

Els britànics i irlandesos Lleons-la crema d'Anglès, Welsh, li-seleccionat de rugbi d'Irlanda i d'Escòcia capità durant (Catalan Edition)

Pages: 993

Format: pdf, epub

Language: Catalan

[DOWNLOAD FULL EBOOK PDF]

Els britànics i irlandesos Lleons-la crema d'Anglès, Welsh, li-seleccionat de rugbi d'Irlanda i d'Escòcia capità durant la seva gira de Nova Zelanda de 2005, i els nois van udolar quan el cap va donar el seu pr

telèfon mòbil a una Alf no creure per rebre la felicitació del primer ministre britànic, Tony Blair. "F --- vostè, ¿qui és aquest prenent el pèl, llavors?" Alfie va deixar anar al telèfon, fins que, convençut a la fi-va exclamar, "Com et va, darrere?" i whooped, cops de puny a l'aire i corrent per a una xerrada de cinc minuts abans de tornar i tancar amb "OK, llavors, al màxim. La propera vegada que estic a Londres, et vaig a donar un anell i anem a sortir a fer un parell de pintes".

Tenia 31 anys d'edat. A més el capità del seu equip nacional i l'equip del Regne Unit, que havia ajudat a portar simplement Tolosa-16 als campions en temps de rugbi francès, que l'havia signat un any abans per \$ 3

50.000 salarial a la corona Heineken Cup, el campionat de clubs de tot Europa, i que havia estat votat guanyador fora de control de la BBC de Gal·les Personalitat Esportiva de l'Any. I la raó els nois sempre donarien per concitar entorn de l'home que viu una mentida era el més estrany de tots. "Perquè", deien, "ell

és tan honest."

per a la demolició, és clar. El notable no és que la petita bola negra a l'intestí inferior esquerra d'Alfie Thomas està a punt d'entrar en erupció i gairebé matar-lo. És la cadena d'esdeveniments que detonen que, cada un que semblava no tenir relació en absolut a l'altra o fins i tot a la seva sexualitat.

Tot va començar normalment suficient, en un dissabte a la tarda al gener de 2006. Només un altre ganxo al coll com Alf va anotar per Tolosa contra Pau. Només una altra commoció cerebral, escàner cerebral i l'alta mèdica per jugar.

Dues setmanes més tard, enmig del torneig Sis Nacions, Ruddock va renunciar com a entrenador de la selecció només un any després de dirigir als nens a un escombrat de les Sis Nacions. Gal·les estava traumatitzada, els seus mitjans espurnejar amb acusacions que els jugadors, encapçalats pel capità Alf, havien anat a la unió nacional de rugbi i soscavat Ruddock amb l'esperança que l'entrenador assistent Johnno seria fer la feina.

Introdueixi Alf, encara una mica atordit per la commoció cerebral, volar a casa des Tolosa per reunir-se amb l'equip gal·lès per al seu pròxim partit de la Copa, en direcció recta des de l'aeroport en un niu de vespes: un panell d'estudi de televisió de la BBC de Gal·les de tres periodistes, encapçalada per un motlle de formidable

r jugador nacional anomenat Eddie Butler. Insistent que tenia una font, Butler canó a través de negociacions del capità, insinuant que havia Alf backstabbed l'entrenador que l'havia nomenat capità. Alf, a punt d'esclatar fora de la jaqueta de cuir negre i samarreta de Motorhead, no deixava de cridar, "Digueu-nos la seva font, Eddie! Dóna'ns la teva font!" com l'espectacle es va sortir cap a la vora de la fisticuffs- "tele-accident de cotxe en el seu millor moment," company d'equip Martyn Williams en diria.

El pànic es va apoderar d'Alf mentre es dirigia a casa. Un home que té por hagi un dimoni al ventre no pot córrer el risc d'una caça de bruixes. Tenia els ulls sortits, amb el rostre encès mentre es preparava per veure la transmissió per televisió gravades per airejar una hora més tard, amb Jemma, els seus pares i Compo. Es cargola dalt i Grabb

ed una nina farcida Alf que un fan li havia enviat, i de ritme tornat amb ell com l'espectacle va començar, a continuació, es va recolzar a la xemeneia. Agulles i agulles estaven corrent cap al braç esquerre. Es va deixar caure en una cadira a la cantonada. Tota la seva braç entumit. Es va adonar, de cop i volta, que no podia moure el coll, que tot el seu costat esquerre tenia cap sentiment, que l'habitació anava fosc. Ell va obrir la boca per cridar, però la seva llengua no es mouria. El seu cos va caure a terra. "Gareth, deixa de ser tan sagnant estúpida!" va sentir dir a la seva mare, pensant que estava jugant el ximple una altra vegada.

"No ... no," que finalment es va quedar sense alè, i se li va ocórrer que, mentre s'agafava la cama de Compo i va sentir Majordom l'acusen de traïció a la pantalla, que els que podrien ser les últimes paraules que sentiria a la terra. A continuació, la respiració es va aturar, i la seva mare va cridar i es va agafar el seu telèfon per demanar ajuda. "Segueix respirant, Alf!" Jemma implorar com Compo, que havia sentit en algun lloc que va treballar per als nadons, va començar a bufar a la cara.

Una ambulància va cridar en el camí d'entrada i el van portar a l'hospital. No és un atac al cor, els metges van decidir quan es va estabilitzar. Un ministroke. L'estrès s'havia disparat la pressió

arterial d'Alf tan dramàticament que s'havia ensorrat una artèria que porta sang al cervell, una artèria que havia estat afeblit pel cop que havia portat al seu coll.

Quan anava a jugar a rugbi de nou? El metge va arronsar les espatlles. Podia jugar de nou, oi? Un altre encongiment d'espatlles. Un home no té més que dues artèries que transporten sang al seu cervell, Alf se li va dir. Durant els següents sis mesos que havia de fer res més esgotador que caminar.

Tota la seva vida s'havia incinerat seva ansietat amb el rugbi i els entrenaments febrils. Tota la seva vida havia fugit quietud i la soledat. Ara tenien acorralat. Ara estava assegut allà, sabent que era el tema de conversa en totes les cuines i pub a la terra, i cada abraçada que consola de la seva dona només li va portar ventre contra ventre amb el seu altre por, el seu més profund: el nadó dins d'ella. La seva tercera. Els seus dos primers embarassos havien acabat en avortaments involuntaris, i el seu sentiment de culpa per la seva sexualitat li havien convençut que era ell qui havia portat dues vegades per l'espasa de Déu.

Dues setmanes després de la ministroke van arribar al tercer i últim veredicte, el silenci de l'ecografia. Passeig, el metge li havia dit? Alf es va acostar ... i se'n va anar ... i se'n va anar, la seva culpabilitat una conflagració ara. Tres hores al dia ... quatre ... 5 ... sis. Podia seguir mentint a tots els altres, seguir mentint a si mateix, però a ella, a aquesta dona innocent devastat pel

hird temps? Es va apropar a través de St. Brides Major, més enllà Pitcot i Southerndown, més enllà de la platja dels penya-segats. Més a prop de la vora cada vegada, el punt de partida per a nou suïcidis en un lapse recent de tres anys. Tornant de nou i de nou a la lleixa de pedra calcària inestable, mirant pel precipici de 200 metres de les roques de sota, colpejant el cor, pensaments de carreres-Aquesta vida està s ---, aquesta vida és s ---, aquesta vida és s- -. Si només una ràfega li bufaria més, si més no un cotxe li aixafaria en el camí

Jemma va créixer sospitosa. Hi havia desestimar els rumors sobre la seva sexualitat abans, però ara les seves llargues absències i els ulls de culpa-shot li va fer preguntar-se. No, ell volia cridar, ell no estava veient a un home, que estava veient a si mateix, i fàstic ella. Dos mesos sense dormir al precipici van passar, i després un matí d'estiu, durant una acadèmia de rugbi fora de la localitat estava dirigint als nens en els més petits prop de l'edat que el seu primer fill hagués estat, ell la va cridar per telèfon. "Hem de parlar quan torni," va dir.

temps, va dir, "Sóc ..." i després va ofegar la paraula que li havia rebutjat tota la vida.

Va arribar a casa, i tots dos van plorar i va envoltar en un somni, tractant de comprendre el que significava el cop. Ella el va acompanyar a Tolosa quan va tornar a jugar un parell de setmanes més tard. El matrimoni era inútil, sabien, però el moment en què es va posar fi a una relació que semblava tan harmoniosa, que hauria d'explicar. "Digues-los que et va enganyar", va declarar Alf.

Jemma va volar de tornada a Gal·les. Va cridar el seu nom en la foscor. Va mantenir els llums encesos tota la nit. Es va forçar el vodka en la seva gola. El seu cos es va fondre, 20 lliures desaparèixer en unes poques setmanes. Els rumors sobre la seva sexualitat es van tornar salvatges. Va arribar a casa per a un partit de prova contra Austràlia. Els reporters estacionats fora de casa a Gal·les i pressionen els seus companys nacionals, picor de la ruptura. Es va dirigir a la pista a l'estadi Millennium, el 3 de novembre de 2006. Jesús, va pensar Johnno des de la banda oposada, després d'haver tornat a Austràlia per motius familiars i ara entrenador assistent dels Wallabies. Alf era un fantasma.

Es tritura el cor d'Alf a jugar a rugbi d'aquesta manera. S'havia violat el codi de la germanor, que es mostra a no estan preparats per cobrir l'esquena de ningú, va mentir sobre qui era i els va obligar a mentir en la seva defensa. Va seure davant del seu caseller en llàgrimes després de la 29--29 sorteig, com a entrenadors i funcionaris de Gal·les, profundament preocupat, van enviar al seu cap d'equip a través de les línies enemigues per sol·licitar l'ajuda de Johnno.

Johnno va entrar al vestidor de Gal·les. "Què està passant, amic?" preguntar suaument.

Alfie va parpellejar cap a ell. La petita bola negra, com una embòlia, havia viatjat a un lloc on el mataria si no ho aconsegueix, però ... però

"Mira, és una de les dues coses", va dir Johnno. "Vols que faci més fàcil per a tu, Alf? Vols que ho digui per a vostè?"

Alf va assentir. "Ja sigui que la va enganyar amb una altra dona, que no pensa que té"

els ulls. "Vostè sabia tot el temps", va dir.

"Així que ... encara ets Alf, oi? Et volem. Això no canvia res sobre tu com a persona o com els nens se senten sobre tu però necessitarà ajuda, amic. Pot 't tenen aquest sol. parlaré amb alguns dels nois. Ells necessiten saber ".

Alf es va estremir, va baixar el cap i va assentir, després va anar a un bar a l'hotel de l'equip i va esperar en el terror durant dues hores. Johnno es va registrar en una habitació allà, convidat en dos dels membres més antics i respectats de l'equip, Martyn Williams i Stephen Jones, va obrir una ampolla de color vermell i va vessar la veritat.

Els dos jugadors, finalment va entrar al bar. Williams va posar una mà a l'esquena d'Alf. "Ei,

company," va dir, "no és gran cosa. No ens importa. Salutacions per aconseguir que fos. Per què no ens ho vas dir abans?"

No. Per als propers tres anys Alf vivien en un centre de rehabilitació. Va fer confessions plorosos als amics propers i familiars, que tot el va abraçar. Però no estava segur de quin dels seus companys sabien que era gai, ja sigui en l'equip nacional o a Cardiff, que va signar amb ell després que ell

Tolosa fugit sense avisar als seus companys d'equip o entrenadors, i no podia arriscar-se a l'ampliació del cercle. La majoria es van assabentar, però que no sabien si sabia que ells sabien, així que cada un havia de mantenir la engabiat elefant, pertorbant a tots.

Internet brunzia amb l'especulació, i els seus dos equips va aconseguir trucades telefòniques dels tabloides a la vora de sortida d'ell. Però ell va seguir contenint la respiració i sense comentaris, i els seus companys l'estimava massa a abandonar-lo. Així que existien pocs precedents a ell encoratjar. Un jugador de rugbi a l'altra banda del món, Ian Roberts, havia sortit el 1995 quan encara estava jugant, i escoltat un munt d'insults de multituds i oponents, però havia estat guardonat amb la Medalla Australiana d'Esports cinc anys més tard per les seves contribucions a el seu joc. Un futbolista anglès, Justin Fashanu, havia fet un pas endavant en 1990, però el seu germà li havia repudiat i la multitud havia estat viciós.

Alf el que més temia, a més de ser posat en ridícul a la dreta del seu esport, va ser l'efecte que la divulgació podria tenir en la seva família. La seva neboda adolescent ja havia arribat a casa plorant quan burles de nois de la seva escola sobre la seva oncle havien crescut gràfic. L'sabia que la seva mare s'aixecaria de foc, els cinc peus d'ella, contra qualsevol persona que va insultar al menor dels seus tres fills, però que temia que els seus pares han de preparar-se cada vegada que van entrar en un pub. Així que cada vegada els rumors amb cresta, que prendria un dels seus amics més estimats-Compo soci de, Catherine Millard-compres a Cardiff, en llaç amb el seu braç mentre passejaven, i ella deia: "Sé el que estàs fent, Alf".

Finalment, el 2009 va arribar al seu fi, un ara o mai sentir-agafat el pit. Ell tenia 35 anys, la seva carrera internacional va acabar, i ell confiava en els seus companys d'equip i entrenadors Cardiff Blues. Podia esperar fins que es va retirar perquè aclareixi i salvar alguns mica d'autenticitat per a la resta de la seva vida, però si ho va fer ara, el seu impacte es multiplicaria per deu, i si només un jove podria ser salvat del que havia patit, no seria la seva llarga terror tenen sobte val la pena?

Es va posar la benedicció dels seus pares. Va ser a les tombes dels seus avis i va parlar cap a fora amb ells. Es va comprometre a vessar el secret, es va acovardir, es va comprometre de nou. Per fi es va prendre una respiració profunda i va dir al seu agent per contactar conservador Daily Mail de Londres, el diari del seu pare, i ell va fer la seva declaració. Al 18 de desembre i dos mesos després que un llançador irlandès anomenat Dónal Óg Cusack havia marginat a si mateix-Alf va advertir companys d'equip mentre volaven a un joc a França que la història es trencarà l'endemà, i que amb prou feines va dormir aquella nit.

Per casualitat que estaven jugant el seu antic equip, de Tolosa. Ell va esperar fins a l'últim moment per sortir al camp, però quan el seu nom va ser anunciat, el rugit que va pujar el va aclaparar. Quan l'avió de l'equip va tornar a Cardiff aquesta nit, es va dirigir directament a la casa dels seus pares, i es va ficar una ampolla de xampany.

seva copa, beure ... i va esperar l'enclusa. Al carrer va treure el seu gorreta de llana baixa o la caputxa. A casa va buscar a Google febril, recorrent tots els fils de la web per veure el que va passar quan milions de persones van entrar en col·lisió amb la seva concepció del que és un home.

La germanor, per descomptat, més comptava en el judici públic d'Alfie Thomas. El seu telèfon mòbil es va encendre amb els textos de felicitacions dels vells companys d'equip. Els seus companys actuals alegrar que les preferències d'Alf finalment van ser farratge. Ells es burlaven de les samarretes de color rosa que la targeta

si i només si portava contra el Tolosa: "Oh, sabien que vindria a terme avui dia, Alf?" Van indicar que el vídeo musical al bus-Freddie equip de Mercuri de la reina, vestida com una criada amb minifaldilla, passar l'aspiradora una casa i el cant jo vull ser lliure i escridassat, "Oh, mira, Alf de la tele!" L'entrenador David Young grunyar, "Anem, nois, que estan jugant com un grup de fades!" i va començar a encongir a la seva selecció de paraules, només per veure Alf riure més difícil de tots. Ara Alf podria prendre la Mick sobre els seus companys d'hotels, afirmant que Gareth Cooper havia passat tota la nit a Tolosa dormir amb un ull obert i d'esquena a la paret.

"Probablement l'estimem encara més ara a causa de la dificultat que sabem que ha estat per a ell", diu Lee Byrne, excompany d'equip nacional.

"Per a mi, ell era la persona més ungay que alguna vegada va ser," diu Trevor Brennan, excompany de Tolosa. "El nostre entrenador apuntaria a ell i dir, 'Hi ha un exemple d'un home de veritat.' No faig acudits homosexuals més ja que vaig saber d'Alf".

la burocràcia de rugbi va registrar, amb el cap de la Unió de Rugbi de Gal·les, Roger Lewis, missatges de text, "El món és seu ara, que realment ets valent."

Després va venir la resposta al seu aviat-a-ser exdona de la seva nova llar a Espanya, blared a la premsa de Londres. "No podia sentir-se més orgullós d'ell del que faig ara", va dir Jemma.

Però els fans, Alf no podien predir. Gran compassió que Gal·les creuen en el seu valor nucli més profund: que un home mai ha de posar en aires falsos, ha de ser ell mateix? Es va posar uns xiulets a Swansea, però la gran majoria de les multituds victorejar el seu nom més fort que mai. La

cobertura dels diaris i la televisió era implacablement positiu. Support a Internet va arribar com una onada, 20.000 persones que han signat cap amunt per un grup de suport, Gareth Thomas a Fac

llibre i una comunitat de Twitter reunint al seu voltant durant la nit, juntament amb l'aspersió esperat d'acudits melé. Cartes agraint arribar de tot el món, des dels vells homes homosexuals que havien viscut en la por tota la seva vida i els joves que havien abandonat els esports. Es va convertir en un portaveu de la instantània, discutint l'homofòbia a les universitats i a la televisió, l'associació amb la ChildLine-un banc de telèfon per a joves amb problemes per la sexualitat i l'abús i convertir-se en un patró de Lesbianes, Gai, Bisexuals i Transgènere Mes de la Història.

Per fi va arribar l'enclusa. "La majoria de les persones benpensants estarien horroritzats que el sexe en qualsevol forma i sodomia en particular, està sent empès cap avall petites goles dels nens, però, això és el que Gareth Thomas està promovent", va declarar Stephen Green, director de la Veu Cristiana, un petit grup fonamentalista . Però per llavors la marea positiu va ser tan forta, Alf podria encongir-se d'espatlles.

Paul Burston, de 44 anys d'edat, editor de la secció gai de la revista Time Out de Londres i un company Bridgender, es va quedar sense paraula. "Mai vaig pensar que viuria per veure a un jugador de rugbi gai de Bridgend, no importa aplaudir", diu. "Vaig fugir aquesta ciutat perquè la cultura de rugbi era tan masculina i brutal. Cobertura local de qualsevol persona que va ser revelada va ser gairebé sempre sarcàstic i mitja. Però hi ha hagut res d'això amb Alf. Una cosa molt profunda està canviant. Encara hi ha una gran quantitat d'homofòbia , però no és una cosa que es deixa a terme a la companyia gentil ara. s'ha estigmatitzat ".

I Alf? Se sentia tan ple d'energia que en lloc de retirar-se, quan es disposava a fer, es va signar un contracte de dos anys el mes passat amb creuats cèltics de Wrexham al nord de Gal·les per jugar la lliga amb un rugbi versió més ràpida i encara més física del joc de rugbi que està jugat tota la vida. "És com despertar-se el dia de Nadal, caminant per les escales i veure al Pare Noel," diu. "Els horitzons són molt oberts. Sóc com un adolescent una altra vegada. La gent segueix preguntant, 'Quina és la negativa de sortir?' Però no n'hi ha cap fins ara.

"Si aquest tabú s'ha trencat abans que jo, ho hauria sabut millor. He creat aquest monstre Hool que no existia. El temor del rugbi està traient de mi, la meua vida Hool està llevant ... la gent parla de mi a porta tancada ... el vaig crear. és una bogeria. Ara sé que no sóc un estranger i Déu no m'està castigant.

"M'encantaria ajudar els nens que estan passant per això, perquè som tots els nens, al màxim. Vull ser el model a seguir gai que mai vaig tenir. La nota que vaig rebre d'un tipus que es va rendir el rugbi fa anys perquè era homosexual i ha tornat a jugar des que va sortir, que pesa més que aixecar el major trofeu com a capità de Gal·les.

"Els correus electrònics i cartes i Twitters em surt digues-me que hi ha tanta confusió, de manera que molts nens homosexuals que estimen els esports, però són empesos lluny. Moltes de les notes són d'Amèrica. M'encanta els Estats Units, al màxim ... però ¿per què no les persones que dirigeixen els seus esports i que els patrocinen fer un anunci públic que donen la benvinguda als gais i els donaran suport? Perquè fins i tot si creuen que va a portar molta atenció a alguna cosa que hauria de ser una qüestió privada, en aquest punt que és el que es necessita ".

Algun dia, un gai

atleta masculí en un corrent d'Estats Units Esport farà un pas endavant i creuar el llindar que els atletes lesbianes van fer fa molt de temps. I quan aquest dia finalment es fa de dia, Alf té aquesta idea boja. A ell li encantaria anar als EUA i pujar al terrat més alta amb aquest tipus. No saltar fora. A peu alt al seu costat, per trencar el vincle entre l'homosexualitat i la feblesa, i cridar, "Sóc gai! Ell és gai! Estem gai!" I veure fins a quin punt porta el ressò.

Sports Illustrated rep una retribució per alguns enllaços als productes i serveis en aquest lloc web. Les ofertes poden estar subjectes a canvis sense previ avís.

Una part de la revista Sports Illustrated Network Copyright © 2018 Time Inc. Sports Illustrated Group. Tots els drets reservats. L'ús d'aquest lloc implica l'acceptació de les nostres condicions d'ús i política de privacitat (Els seus Drets de Privacitat). Selecció d'anuncis | Les sol·licituds de dades de la UE Subject

anunci

Em vaig sotmetre, durant l'estiu que es va convertir en catorze anys, una crisi religiosa prolongat. Jo ús "religiosa" en el sentit comú i arbitrària, el que significa que després vaig descobrir a Déu, els seus sants i àngels, i el seu ardent infern. I ja que jo hagués nascut en una nació cristiana, vaig acceptar aquesta deïtat com l'únic. Jo li suposa que només existeixen dins de les parets d'una església, de fet, de la nostra església, i també se suposa que Déu i la seguretat eren sinònims. La paraula "seguretat" ens porta al veritable significat de la paraula "religiós", com la fem servir. Per tant, per dir-ho d'una altra manera, més precisa, vaig arribar a ser, durant m

i catorze anys, per primera vegada a la vida, por, por del mal dins meu i por del mal sense. El que vaig veure al meu voltant que l'estiu a Harlem era el que sempre havia vist; res havia canviat. Però ara, sense previ avís, les prostitutes i proxenetes i mafiosos a l'avinguda havien convertit en una amenaça personal. No abans que se m'havia passat pel cap que podia ser un d'ells, però ara em vaig adonar que havíem estat produït per les mateixes circumstàncies. Molts dels meus companys estaven clarament es va dirigir a l'avinguda, i el meu pare va dir que estava en camí d'aquesta manera, també. Els meus amics van començar a beure i fumar, i es va embarcar en un primer moment, àvid, a continuació, gemegant sobre la seva vida sexual. Noies, només una mica més gran que jo, que va cantar al cor o escola dominical ensenyat, els fills de pares sants, es va sotmetre, davant els meus ulls, el seu increïble metamorfosi,

pits ng o els seus posteriors arrodoniment sinó alguna cosa més profunda i més subtil, en els seus ulls, la seva calor, la seva olor, i la inflexió de les seves veus. Igual que els estranys a l'avinguda, es van convertir, en un obrir i tancar d'ulls, extraordinàriament diferent i fantàsticament present. A

causa de la forma en què havia estat aixecat, el malestar abrupta que tot això va despertar en mi i el fet que no tenia ni idea del que era probable que fer a continuació la meua veu o la meua ment o el meu cos em va fer em considero un dels més depravats persones a la terra. Assumptes que no van ser ajudats pel fet que aquestes noies sagrats semblaven més aviat per gaudir de les meves lapses de terror, els nostres tristos, culpables, experiments turmentat, que eren alhora tan fred i trist com l'estepa russa i més calent, amb molt, més que tots els focs de Infern.

No obstant això, hi havia alguna cosa més profunda que aquests canvis, i menys definible, que em va espantar. Era real, tant en els nois i les noies, però era, d'alguna manera, més viu en els nois. En el cas de les nenes, un els va veure convertir-se en llevadores abans que s'havien convertit en les dones. Ells van començar a manifestar un curiós i realment bastant aterridor pensament únic. És difícil dir exactament com es transmet: alguna cosa implacable en el conjunt dels llavis, una mica previsor (veient què?) Als ulls, una mica de determinació nova i aixafament al passeig, una mica peremptòria en la veu. No ens prenen el pèl, els nois, de la mateixa manera; ens va reprendre fortament, dient: "És millor que estar pensant en la seva ànima!" Per a les noies també va veure l'evidència sobre l'avinguda, sabien quin seria el preu, per a ells, d'un pas en fals,

sabien que havien de ser protegits i que érem l'única protecció que hi havia. Ells van entendre que han d'actuar com esquers de Déu, salvar les ànimes dels nens per a Jesús i la unió dels cossos dels nens en el matrimoni. Per a aquest va ser el començament del nostre temps de combustió, i "És millor", va dir St Paul-que en altres llocs, amb una exactitud més inusual i sorprenent, es va descriure com un "Miserable" - "a Mar

ri que cremar-se. "I va començar a sentir-se en els nois una curiosa compte amb desesperació ,, desconcertat, com si estiguessin ara preparant-se per al llarg i dur hivern de la vida. Jo llavors no sabia què era el que estava reaccionant a; El vaig posar a mi mateix que estaven deixar-se anar. De la mateixa manera que les nenes estaven destinats a guanyar tant pes com les seves mares, els nens, estava clar, que no aixecar-se més alt que els seus pares. L'escola va començar a revelar-se, per tant, com un joc de nens que no es podia guanyar, i els nois va abandonar l'escola i se'n va anar a

treball. El meu pare volia que jo fes el mateix. Em negat, tot i que ja no tenia cap il·lusió sobre el que és una educació podria fer per mi; Ja havia trobat massa operaris universitat de postgrau. Els meus amics eren ara "centre", ocupat, com ells diuen, "la lluita contra l'home." Ells van començar a preocupar menys per l'aspecte que tenien, la seva forma de vestir, les coses que van fer; en l'actualitat, un d'ells troben en grups de dos i tres i quatre, en un passadís, compartint una gerra de vi o una ampolla de whisky, parlant, insults, baralles, de vegades plorant: perdut, i és incapaç de dir què era el que els oprimia, excepte que sabien que era "l'home", l'home blanc. la

D no semblava haver-hi cap manera el que sigui per eliminar aquest núvol que s'interposava entre ells i el sol, entre ells, l'amor i la vida i el poder, entre ells i el que fos que volien. Un no ha de ser molt brillant per a adonar-se del poc que es podria fer per canviar la seva situació; un no té per què ser anormalment sensibles a ser desgastat fins a un tall tallant per l'incessant i la humiliació gratuïta i Dang

er un va trobar tots els dies laborables, durant tot el dia. La humiliació no s'aplicava únicament als dies feiners, o de treballadors; Tenia tretze anys i estava creuant la Cinquena Avinguda en el meu camí a la quarantena segon carrer lliura

ria, i el policia al mig del carrer murmurar quan vaig passar pel seu costat, "Per què no es queden negres de la part alta on pertany?" Quan tenia deu anys, i no es veia, per descomptat, cap gran,

dos policies divertit ells amb mi per mi escorcoll, fent especulacions còmiques (i aterridor) pel que fa a la meva ascendència i la potència sexual probable i, per si de cas, deixant-me estesa d'esquena en una de lots buits de Harlem. Just abans, durant i després de la Segona Guerra Mundial, molts dels meus amics van fugir cap al servei, tot això per a ser canviat allà, i poques vegades per a millor, molts s'arruïna, i molts moren a. Altres van fugir a altres estats i ciutats, és a dir, a altres guetos. Alguns es van anar sobre el vi o el whisky o l'agulla, i encara hi són. I d'altres, com jo, van fugir a l'església.

Perquè la paga del pecat eren visibles a tot arreu, a cada passadís tacat de vi i l'orina-esquitxat, en totes les campanes ambulància so metàl·lic, en cada cicatriu en els rostres dels proxenetes i els seus prostitutes, en cada nadó indefens, acabat de néixer que és portat a aquest perill, en cada ganivet i

lluita pistola a l'avinguda, ia cada butlletí desastrós: un cosí, mare de sis fills, de sobte s'ha tornat boig, els nens parcel·lada aquí i allà; una tia indestructible recompensats, per anys de treballs forçats per una mort lenta i agonitzant en una habitació petita terribles; És una persona brillant fill bufat a l'eternitat per la seva pròpia mà; una altra es va tornar lladre i es van dur a la presó. Va ser un estiu de terribles especulacions i descobriments, dels quals aquests no eren el pitjor. El crim es va fer real, per exemple, per primera vegada, no com una possibilitat, però com la possibilitat. Un mai aniria en contra de les pròpies circumstàncies de treball i l'estalvi d'un penics; un faria n

Alguna vegada, mitjançant el treball, l'adquisició que moltes monedes d'un cèntim, i, a més, el tractament social assignat fins als negres més reeixits van demostrar que un necessita, per tal de ser lliure, una mica més d'un compte bancari. Un necessita un mànec, una palanca, un mitjà d'inspirar por. Va ser absolutament clar que la policia li azotaria i el portarà a la mesura que podien sortir-se amb la seva, i que tots els altres, mestresses de casa, taxistes, nens ascensor, rentaplats, cambriers, advocats, jutges, metges i comestibles mai, no vam tenir sort, per l'operació de qualsevol sentiment humà generós, deixarà d'utilitzar com una sortida per les seves frustracions i hostilitats. Ni la raó ni civilitzada amor cristià woul

d causar qualsevol d'aquestes persones que et tracten, ja que presumiblement volien ser tractats; Només la por del seu poder per prendre represàlies causaria que ho facin, o semblen fer-ho, que era (i és) prou bo. Sembla que hi ha una gran quantitat de confusió en aquest poi

nt, però no sé molts negres que estan disposats a ser "acceptat" per persones de raça blanca, i menys encara per a ser estimat per ells; ells, els negres, simplement no volen ser colpejat al cap pels blancs cada instant de la nostra breu pas en aquest planeta. els blancs d'aquest país tindran més que suficient per fer en aprendre a acceptar i estimar-se a si mateixos i entre si, i quan ho han aconseguit, cosa que no serà demà i pot molt bé ser mai el problema dels negres ja no existirà, doncs ja no serà necessària.

Les persones col·locades de forma més avantatjosa del que a Harlem eren, i són, sens dubte, trobarà la psicologia i la visió de la naturalesa humana esbossat anteriorment trist i xocant a l'extrem. Però l'experiència del món blanc del negre no pot crear en ell cap respecte per les normes per les quals el món blanc diu que roman. La seva pròpia condició és prova contundent que els blancs no viuen d'acord amb aquestes normes. servents negres han estat contraban de probabilitats i acaba fora de les cases blanques per a les generacions, i els blancs han estat encantats de tenir que ho facin, ja que té

assuaged una culpa tènue i testimoni de la superioritat intrínseca dels blancs. Fins i tot el negre més doltish i servil amb prou feines podia deixar de sentir-se impressionat per la disparitat entre la seva situació i la de les persones per a les quals va treballar; Els negres que no eren ni doltish ni servil no sentien que estaven fent res dolent quan es van robar els blancs. Tot i l'equació Puritan-Yankee de la virtut amb el benestar, els negres tenien excel·lents raons per dubtar que els diners es va fer o es manté per qualsevol adherència molt sorprenent amb les virtuts cristianes; certament no funciona d'aquesta manera per als cristians negres. En qualsevol cas, els blancs, que havien robat als negres de la seva llibertat i que es va aprofitar d'aquest robatori cada hora que vivien, no tenia autoritat moral sobre la qual recolzar-se. Tenien els jutges, els jurats, les escopetes, la llei, en una paraula, el poder. Però era un poder criminal, ha de ser temut, però no respectat, i per ser més llest que de qualsevol manera que sigui. I aquestes virtuts predicades però no practicades pel món blanc no eren més que un altre mitjà de la celebració dels negres en subjecció.

Va resultar, doncs, que l'estiu, que les barreres morals que jo havia suposat que hi ha entre jo i els perills d'una carrera criminal eren tan tènue com per ser gairebé inexistent. Per descomptat, no va poder descobrir cap raó de principi per no convertir-se en un criminal, i no és els meus pares pobres, temorós de Déu que han de ser processats per la falta, però aquesta societat. Estava decidit, més fredament determinat, en realitat, del que se sabia, mai per fer les paus amb el gueto, sinó a morir i anar a l'infern abans que jo deixaria que qualsevol saliva home blanc en mi, abans que jo accepti el meu "lloc" en aquesta república. No tenia la intenció de permetre als blancs d'aquest país que em diguin qui era jo, i em limito d'aquesta manera, i em polonès fora d'aquesta manera. I, no obstant això, és clar, a la vegada, estava sent escopir i es defineix i descriu i limitat, i podria haver estat polit de

f amb cap esforç. Cada nen en la meva situació durant aquests anys negres, almenys-que arriba a aquest punt es dóna compte, alhora, profundament, perquè vol viure, que es troba en gran perill i ha de trobar, amb la velocitat, una "cosa", una truc, per aixecar-cap a fora, que li obre el camí. I no importa el que el truc és. Va ser aquesta última constatació que em va terroritzar i ja que va revelar que la porta es va obrir en tants perills-em va ajudar a llançar a l'església. I, per una paradoxa imprevisible, que era la meva carrera a l'església que va resultar, precisament, per ser el meu truc.

Per quan vaig tractar d'avaluar les meves possibilitats, em vaig adonar que tenia gairebé cap. Per tal d'aconseguir la vida que volia, que havia estat ocupat, em va semblar, la pitjor mà possible. No podia esdevenir un boxejador professional, molts de nosaltres intentat però molt pocs èxit. No podia cantar. No podia ballar. Havia estat molt condicionat pel món en què vaig créixer, així que encara no s'atreveixen prendre la idea d'esdevenir un escriptor seriós. L'única altra possibilitat semblava implicar el meu esdevenir una de les persones sòrdids a l'avinguda, que no eren realment tan sòrdida com jo llavors imaginava, però que em va espantar terriblement, tant perquè no vull viure que la vida i pel que ells fan em sento. Tot em inflama, i que era bastant dolent, però jo mateix també s'havia convertit en una font de foc i la temptació. Havia estat massa ben plantejat, per desgràcia, a SUP

gosi que cap de les obertures molt explícites per a mi que l'estiu, de vegades els nens i nenes, sinó també, el més alarmant, per homes i dones d'edat, tenia res a veure amb el meu atractiu. Per contra, ja que la idea de Harlem de la seducció és, per dir-ho suaument, contundent, el que sigui que aquestes persones van veure en mi es va limitar a confirmar el meu sentit de la meva depravació.

Sens dubte, és trist que el despertar dels propis sentits ha de conduir a aquest judici implacable d'un mateix per no parlar del temps i l'angoixa que un passa en l'esforç per arribar a qualsevol altre, però també és inevitable que un intent literal mortificar la carn s'ha de fer entre les persones negres com aquells amb els quals vaig créixer. Els negres en aquest país i què els negres de parla no és, estrictament o legalment, hi ha en qualsevol altra-se'ls ensenya a menysprear realment a si mateixos des del moment en què els seus ulls oberts al món. Aquest món és de color blanc i són de color negre. La gent blanca sostenir el poder, el que significa que són superiors als negres (intrínseca, és a dir: Déu va decretar així), i el món té innumbrables formes de fer aquesta diferència coneguda i sentida i

temut. Molt abans que el nen Negre percep aquesta diferència, i fins i tot més temps abans que ell ho entén, que ha començat a reaccionar a ella, que ha començat a ser controlades per aquesta. Tots els esforços realitzats pels ancians del nen per preparar-lo per un destí dels que no ho poden protegir ho fa en secret, en el terror, per començar a esperar, sense saber que ho està fent, la seva misteriosa i inexorable càstig. Ell ha de ser "bo" no només per tal de complaure als seus pares i no només per evitar el càstig per ells; darrere de la seva autoritat es troba una altra, sense nom i impersonal, infinitament més difícil per favor, i sense fons cruel. I això es filtra en la consciència del nen a través del to de veu mentre està sent exhortat, castigat, o ésser estimat dels seus pares; a la nota sobtada i incontrolable de por a la oïda m

altres d'o la veu del seu pare quan ell s'ha desviat més enllà de cert límit en particular. Ell no sap el que és el límit, i es pot obtenir cap explicació de la mateixa, que és prou aterridora, però la por que sent en les veus dels seus grans és més alarmant encara. El temor que era a la veu del meu pare, per exemple, quan es va adonar que realment creia que podia fer qualsevol cosa que un noi blanc podria fer, i tenia tota la intenció de provar-ho, no era en absolut com la por vaig sentir quan un nosaltres estava malalt o havia caigut per les escales o allunyat massa de la casa. Va ser un altre por, el temor que el nen, en desafiar supòsits del món blanc, es posava en el camí de la destrucció. Un nen no pot, gràcies al cel, saber com vasta i com implacable és la naturalesa del poder, de manera que la gent increïble crueltat es tracten entre si. Ell reacciona amb la por a les veus dels seus pares perquè els seus pares sostenen el món per a ell i ell no té protecció sense elles. Em vaig defensar, com m'imaginava, contra la por que el meu pare em va fer sentir en recordar que estava molt passada de moda. A més, em s'enorgullia en el fet que jo ja sabia com burlar

ell. Per defensar-se d'una por és simplement per assegurar que una sola voluntat, un dia, ser conquistat per ella; temors han de ser enfrontats. Pel que fa a enginy d'un, simplement no és cert que es pot viure per ells-no, això és, si es vol realment viure. Aquest estiu, en qualsevol cas, totes les pors amb els que havia crescut, i que eren ara una part de mi i controla la meva visió del món, es va aixecar com un mur entre el món i jo, i em va portar a l'església .

En mirar cap enrere, tot el que vaig fer sembla curiosament deliberada, encara que certament no semblava deliberada a continuació. Per exemple, no em vaig unir a l'església de la que el meu pare era un membre i en el qual ell predicava. El meu millor amic a l'escola, que va assistir a una església diferent, ja havia "va lliurar la seva vida al Senyor", i que estava molt preocupada per la salvació de la meva ànima. (Jo no hi era, però cap atenció humana era millor que res.) Un dissabte

a la tarda, em va portar a la seva església. No hi havia serveis d'aquest dia, i l'església estava buida, a excepció d'algunes dones de la neteja i algunes altres dones resant. El meu amic em va portar a la rebotiga per complir amb el seu pastor, una dona. Allà hi havia, amb la seva túnica,

somrient, una dona extremadament orgullós i ben plantat, amb Àfrica, Europa i Amèrica del indi americà es barreja a la cara. Ella era uns quaranta-cinc o cinquanta en aquest moment, i en el nostre món que era una dona molt celebrat. El meu amic estava a punt de presentar-me quan ella em va mirar i va somriure

i va dir: "De qui nen és vostè?" Ara bé, això, increïblement, va ser precisament la frase utilitzada pels proxenetes i mafiosos a l'avinguda quan van suggerir, tant amb humor i intensament, que'passar el rato'con ells. Potser part del terror que havien fet que em sento venir del fet que, sens dubte, volia ser nen d'algú. Estava tan espantat, ia mercè de tants endevinalles, que, inevitablement, que l'estiu, algú m'hagués pres més; un no, a Harlem, sent durant molt de temps de peu a qualsevol bloc de subhasta. Va ser la meva bona sort, potser, que em vaig trobar a la raqueta església en lloc d'un altre, i es va lliurar a una seducció espiritual des d'abans de venir a qualsevol coneixement carnal. Per quan el pastor em va preguntar, amb aquesta meravellosa somriure, "De qui nen és vostè?" El meu cor va respondre a la vegada, "Per què, la seva."

El vídeo de The New Yorker

Mentides i Veritat en l'era de Trump

Avançava l'estiu, i les coses es van posar pitjor. Em sentia més culpable i més por, i es manté tot això embotellada dins meu, i, naturalment, inevitablement, una nit, quan aquesta dona tenia predicació acabada, tot va tornar amb força, cridant, cridant, i jo vaig caure a terra davant l'altar . Va ser la sensació més estranya que he tingut en la meva vida fins a aquest moment, o després. Jo no hagués sabut que anava a succeir, o que podria succeir. En un moment estava de peu, cantant i aplaudint i, al mateix temps, fer exercici al meu cap la trama d'una obra de teatre que estava treballant llavors; al moment següent, sense transició, sense sensació de caure, jo estava en el meu bac

k, amb els llums caient a plom a la cara i tots els sants verticals per sobre de mi. No sabia el que estava fent tan baix, o com havia arribat allà. I l'angoixa que em va omplir no es pot descriure. Es va moure en mi com una d'aquestes inundacions que assolien comtats, llagrimaig tot baix, estripant els nens dels seus pares i els amants l'un de l'altre, i fent que tot un malbaratament irreconeixible. Tot el que realment recordo és el dolor, el dolor indicible; era com si estigués cridant al cel i el cel no em sentiria, si l'amor no pogués baixar del cel-em renti, a netejar-me, llavors desastre total era el meu porció. Sí, sí que significa de fet alguna cosa, alguna cosa que néixer a fora mida, en un país blanc, un, país antisexual anglo-Teutónica, negre. Fins molt aviat, sense saber-ho, renunciar a tota esperança de comunió. Negre

la gent, sobretot, menyspreen o miren cap amunt, però no es veuen l'un a l'altre, no a tu, i els blancs, sobretot, mirar cap a un altre costat. I l'univers no és més que un tambor sonant; no hi ha manera, no hi ha manera que sigui, pel que semblava llavors i, de vegades semblat ja que, per arribar a través d'una vida, a l'amor de la seva esposa i fills, o els seus amics o la seva mare i el pare, o ser estimat. L'univers, que no és més que els estels i la lluna i els planetes, flors, gespa i arbres, però altres persones, ha evolucionat no hi ha termes per a la seva existència, ha fet que no hi ha espai per a tu, i si l'amor no es mourà àmplia del portes, cap altra voluntat de potència o llauna. I si un es desespera, com que no té amor humà? -De, l'amor de Déu només és l'esquerra. Però Déu-i em vaig sentir això fins i tot llavors, fa tant de temps, en aquest tremend pis, de mala gana, és de color blanc. I si el seu amor era tan gran, i si estimava a tots els seus fills, Per què ens, els negres, els abatuts fins al moment? Per què? Malgrat tot el que vaig dir després d'això, no he trobat cap resposta a terra, no aquesta resposta, de totes maneres, i jo era al pis tota la nit. Sobre mi, perquè jo "a través de" els sants cantava i es va alegrar i vaig pregar. I al matí, quan em van

aixecar, em van dir que jo era "Guardar".

Bé, de fet jo era, en certa manera, perquè jo estava completament esgotat i exhaust, i posat en llibertat, per primera vegada, de tot el meu turment culpable. Jo era conscient llavors només de la meva alleujament. Durant molts anys, no vaig poder preguntar-me per què alleujament humana va haver de ser aconseguit d'una manera alhora tan pagana i tan desesperada-d'una manera alhora tan extraordinàriament antiga i tan extraordinàriament nova. I pel temps vaig poder faig aquesta pregunta, jo també era capaç de veure tha

els principis que regeixen els ritus i costums de les esglésies en què vaig créixer no difereixen dels principis que regeixen els ritus i costums d'altres esglésies, blanc. Els principis són la ceguesa, la solitud i el terror, el primer principi necessàriament i de forma activa cultivades per tal de negar als altres dos. M'agradaria creure que els principis eren Fe, Esperança i Caritat, però això clarament no és així per a la majoria dels cristians, o per al que anomenem el món cristià.

Vaig ser salvat. Però, al mateix temps, d'una astúcia profunda, els adolescents que no pretenc entendre, em vaig adonar de seguida que no podia romandre a l'església simplement com un altre adorador. Hauria de donar-me alguna cosa que fer, per tal de no ser massa avorrit i em trobo entre tots els condemnats no guardat de l'avinguda. I no tinc cap dubte que també tenia la intenció de millor al meu pare en el seu propi terreny. De tota manera, molt poc després d'unir-me a l'església, em vaig convertir en un predicador-a-ministre i Young em vaig quedar a la trona durant més de tres anys. La meva joventut ràpidament em va fer una targeta de dibuix molt més gran que el meu pare. Vaig empènyer aquest avantatge sense pietat, perquè era el mitjà més eficaç que havia trobat de trencar la seva adherència sobre mi. Aquest va ser el moment més aterridor de la meva vida, i tot el més deshonest, i la histèria que resulta prestar gran passió als meus sermons-per un temps. Vaig gaudir l'atenció i la relativa immunitat del càstig que el meu nou estat em va donar, i jo gaudia, sobretot, la sobtada dret a la privacitat. Va haver de ser reconegut, després de tot, que jo era encara un escolar, amb el meu treball escolar que fer, i que també s'esperava per preparar almenys un sermó a la setmana. Durant el que podem anomenar al meu apogeu, he predicat molt més sovint que això. Això significava que no eren hores i fins i tot dies sencers quan no siguin interromputs, ni tan sols pel meu pare. Jo li havia immobilitzat. Va prendre una mica més de temps per adonar-me que jo també havia immobilitzat a mi mateix, i havia escapat de res en absolut. la sobtada dret a la privacitat. Va haver de ser reconegut, després de tot, que jo era encara un escolar, amb el meu treball escolar que fer, i que també s'esperava per preparar almenys un sermó a la setmana. Durant el que podem anomenar al meu apogeu, he predicat molt més sovint que això. Això significava que no eren hores i fins i tot dies sencers quan no siguin interromputs, ni tan sols pel meu pare. Jo li havia immobilitzat. Va prendre una mica més de temps per adonar-me que jo també havia immobilitzat a mi mateix, i havia escapat de res en absolut. la sobtada dret a la privacitat. Va haver de ser reconegut, després de tot, que jo era encara un escolar, amb el meu treball escolar que fer, i que també s'esperava per preparar almenys un sermó a la setmana. Durant el que podem anomenar al meu apogeu, he predicat molt més sovint que això. Això significava que no eren hores i fins i tot dies sencers quan no siguin interromputs, ni tan sols pel meu pare. Jo li havia immobilitzat. Va prendre una mica més de temps per adonar-me que jo també havia immobilitzat a mi mateix, i havia escapat de res en absolut. Jo li havia immobilitzat. Va prendre una mica més de temps per adonar-me que jo també havia immobilitzat a mi mateix, i havia escapat de res en absolut. Jo li havia immobilitzat. Va prendre una mica més de temps per adonar-me que jo també havia immobilitzat a mi mateix, i havia escapat de res en absolut.

L'església va ser molt emocionant. Li va prendre molt de temps per a mi per desenganxar a mi mateix d'aquesta excitació, i en el nivell més visceral més cec, realment mai tenir, i mai ho farà. No hi ha música de la mateixa manera que la música, no hi ha drama com el drama dels sants alegria, els pecadors Mitjans, les carreres de panderetes, i totes aquestes veus que s'uneixen i plorant sant per al Senyor. Encara hi ha, per a mi, sense pathos bastant com el pathos de la XX

ES multicolor, desgastat, d'alguna manera triomfant i transfigurat cares, parlant des del fons de manera visible, tangible, continuant amb la desesperació de la bondat del Senyor. Mai he vist res d'igualar el foc i l'entusiasme que de vegades, sense previ avís, omplir una església, fent que l'església, com Leadbelly i tants altres han donat testimoni, a la roca. Res del que m'ha passat des que iguala el poder i la glòria que de vegades em vaig sentir quan, enmig d'un sermó, sabia que jo era d'alguna manera, per algun miracle, realment dur, ja que va dir, "la Paraula", quan l'església i jo érem un. El seu dolor i la seva alegria era la meva, i la meva van ser ells-es van rendir el seu dolor i alegria per a mi, em vaig rendir mina per a ells i els seus crits de "Amén!" I "Al·leluia!" I "Sí, Senyor" i "lloat sigui el seu nom! "i" Predícalo, germà! "Sostingut i batuda en els meus sols fins que tots es van igualar, retorçant humida, el cant i el ball, en l'angoixa i l'alegria, al peu de l'altar. Va ser, durant molt de temps, tot i -o, no inconcebible, perquè de la shabbiness dels meus motius, el meu únic suport, el meu menjar i la beguda. Vaig córrer a casa des de l'escola, a l'església, l'altar, per estar sol allà, per estar en comunió amb Jesús, el meu estimat amic, que mai em faltaria, que coneixia tots els secrets del meu cor. Potser ho va fer, però no ho vaig fer, i la ganga que crida l'atenció, en realitat, allà baix, al peu de la creu, va ser que mai em deixaria esbrinar-ho. el meu menjar i la beguda. Vaig córrer a casa des de l'escola, a l'església, l'altar, per estar sol allà, per estar en comunió amb Jesús, el meu estimat amic, que mai em faltaria, que coneixia tots els secrets del meu cor. Potser ho va fer, però no ho vaig fer, i la ganga que crida l'atenció, en realitat, allà baix, al peu de la creu, va ser que mai em deixaria esbrinar-ho.

Va fracassar la seva part del tracte. Ell era un home molt millor del que ho va portar a. Va succeir, com fan les coses, imperceptiblement, en molts sentits alhora. Surto amb ella, el lent enfonsament de la meva fe, la polvorització de la meva fortalesa del temps, aproximadament un any després que havia començat a predicar, quan vaig començar a llegir de nou. Em justificat aquest desig pel fet que encara estava a l'escola, i jo vaig començar, fatalment, amb Dostoievski. En aquest moment, jo estava en una escola secundària que era predominantment jueva. Això significava que estava envoltat de persones que eren, per definició, més enllà de qualsevol esperança de salvació, que es reia dels fullets i pamflets que vaig portar a l'escola i l'OMS va assenyalar que els Evangelis s'havia escrit molt després de la mort de Crist. Això no podria haver estat tan preocupant si no m'havia obligat a llegir els fullets i volants a mi mateix, perquè eren de fet, llevat que es creien que el seu missatge ja, impossible de creure. Recordo la sensació tènue

li que hi havia una espècie de xantatge en ella. La gent, em vaig sentir, han d'estimar al Senyor perquè l'estimava, i no perquè tenien por d'anar a l'infern. Em vaig veure obligat, a contracor, a l'adonar-se que la mateixa Bíblia hagués estat escrita per homes, i traduït per homes de llengües que no podia llegir, i ja estava, sense arribar a admetre que a mi mateix, terriblement involucrat amb l'esforç de les paraules que posen en el paper. Per descomptat, vaig tenir la refutació a punt: Tots aquests homes havien estat operant sota la inspiració divina. tingut

que? Tots ells? I també sabia per ara, per desgràcia, molt més sobre la inspiració divina que m'atrevia admetre, doncs sabia com treballava a mi mateix en les meves pròpies visions, i amb quina freqüència, de fet, sense parar-les visions que Déu em concedeix diferien de les visions es va concedir al meu pare. No entenia els somnis que tenia a la nit, però sabia que no eren sants. Per la resta, sabia que les meves hores de vigília estaven lluny de ser sant. Vaig passar la major part del meu temps en un estat de penediment per coses que havia desitjat vivament de fer, però no ho havia fet. El fet que jo estava tractant amb Jueus va portar tota la qüestió de color, que havia estat evitant desesperadament, al centre aterrit de la meva ment. Em vaig adonar que la Bíblia havia estat escrita per homes blancs. Jo sabia que, d'acord a molts cristians, jo era un descendent de Cam, que havia estat maleït, i que jo estava, per tant, predestinat a ser un esclau. Això no té res a veure amb res del que era, o contingut, o podria arribar a ser; meu destí havia estat segellat per sempre, des del principi dels temps. I semblava, en efecte, quan un mirava al llarg de la cristiandat, que això era el que la cristiandat creu efectivament. Sens dubte va ser la forma en què es va comportar. Vaig recordar els sacerdots i bisbes italians benedicció dels nens italians que es dirigien a Etiòpia.

Un cop més, els nens jueus a l'escola secundària van ser preocupants pel fet que vaig poder trobar cap punt de connexió entre ells i les cases d'empenyorament jueus i els propietaris i els propietaris de botigues de queviures a Harlem. Jo sabia que aquestes persones eren Jueus-Déu sap que em van dir que amb força freqüència, però que pensava d'ells només com a blanc. Jueus, com a tal, fins que vaig arribar a l'escola secundària, tots van ser empresonats en l'Antic Testament, i els seus noms van ser Abraham, Moisès, Daniel, Ezequiel i d'ocupació, i Xadrac, Meixac, i Abed. Va ser desconcertant per trobar-los tantes milles i segles d'Egipte, i fins al moment del forn de foc. La meva millor amiga a l'escola secundària era un Jueu. Va arribar a casa nostra una vegada, i després li va preguntar al meu pare, el que li demanava gairebé tothom, "És un cristià?" - el que volia dir "Està salvat?" Realment no sé si el meu Answ

er sortir de la innocència o verí, però vaig dir amb fredor: "No. Ell és jueu. "El meu pare em va colpejar a la cara amb la seva gran palmell de la mà, i en aquest moment tot inundat de suport tot l'odi i tota la por i la profunditat d'una determinació implacable per matar el meu pare en lloc de permetre que el meu pare per matar em-i sabia que tots aquests sermons i llàgrimes i tot el que el penediment i l'alegria havien canviat res. Em preguntava si s'esperava d'estar contents que un amic meu, ni a ningú, anava a ser turmentat per sempre a l'infern, i també vaig pensar, de cop i volta, dels Jueus en una altra nació cristiana, Alemanya. No estaven tan lluny del forn de foc després de tot, i el meu millor amic pot haver estat un d'ells. Li vaig dir al meu pare: "És un millor cristià que ets", i vaig sortir de la casa. La batalla entre nosaltres va ser a la intempèrie, però que estava bé; que era gairebé un alleujament. Una lluita més mortal havia començat.

A l'estar a la trona era com estar en el teatre; Jo estava darrere de les escenes i sabia com es treballava la il·lusió. Jo sabia que els altres ministres i sabia que la qualitat de les seves vides. I no em refereixo a suggerir amb això el "foc i la paraula" espècie d'hipocresia en relació amb la sensualitat; que era una hipocresia més profund, més letal i més subtil que això, i una mica de sensualitat honest, o molt, hauria estat com l'aigua en un desert extremadament amarg. Jo sabia com treballar en una congregació fins que es va rendir, que l'última moneda de deu centaus no era molt difícil de fer, i jo sabia on va ser els diners per a "l'obra del Senyor". Jo sabia, encara que no m'agradaria saber-ho, que no tenia cap respecte per les persones amb les que vaig treballar. No podria haver dit que llavors, però també sabia que jo

f vaig continuar aviat tindria cap respecte per mi mateix. I el fet que jo era "el jove Germà

Baldwin" augmentar el valor del meu amb aquests mateixos proxenetes i mafiosos que havien ajudat a mi estampida a l'església en el primer lloc. Encara van veure al nen tenien la intenció de prendre el relleu. Estaven esperant que vingui als meus sentits i adonar-se que jo estava en un negoci molt lucratiu. Sabien que encara no s'havia adonat d'això, i també que encara no havien començat a sospitar que les meves pròpies necessitats, que ve (que eren molt pacient), em podia conduir. Ells mateixos van fer saber el resultat, i sabien que les probabilitats estaven al seu favor. I, en realitat, ho sabia, també. estava ev

és més solitari i més vulnerable del que havia estat abans. I la sang de l'Anyell no m'havia netejat de qualsevol manera que sigui. Jo era tan negre com ho havia estat el dia que vaig néixer. Per tant, quan em s'enfrontava a una congregació, que va començar a prendre tota la força que no hi havia balbucejar, no maleir, no dir-li a desfer-se de les seves Bíblies i baixar els genolls i tornar a casa i organitzar, per exemple, un lloguer colpejar. Quan vaig veure a tots els nens, la seva coure, marró, i les cares de color beix mirant-me com em van ensenyar a l'escola dominical, vaig sentir que estava cometent un delictes a parlar sobre el dolç Jesús, en dir-los a reconciliar-se amb la seva misèria a la terra per tal de guanyar la corona de la vida eterna. Només hi havia negres per guanyar aquesta corona? Era el cel, a continuació, ser simplement un altre gueto? Potser podria haver estat capaç de reconciliar-me fins i tot a això si jo hagués pogut creure que hi havia alguna misericòrdia que es troben en el refugi que representava. Però jo hagués estat al púlpit massa temps i que havia vist massa coses monstruoses. No em refereixo només al fet evident que el ministre finalment adquireix cases i Cadillac mentre que els fidels segueixen a fregar terres i deixar anar els seus deu i vint-i-cinc centaus i dòlars a la placa. Em refereixo al fet que no hi havia amor a l'església. Era una màscara d'odi i auto-odi i la desesperació. El poder transfigurar l'Esperit Sant va acabar quan va acabar el servei, i la salvació es va aturar a la porta de l'església. Quan ens van dir que estimar tothom, jo

havia pensat que significava que cada cos. Però no. S'aplica només als que creuen com ho vam fer, i que no s'aplicava als blancs en absolut. Em van dir que per un ministre, per exemple, TH

de manera que mai hauria, en qualsevol mitjà de transport públic, sota cap circumstància, aixecar-se i donar el meu seient a una dona blanca. Els homes blancs no van pujar per dones negres. Bé, això era cert, en el principal, vaig veure el seu punt. Però el que era el punt, el propòsit, de la meva salvació si no permetia que em comporti amb amor cap als altres, no importa com es comportaven cap a mi? El que altres van fer era la seva responsabilitat, per als que respondrien quan la trompeta va sonar el judici. Però el que vaig fer va ser la meva responsabilitat, i jo hauria de respondre, també, llevat que, per descomptat, també estava en Estirada

na dispensa especial per al negre ignorant, que no anava a ser jutjada de la mateixa manera que altres éssers humans, o àngels. És probable que es va acudir en aquell moment que les persones amb visió tenen del món per venir no és sinó un reflex, amb distorsions de desig predictibles, del món en què viuen. I això no només s'apliquen als negres, que eren no més "simple" o "espontània" o "cristià" que ningú-que eren simplement més oprimits. De la mateixa manera que nosaltres, per als blancs, eren els descendents de Cam i van ser maleïts per sempre, la gent blanca era, per a nosaltres, els descendents de Caïn. I la passió amb què ens va encantar el Senyor era una mesura de fins a quin punt ens temíem i desconfiem i, al final, odiava gairebé tots els estrangers, sempre va evitar nosaltres mateixos i menyspreat.

Però no puc deixar les coses així; hi ha més que això. Malgrat tot, no hi havia a la vida vaig fugir un entusiasme i una alegria i una capacitat per enfrontar i sobreviure als desastres que són molt emotiu i molt rar. Potser no vam tenir, tots nosaltres, els proxenetes, prostitutes, estafadors,

membres de l'església, i els nens-unides entre si per la naturalesa de la nostra opressió, el complex específic i peculiar dels riscos que va haver de córrer; si és així, dins d'aquests límits que de vegades aconseguí entre si una llibertat que estava a prop de l'amor. Recordo que, de totes maneres, sopars de l'església i sortides, i, més tard, després que va sortir de l'església, el lloguer i la cintura arreu on la ràbia i la tristesa van seure a la foscor i no es va moure, i hem menjat i begut, i parlava i reia i ballava i es va oblidar tot sobre "l'home." vam tenir el licor, el pollastre, la música, i entre si, i no tenia necessitat de fingir ser el que no eren. Aquesta és la llibertat que un sent en algunes cançons gospel, per exemple, i en el jazz. En tot el jazz, i especialment en el blues, hi ha alguna cosa agre i irònica, amb autoritat i faci doble tall. Els nord-americans blancs semblen sentir que les cançons són cançons feliços feliços i tristos són tristos, i que Déu ens ajudi, és exactament la manera més blancs nord-americans els que sonen cantar, tant en c

ASOS, de manera que, impotent, indefens fàtua que un no s'atreveixen a especular sobre la temperatura del congelador de la que emeten els seus valents i sense sexe petites veus. Només les persones que han estat "en la línia", com la cançó diu, saben el que aquesta música es tracta. Crec que va ser Big Bill Broonzy que solia cantar "I Feel So Good", una cançó molt alegre sobre un home que està de camí a l'estació de ferrocarril per complir amb la seva noia. Ella ve a casa. És increïblement exuberant moviment de la cantant que fa que un s'adona ho

w plomís el temps ha d'haver estat durant la seva absència. No es garanteix que va a estar en aquest moment, ja sigui, com el cantant té clar, i, de fet, que encara no ha arribat realment. Aquesta nit, o demà, o dins dels propers cinc minuts, que pot molt bé ser el cant "Solitari en el meu dormitori", o insistint, "és veritat, no som nosaltres, anem a fer-ho bé? Bé, si no ho fem avui, anem a demà a la nit." Els nord-americans blancs no entendre les profunditats dels quals arriba una tenacitat tan irònic, però sospiten que la força és sensual, i estan terroritzats de la sensualitat i no fan cap ja entendre-ho. La paraula "sensual" no té la intenció de portar a la ment tremolosa donzelles foscos o negres claus priàpicos. Em refereixo a alguna cosa molt més simple i molt menys extravagant. Per ser sensual, crec, és respectar i alegrar en la força de la vida, de la vida mateixa, i estar presents en tots els fa, per l'esforç d'estimar la fracció del pa que un. Serà un gran dia per als Estats Units, per cert, quan vam començar a menjar pa de nou, en lloc de la goma escuma blasfema i insípid que hem substituït per això i no estic sent frívola ara, tampoc. Una cosa molt sinistre ocorre a la gent d'un país quan comencen a desconfiar de les seves pròpies reaccions tan profundament com ho fan aquí, i arribar a ser tan trist, ja que s'han convertit. És aquesta incertesa individual per part dels homes i dones nord-americanes blancs, aquesta incapacitat per renovar-se en la font o en lloc de la goma escuma blasfema i insípid que hem substituït per ella i no estic sent frívola ara, tampoc. Una cosa molt sinistre ocorre a la gent d'un país quan comencen a desconfiar de les seves pròpies reaccions tan profundament com ho fan aquí, i arribar a ser tan trist, ja que s'han convertit. És aquesta incertesa individual per part dels homes i dones nord-americanes blancs, aquesta incapacitat per renovar-se en la font o en lloc de la goma escuma blasfema i insípid que hem substituït per ella i no estic sent frívola ara, tampoc. Una cosa molt sinistre ocorre a la gent d'un país quan comencen a desconfiar de les seves pròpies reaccions tan profundament com ho fan aquí, i arribar a ser tan trist, ja que s'han convertit. És aquesta incertesa individual per part dels homes i dones nord-americanes blancs, aquesta incapacitat per renovar-se en la font o

f la seva pròpia vida, que fa que la discussió, deixa aclariment sol, de qualsevol enigma, és a dir, qualsevol realitat tan summament difícil. La persona que desconfia de si mateix no té cap pedra de toc de la realitat d'aquesta pedra de toc pot ser solament un mateix. Tal persona s'interposa entre ell i la realitat ni més ni menys que un laberint d'actituds. I aquestes actituds, d'altra banda, encara que la persona no sol ser conscient d'això (no és conscient de tant!), Són actituds històriques i públiques. No es relacionen amb el present més del que es refereix a la persona. Per tant, qualsevol que sigui la gent blanca no saben sobre els negres revela, precisament, i inexorablement, el que no saben sobre si mateixos.

Cristians blancs també han oblidat alguns detalls històrics elementals. S'han oblidat que la religió que ara s'identifica amb la seva virtut i la seva poder- "Déu està del nostre costat", diu el doctor Verwoerd-va sortir d'una peça rocosa del terreny en el que ara es coneix com l'Orient Mitjà abans que color era inventat, i que per tal que s'estableixi l'església cristiana, Crist va haver de ser mort, per Roma, i t

barret de l'arquitecte real de l'església cristiana no era la mala reputació hebreu, cremat pel sol que li va donar el seu nom, però la pietat fanàtic i beat St Paul. L'energia que va ser enterrat amb el sorgiment de les nacions cristianes ha de venir de nou en el món; res pot impedir-ho. Molts de nosaltres, crec que, tant a llarg com a veure que això passi i estan terroritzats d'ella, ja que encara que aquesta transformació conté l'esperança d'alliberament, també imposa una necessitat per a grans canvis. No obstant això, per tal de fer front a la força sense explotar i latents dels sotmesos prèviament, per tal de sobreviure com un ésser humà, en moviment, el pes moral en el món, els Estats Units i totes les nacions occidentals es veuran obligats a tornar a examinar si mateixos i alliberar-se de moltes coses que ara es pren com a sagrat,

"El cel de l'home blanc", canta un ministre musulmà Negre "és l'infern de l'home negre." Un pot objectar-possiblement-que això posa l'assumpte una mica massa simple, però la cançó és cert, i ha estat així durant tot el temps els homes blancs que han governat el món. Els africans dir-ho d'una altra manera: Quan l'home blanc va arribar a l'Àfrica, l'home blanc tenia la Bíblia i els països de l'Àfrica tenien la terra, però ara és l'home blanc que està sent, de mala gana i sagnant, separat de la terra, i el africà que encara està tractant de digerir o per vomitar la Bíblia. La lluita, per tant, que ara comença en el món és extremadament

complex, que implica el paper històric del cristianisme en l'àmbit del poder, és a dir, la política i en el camp de la moral. En l'àmbit de l'energia, el cristianisme ha operat amb una arrogància sense pal·liatius i la crueltat-necessàriament, ja que imposa una religió, d'ordinari, els que han descobert la veritable fe el deure espiritual d'alliberar els infidels. Aquesta veritable fe en particular, d'altra banda, és més profunda preocupació per l'ànima del que es tracta el cos, a la que de fet la carn (i els cadàvers) d'innombrables infidels és testimoni. No cal dir, doncs, que tot aquell que qüestiona l'autoritat de la veritable fe també s'oposa a la dreta de les nacions que tenen aquest fe per governar sobre ell, concursos, en definitiva, el seu títol a la seva terra. La difusió de l'Evangelí, reg

ardless dels motius o la integritat o l'heroisme d'alguns dels missioners, era una justificació absolutament indispensable per a la sembra de la bandera. Sacerdots i monges i mestres van ajudar a protegir i santificar el poder que tan despietadament estava sent utilitzat per les persones que de fet estaven buscant una ciutat, però no un en el cel, i un que es va fer, definitivament, amb les mans en captivitat. La mateixa de nou l'església cristiana, a diferència d'alguns dels seus ministres-santificades i es van alegrar en les conquestes de la bandera, i va encoratjar, si no va formular, la creença que la conquesta, amb la resultant r

el benestar de les poblacions occidentals elativo, era una prova del favor de Déu. Déu havia recorregut un llarg camí des del desert, però també el tenia Allah, encara que en una direcció molt diferent. Déu, cap al nord, i l'augment en les ales del poder, s'havia convertit en blanc, i Déu, fora del poder, i en el costat fosc del cel, s'havia convertit, a tots els efectes pràctics, de totes maneres-negre. Així, en el camp de la moral el paper del cristianisme ha estat, en el millor, ambivalent. Fins i tot deixant fora de consideració la notable arrogància que van assumir que les formes i la moral dels altres eren inferiors als dels cristians, i que, per tant, tenien tot el dret, i

podria utilitzar qualsevol mitjà, per canviar-los, la col·lisió entre les cultures i l'esquizofrènia en la ment de la cristiandat, s'havia prestat el domini de la moral com chartless com el mar era abans, i com a traïdors com el mar segueix sent. No és exagerat dir que tot aquell que vulgui convertir-se en un ésser humà veritablement moral (i deixar que no ens preguntem si és o no és possible, crec que hem de creure que és possible) el divorci haurà primer a si mateix de totes les prohibicions, els crims, i hipocresies de l'església cristiana. Si el concepte de Déu té alguna validesa o qualsevol ús, que només pot ser per fer-nos més gran, més lliure i més amor. Si Déu no pot fer això, llavors és hora que ens vam desfer d'ell.

Havia sentit molt, molt de temps abans que finalment el vaig trobar, de l'Honorable Elijah Muhammad, i de la Nació de l'Islam moviment, de la qual és el líder. He pagat molt poca atenció al que he sentit, ja que el pes del seu missatge no em va donar la impressió de ser molt original; M'havien sentit variacions de la mateixa durant tota la meua vida. De vegades em vaig trobar en

Harlem dissabtes a la nit, i jo em vaig quedar a la multitud, al carrer 125 i la Setena Avinguda, i van escoltar als oradors musulmans. Però havia sentit centenars de tals discursos, o això em semblava al principi. De totes maneres, he tingut durant molt temps una tendència molt definida a desconnectar el moment vinc ni de lluny, ja sigui un púlpit o una caixa de sabó. El que aquests homes estaven dient dels blancs freqüentment havia sentit abans. I vaig rebutjar la Nació de l'Islam de la demanda per a una economia separada negra a Amèrica, que també havia sentit abans, com intencional, i fins i tot a través, sense sentit. A continuació, dues coses em van causar per començar a escoltar els discursos, i un era el comportament de

la policia. Després de tot, jo havia vist a homes trets de les seves plataformes en aquesta mateixa cantonada per dir coses menys virulentes, i que havia vist moltes multituds disperses per la policia, amb els clubs oa cavall. Però els policies no estaven fent res ara. Òbviament, això no es devia al fet que s'havien tornat més humà, sinó perquè estaven sota les ordres i perquè tenien por. I de fet ho van ser, i jo estava encantada de veure-ho. Allà hi havia, en grups de dos i tres i quatre, amb els seus uniformes de Cub Scout i amb el seu Cub Scout enfronta, totalment preparat, ja que és la forma amb American homes cabals, per res que no es pot resoldre amb un club o un puny o una arma de foc. podria VHA

i va compadir d'ells si no hagués trobat a mi mateix en les seves mans tan sovint i descobert, a través de l'experiència desagradable, com eren quan tenien el poder i com eren quan es va celebrar el poder. El comportament de la multitud, la seva intensitat en silenci, era l'altra cosa que em va obligar a reavaluar els altaveus i el seu missatge. A vegades penso, amb desesperació, que els nord-americans empassés qualsevol discurs polític el-hem estat fent molt poc més, aquests últims anys, els mals-de manera que poden no significar res per dir que aquest sentit d'integritat, després del que Harlem, especialment, ha estat a través de la forma dels demagogs, va ser un canvi molt sorprenent. Tot i això, els altaveus tenien un aire d'absoluta dedicació,

El poder era el tema dels discursos que he escoltat. Ens van oferir, com a nació de la doctrina de l'Islam, prova històrica i divina que tots els blancs estan maleïts, i són dimonis, i estan a punt de ser enderrocat. Això ha estat revelada per Déu mateix al seu favor

Phet, l'Honorable Elijah Muhammad. La regla de l'home blanc es va acabar per sempre en deu o quinze anys (i cal reconèixer que tots els senyals actuals semblen donar testimoni de la veracitat de la declaració del profeta). La multitud semblava que empassar aquesta teologia sense esforç a

totes les multituds fan empassar la teologia d'aquesta manera, suposo, en ambdós costats de Jerusalem, a Istanbul, a Roma, i, com la teologia va, que no era més digerible que la més familiar marca afirmant que hi ha una maledicció sobre els fills de Cam. No més, ni menys, i que havia estat dissenyat per la mateixa finalitat; a saber, la santificació de poder. Però molt poc temps es va dedicar a la teologia, a un no necessita demostrar a un públic de Harlem que tots els homes blancs eren diables. No eren més que content de tenir, per fi, la corroboració, divina de la seva experiència, escoltar-i va ser una cosa tremenda per escoltar-que se'ls havia mentit durant tots aquests anys i generacions, i que la seva captivitat arribava a la seva fi, perquè Déu era negre. Per què estaven escoltant ara, ja que aquesta no era la primera vegada que s'havia dit? Havia sentit moltes vegades, de diversos profetes, durant tots els anys que jo estava creixent. Elías mateix Muhammad ara ha estat portant el mateix missatge des de fa més de trenta anys; que no és una sensació de nit, i li devem el seu ministeri, segons m'han dit, al fet que quan era un nen de sis anys o així, el seu pare va ser linxat davant els seus ulls. (Això pel que fa a drets dels estats.) I ara, de sobte, les persones que mai abans han estat capaços d'escoltar aquest missatge per escoltar la seva pronunciació, i creiem que, i es canvien. Elijah Muhammad ha estat capaç de fer el que les generacions de treballadors socials i els comitès i resolucions i informes i projectes d'habitatge i parcs infantils han deixat de fer: per curar i redimir els borratxos i drogoaddictes, per convertir a les persones que han sortit de la presó i per mantenir-los fora, perquè els homes i les dones castes virtuós, i invertir tant en el mascle i la femella amb un orgull i una serenitat que pengen sobre ells com una llum constant. Ell ha fet totes aquestes coses, que la nostra església cristiana ha fracassat espectacularment a fer. Com Elías ha aconseguit? i invertir tant en el mascle i la femella amb un orgull i una serenitat que pengen sobre ells com una llum constant. Ell ha fet totes aquestes coses, que la nostra església cristiana ha fracassat espectacularment a fer. Com Elías ha aconseguit? i invertir tant en el mascle i la femella amb un orgull i una serenitat que pengen sobre ells com una llum constant. Ell ha fet totes aquestes coses, que la nostra església cristiana ha fracassat espectacularment a fer. Com Elías ha aconseguit?

Doncs bé, d'una manera i no tinc cap desig de minimitzar el seu paper peculiar i el seu assoliment-peculiar no és ell qui ho ha fet, però el temps. Temps es posa al dia amb els regnes i els aixafa, obté les seves dents en les doctrines i els estripa; temps revela els fonaments sobre els quals descansa qualsevol regne, i menja en aquestes bases, i destrueix doctrines demostrant que siguin falses. En aquests dies, no fa molt temps, quan els sacerdots de l'església que es troba a Roma van donar la benedicció de Déu a Itàlia

nois sent enviats a devastar una indefensa fins a aquest cas, dit sigui de passada, no s'havia considerat a si mateixa i negre que no era possible creure en un Déu negre, que a camp negre. Per entretenir a tal creença hauria estat per entretenir a la bogeria. Però el temps ha passat, i en aquest temps el món cristià s'ha revelat com la fallida moral i políticament inestables. Els tunisians eren del tot bé en 1956, i va ser un moment molt significatiu en l'occidental (i Àfrica) història quan es van contrarestar la justificació francesa per romandre en el nord d'Àfrica amb la pregunta "¿Són els

Francès a punt per al autogovern? "Una vegada més, els términos'civilizada'y'cristiano'empiezan a tenir un anell molt estrany, sobretot a les orelles dels que s'han jutjat ser ni civilitzat ni cristià, quan una nació cristiana es lliura a i una falta violenta orgia, com va fer Alemanya durant el Tercer Reich. Pel delictes de la seva ascendència, milions de persones al mig del segle XX, i en el cor d'Europa per Déu ciutadella van ser enviats a una mort així calculat, tan horrible i tan prolongada que hi ha una edat abans d'aquest il·luminat tenia pogut imaginar, i molt menys aconseguir i gravar-ho. D'altra banda, aquells per sota del taló occidental, a diferència dels que estan dins t

que Occident, són conscients que el paper actual d'Alemanya a Europa és actuar com un bastió contra les hordes "no civilitzats", i ja que el poder és el que el poder vol, s'entén molt bé el que d'Occident volem mantenir, i no són enganyats per la nostra xerrada d'una llibertat que mai hem estat disposats a compartir amb ells. Des del meu punt de vista, el fet del Tercer Reich per si sol fa obsoleta per sempre qualsevol dubte de la superioritat cristiana, excepte en termes tecnològics. Les persones blanques eren, i són, sorprès per l'holocaust a Alemanya. Ells no sabien que podien actuar d'aquesta manera. Però dubto molt si les persones negres estaven sorpresos, almenys, de la mateixa manera. Per la meua banda, la destinació dels Jueus, i la indiferència del món a ella, em va espantar molt. No vaig poder deixar de sentir, en aquells

orrorful anys, que aquesta indiferència humana, per la qual sabia ja tant, seria la meua porció en el dia que els Estats Units va decidir matar els seus negres sistemàticament en lloc de poc a poc i agafar-as-catch-can. Estava, per descomptat, amb autoritat va assegurar que el que havia succeït als Jueus a Alemanya no podria passar als negres als Estats Units, però vaig pensar, amb tristesa, que els jueus alemanys probablement havien cregut consellers similars, i, de nou, no podia compartir la visió de l'home blanc de si mateix per la senzilla raó que els homes blancs a Amèrica no es comporten cap als homes negres de la manera en què es comporten un cap a l'altre. Quan un home cara blanca

home negre sa, especialment si l'home negre no pot fer res, les coses terribles es revelen. Ho sé. Se m'ha portat en els soterranis del recinte amb la suficient freqüència, i jo he vist i sentit i va suportar els secrets dels homes i les dones blanques desesperats, que sabien estaven fora de perill amb mi, perquè fins i tot si he de parlar, ningú em creuria. I no em creurien precisament perquè sabrien que el que vaig dir era veritat.

El tracte que s'atorgui al negre a les marques de la Segona Guerra Mundial, per a mi, un punt d'inflexió en la relació dels negres a Amèrica. Per dir-ho breument, i una cosa molt simple, una certa esperança de morir, una certa respecte pels americans blancs esvaït. Es va començar a pietat, o l'odi. Ha de posar-se en la pell d'un home que porta posat l'uniforme del seu país, és un candidat a la mort en la seva defensa, i que es diu un "negre" pels seus companys d'armes i els seus oficials; que gairebé sempre es dóna el més dur, més lleig, el treball més humil que fer; que sap que el GI blanc ha informat a la

Els europeus que ell és subhumà (tant per a la seguretat sexual de l'home americà); que no ballar a la USO els soldats blancs ballen nit allà, i no beu en els mateixos bars soldats blancs beuen en; i que vigila els presoners de guerra alemanys que està sent tractat pels nord-americans amb dignitat més humà que ha rebut mai a les mans. I que, al mateix temps, com un ésser humà, és molt més lliure en una terra estranya del que ha estat mai a casa. Casa! La mateixa paraula comença a tenir un anell de desesperació i diabòlic. Ha de tenir en compte el que succeeix a aquest ciutadà, després de tot el que ha patit, quan torna a casa: midó, al seu lloc, un lloc de treball, un lloc per viure; muntar, en la seva pell, als autobusos segregats; veure, amb els ulls, els senyals dient "

Blanc "y'color", i sobretot els senyals que dicen 'blanco de les señoras'y'Mujeres de Color;' mirar als ulls de la seva dona; mirar als ulls del seu fill; escoltar, amb les orelles, als discursos polítics, del Nord i del Sud; imaginar-se a si mateix que ens van dir que "esperar". I tot això està succeint al país més ric i més lliure del món, i en la meitat del segle XX. El canvi subtil i mortal de cor que podria ocórrer en que estaria involucrat amb la comprensió que una civilització no és destruït per

gent dolenta; no cal que les persones siguin dolents sinó només que siguin sense espines. I i dos

coneguts negres, tots nosaltres molt més enllà dels trenta, i mirant ella, estigués a la barra de l'aeroport O'Hare de Chicago fa diversos mesos, i el cambrer es va negar a servir-nos, perquè, segons ell, que semblava massa jove. Es va prendre una gran quantitat de paciència per no escanyar, i una gran insistència i una mica de sort per aconseguir el gerent, que va defensar la seva cambrer a terra que era "nou" i encara no hi havia, suposadament, après a distingir entre un negre noi de vint anys i un "nen" Negre de trenta-set. Bé, ens van servir, finalment, és clar, però en aquest moment no hi ha quantitat de whisky ens hauria ajudat. El bar estava molt concorreguda, i el nostre altercat havia estat extremadament sorollós; no un client a la barra havia fet res per ajudar-nos. Quan tot va acabar, i el tres ens vam quedar al bar tremolant de ràbia i frustració, i beure-i atrapat, ara, a l'aeroport, ja que havíem arribat deliberadament d'hora per prendre unes copes i menjar-un jove blanc de peu prop ens preguntem si érem estudiants. Suposo que va pensar que aquesta era l'única explicació possible per a la nostra col·locació d'una baralla. Li vaig dir que no havia volgut parlar amb nosaltres abans i que no volia parlar amb ell ara. La resposta visiblement ferit els seus sentiments, i això, al seu torn, va fer que jo ho menyspreu. B Suposo que va pensar que aquesta era l'única explicació possible per a la nostra col·locació d'una baralla. Li vaig dir que no havia volgut parlar amb nosaltres abans i que no volia parlar amb ell ara. La resposta visiblement ferit els seus sentiments, i això, al seu torn, va fer que jo ho menyspreu. B Suposo que va pensar que aquesta era l'única explicació possible per a la nostra col·locació d'una baralla. Li vaig dir que no havia volgut parlar amb nosaltres abans i que no volia parlar amb ell ara. La resposta visiblement ferit els seus sentiments, i això, al seu torn, va fer que jo ho menyspreu. B

ut quan un de nosaltres, un veterà de la Guerra de Corea, va dir a aquest jove que la baralla que havia tingut a la barra havia estat la seva lluita, també, el jove va dir: "He perdut la meua consciència fa molt temps", i es va tornar i va sortir. Jo sé que un prefereix no pensar així, però aquest jove és típica. Així, sobre la base de l'evidència, tenia tots els altres a la barra perdre la consciència. Fa alguns anys, hauria odiat a aquestes persones amb tot el meu cor. Ara jo els feia pena, es va compadir d'ells per tal de no menysprear. I aquesta no és la manera més feliç de sentir cap als conciutadans.

Però, al final, és l'amenaça de l'extinció penjant universal sobre tot el món d'avui que els canvis, total i per sempre, la naturalesa de la realitat i posa en qüestió devastadora el veritable sentit de la història de l'home. Nosaltres, els éssers humans tenen ara el poder d'exterminar a nosaltres mateixos; això sembla ser la suma total dels nostres èxits. Hem pres aquest viatge i arribat a aquest lloc al nom de Déu. Això, doncs, és el millor que Déu (el Déu blanc) pot fer. Si això és així, llavors és el moment de substituir Ell li-reemplaçar amb què? I aquest buit, aquesta desesperació, aquest turment se sent a tot arreu a Occident, des dels carrers d'Estocolm a les esglésies de Nova Orleans i les voreres de Harlem.

Déu és negre. Tots els homes negres pertanyen a l'Islam; han estat elegits i l'Islam governaran el món. El somni, el sentiment és vell; només el color és nova. I és aquest somni, aquest dolç possibilitat, que milers d'oprimits homes i dones de raça negra en aquest país ara porten amb ells després que el ministre musulmà ha parlat, a través dels carrers del ghetto noisome fosques, a les barraques on tants han mort. El déu blanc no els ha lliurat; potser el déu negre farà.

Mentre estava a Chicago l'estiu passat, l'Honorable Elijah Muhammad em va convidar a sopar a casa seva. Es tracta d'una mansió al sud de Chicago, i és la seu de la Nació de l'Islam moviment. No

hi havia anat a Chicago per trobar-se amb Elies Muhammad-ell no estava en els meus pensaments en absolut, però el moment en què vaig rebre la invitació, es va acudir que havia d'haver esperat. En certa manera, li dec la invitació a la increïble, abismal, i realment covards embotiment dels liberals blancs. Ja sigui en un debat privat o en públic, qualsevol intent que va fer per explicar com el Negre musulmans m

ovement es va produir, i com s'ha arribat a tal força, es va trobar amb una blancor que va revelar la poca relació que les actituds dels liberals tenen amb les seves percepcions o les seves vides, o fins i tot el seu coneixement revelat, de fet, que podrien fer front a el negre com un símbol o una víctima, però no tenia sentit d'ell com un home. Quan Malcolm X, que és amb

sidered el moviment del segon al comandament, i hereu aparent, assenyala que el crit de "violència" no es va plantejar, per exemple, quan els israelians van lluitar per recuperar Israel, i, de fet, només es provoca quan els homes negres indiquen que va a lluitar pels seus drets, li està dient la veritat. Les conquestes d'Anglaterra, tots i cada un d'ells amb sang, són part del que els nord-americans tenen en ment quan parlen de la glòria d'Anglaterra. Als Estats Units, la violència i l'heroisme s'han fet sinònim, excepte quan es tracta dels negres, i l'única manera de derrotar a punt de Malcolm és concedir i després preguntar-se per què això és així. La declaració de Malcolm no es contesta

per les referències als triomfs de la NAACP, els més particularment ja que molt pocs liberals tenen cap noció de quant temps, el costós, i com punyent una tasca que consisteix a reunir l'evidència que un pot portar a la cort, o quant temps aquestes batalles en els tribunals prendre. Tampoc és contestada per referències a l'estudiant onada de assegudes, si més no perquè no tots els negres són els estudiants i no tots ells viuen al Sud. Jo, en qualsevol cas, sens dubte es neguen a ser posat en la posició de negar la veracitat de les declaracions de Malcolm simplement perquè disagr

EE amb les seves conclusions, o per tal d'apaivagar la consciència liberal. Les coses són tan dolentes com els musulmans diuen que estan, de fet, són pitjors, i els musulmans no ajuden assumptes, però no hi ha cap raó per la qual s'ha d'esperar que els homes negres a ser més pacient, més tolerant, més previsor que els blancs; de fet, tot el contrari. La veritable raó per la qual es considera la no-violència com una virtut dels negres-jo no estic parlant ara del seu valor tàctic, una altra història-és que els homes blancs no volen que les seves vides, la seva pròpia imatge, o amenaçats els seus béns. Un vol que diria el que més sovint. Al final d'un programa de televisió en el qual Malcolm X i que tots dos van aparèixer, Malcolm va ser detingut per un membre de blanc de l'au

diència que va dir: "Tinc mil dòlars i un acre de terra. Què passarà a mi?" Admirava el directe de la pregunta de l'home, però no escoltar la resposta de Malcolm, perquè jo estava tractant d'explicar a una altra persona que la situació dels irlandesos fa cent anys i la situació de la Negre avui no pot molt útil que es compara. Els negres van ser portats aquí en cadenes molt abans que els irlandesos pensat alguna vegada de deixar Irlanda; quina mena de consol és que es digui que els emigrants que arriben

aquí, voluntàriament, molt després que comptava amb augmentat molt per sobre de vostè? A la sala, mentre esperava l'ascensor, algú em va donar la mà i va dir: "Adéu, Sr. James Baldwin. aviat estarem davant vostre com el Sr. James X. "I vaig pensar, per un moment horrible, Déu meu, si això segueix així molt més temps, és probable que ho farà. Elijah Muhammad havia vist aquest espectacle, crec, o un altre, i li havien dit sobre mi. Per tant, a última hora de diumenge a la tarda calent, em vaig presentar a la porta.

Tenia por, perquè no tenia, en efecte, ha convocat a una presència real. Tenia por per una altra raó, també. Jo sabia que la tensió en mi entre l'amor i el poder, entre el dolor i la ràbia, i la curiositat, la forma en la molta em vaig quedar estesa entre aquests pols perpètuament intentar triar el millor lloc de la pitjor. No obstant això, aquesta elecció va ser una elecció en termes de personal, millor una de privada (que era, al capdavant, un escriptor); el que era la seva rellevància en termes de caràcter social pitjor? Aquí hi havia el costat sud-milió en captivitat que s'estén des d'aquesta porta tan lluny com l'ull podia veure. I ni tan sols llegeixen; poblacions deprimides no tenen el temps o l'energia de sobres. Les poblacions riques, que hauria d'haver estat la seva ajuda, no, pel que podia ser descobert, llegir, o bé, que simplement compren llibres i menjats d'ells, però no amb la finalitat d'aprendre: per tal d'aprendre noves actituds. A més, sabia que una vegada que havia entrat a la casa, no podia fumar o beure, i em vaig sentir culpable per les cigarretes a la butxaca, com m'havia sentit fa anys quan el meu amic primer em va portar a la seva església. Estava mitja hora de retard, després d'haver perdut durant el camí fins aquí, i em vaig sentir com a mereixedor d'un reny com un escolar.

El jove que va arribar a la porta que tenia uns trenta anys, potser, amb un guapo, cara somrient-no semblen trobar la meva tardança ofensiva, i em va portar a una habitació gran. A un costat de l'habitació hi havia una mitja dotzena de dones, totes en blanc; van ser molt més ocupats amb un bell nadó, que semblava pertànyer a la més jove de les dones. A l'altre costat de la

habitació estava assegut set o vuit homes, joves, vestits amb vestits foscos, molt a gust, i molt imponents. La llum del sol va entrar a l'habitació amb la tranquil·litat que un recorda des d'habitacions en un de la primera infància: una llum solar trobat més tard, només en els somnis. Recordo que estava sorprès per la tranquil·litat, la facilitat, la pau, el sabor. Em van presentar, em va rebre amb una genuïna cordialitat i respecte, i el respecte van augmentar ensurt, ja que significava que esperaven alguna cosa de mi que jo sabia en el meu cor, per causa d'ells, no podia donar i ens van assegurar. Elijah Muhammad no estava a l'habitació. La conversa era lent, però no és tan rígid com em temia que seria. El van mantenir anar, perquè jo simplement no sabia que els subjectes que podia obrir acceptablement. Sabien més sobre mi, i havia llegit més del que havia escrit, TH

1 jo esperava, i em preguntava el que van fer de tot, el que es van dur el meu utilitat a ser. Les dones estaven duent a terme la seva pròpia conversa, en veu baixa; Vaig deduir que no s'espera que prenguin part en les converses masculines. Unes poques dones seguien arribant i sortint de l'habitació, pel que sembla, fer els preparatius per al sopar. Nosaltres, els homes, no submergim profundament en qualsevol tema, ja que, clarament, tots estàvem a l'espera de l'aparició d'Elías. En l'actualitat, els homes, un per un, van sortir de l'habitació i va tornar. Llavors em van preguntar si m'agradaria rentar, i jo també, caminava pel passadís fins al bany. Poc després de tornar, ens vam posar dempeus, i Elías vam entrar.

No sé el que havia esperat veure. Havia llegit alguns dels seus discursos, i havia sentit fragments d'altres en el radi i en la televisió, així que el associat amb ferocitat. Però, sense l'home que va entrar a l'habitació era petita i prima, realment molt delicadament elaborat, amb una cara prima, ulls grans, calents, i una millor somriure. Una cosa va entrar a l'habitació amb ell, els seus deixebles alegria en ell, la seva alegria de veure al veure'ls. Era el tipus de trobada es mira amb un somriure, simplement perquè és tan estrany que la gent gaudeix dels uns als altres. Va fer broma les dones, com un pare, sense cap indicatiu que la coqueteria lleig i untuosa que tan bé coneixia d'altres esglésies, i ells van respondre d'aquesta manera, amb gran llibertat i no obstant això, des d'una gran distància i amorós. M'havia vist quan va entrar a l'habitació, sabia que, tot i que no

havia mirat a la meua manera.

omething. Ara es va tornar cap a mi, per donar-me la benvinguda, amb aquesta meravellosa somriure, i em va portar de nou prop de vint anys, per al moment en què el pastor havia somrigut i em va dir: "De qui nen és vostè?" No vaig respondre ara com ho havia respost llavors, perquè hi ha algunes coses (no molts, per desgràcia!) que un no pot fer dues vegades. Però sabia el que em feia sentir, com em vaig sentir atreta cap a la seva peculiar autoritat, com el seu somriure es va comprometre a prendre la càrrega de la meua vida de les meues espatlles. Prengui les seves càrregues al Senyor i deixar-los allà. La qualitat central a la cara d'Elías és p

ain, i el seu somriure és un testimoni d'ella, el dolor tan vell i profund i negre que es converteix en personal i en particular només quan somriu. Un es pregunta què faria sonar com si pogués cantar. Es va tornar cap a mi, amb aquest somriure, i va dir alguna cosa com "Tinc molt a dir a vostè, però esperarem fins que ens vam asseure." I vaig riure. Em va fer pensar en el meu pare i jo ja que podria haver estat si haguéssim estat amics.

Al menjador, hi havia dues taules llargues; els homes es van asseure en un i les dones en l'altre. Elías estava al capdavant de la taula, i jo estava assegut a la seva esquerra. Tot just puc recordar el que vam menjar, excepte que era abundant, sana i senzilla, de manera sana i simple que em va fer sentir molt decadent, i crec que he begut, per tant, dos gots de llet. Elías va esmentar haver-me vist a la televisió i va dir que li semblava que encara no van rentar el cervell i estava tractant d'arribar a ser jo mateix. Ho ha dit en una forma curiosament desconcertant, amb els ulls mirant cap a la meua i una part

mitjà ocultant els seus llavis, com si estigués tractant d'ocultar els mals dents. No obstant això, les seves dents no eren dolents. Llavors vaig recordar sentir que havia passat un temps a la presó. Suposo que m'agradaria arribar a ser jo mateix, el que pot significar, però sabia que el significat i la meua d'Elías no eren els mateixos. Li vaig dir que sí, que estava tractant de ser jo, però no sabia com dir més que això, i així que vaig esperar.

Sempre que Elías va parlar, una mena de cor es va aixecar de la taula, dient: "Sí, això és correcte." Això va començar a establir meus pèls de punta. I el mateix Elies tenia un hàbit més, enervant, que anava a rebotar les seves preguntes i comentaris fora algú més en el seu camí cap amunt. Ara, tornant a l'home a la seva dreta, va començar a parlar dels diables blancs amb el qual havia aparegut a la televisió el passat: Què havien fet d'ell (jo) sent? Jo no podia respondre a això i no estava absolutament segur que s'esperava que jo. Les persones a què es refereix, sens dubte m'havia fet sentir exasperada i inútil, però no ho vaig fer prima

k d'ells com diables. Elies va passar sobre els crims dels blancs, a aquest cor interminable de "Sí, això és correcte." Algú a la taula va dir: "L'home blanc segur que és un diable. Es demostra que per les seves pròpies accions ". Vaig mirar al meu voltant. Era un home molt jove que havia dit això, poc més que un nen de molt fosc i sobri, molt amarg. Elías va començar a parlar de la religió cristiana, dels cristians, d'aquesta mateixa manera suau, de broma. I b

Egan per veure que el poder d'Elies vi del seu pensament únic. No hi ha res calculat sobre ell; que vol dir cada paraula que diu. La veritable raó, segons Elías, que no es va adonar que l'home blanc era un diable era que havia estat massa temps exposat a l'ensenyament blanc i mai havia rebut la instrucció veritable. "L'anomenat negre americà" és l'única raó per la qual Déu ha permès els Estats Units de suportar tant de temps; el temps de l'home blanc va ser el 1913, però és la voluntat

de Déu que aquesta nació va perdre negre, els negres d'aquest país, ser redimit dels seus amos blancs i va tornar a la fe veritable, que és l'Islam. Fins que això passi, i que es durà a terme molt aviat, la destrucció total de l'home blanc s'està retardant. La missió d'Elías és tornar "l'anomenat Negre" a l'Islam, per separar els elegits d'Allah d'aquesta nació condemnada. D'altra banda, l'home blanc sap que la seva història, coneix a si mateix com un diable, i sap que el seu temps s'està acabant, i tota la seva tecnologia, la psicologia, la ciència, i "tricknology" estan sent gastats en l'esforç per impedir que els homes negres d'audiència la veritat. Aquesta veritat és que al principi dels temps no hi havia una cara blanca que es troben en tot l'univers. Els homes negres dominaven la terra i l'home negre era perfecte. Aquesta és la veritat pel que fa a l'era que els homes blancs ara es refereixen com prehistòrics. Ells volen que els homes negres per creure que ells, igual que els homes blancs, un cop van viure en coves i es van obrir a partir d'arbres i menjaven la seva carn crua d'una i "tricknology" estan sent gastats en l'esforç per impedir que els homes negres no sentir la veritat. Aquesta veritat és que al principi dels temps no hi havia una cara blanca que es troben en tot l'univers. Els homes negres dominaven la terra i l'home negre era perfecte. Aquesta és la veritat pel que fa a l'era que els homes blancs ara es refereixen com prehistòrics. Ells volen que els homes negres per creure que ells, igual que els homes blancs, un cop van viure en coves i es van obrir a partir d'arbres i menjaven la seva carn crua d'una i "tricknology" estan sent gastats en l'esforç per impedir que els homes negres no sentir la veritat. Aquesta veritat és que al principi dels temps no hi havia una cara blanca que es troben en tot l'univers. Els homes negres dominaven la terra i l'home negre era perfecte. Aquesta és la veritat pel que fa a l'era que els homes blancs ara es refereixen com prehistòrics. Ells volen que els homes negres per creure que ells, igual que els homes blancs, un cop van viure en coves i es van obrir a partir d'arbres i menjaven la seva carn crua d'una

nd no tenia el poder de la paraula. Però això no és cert. Els homes negres mai van estar en aquesta condició. Déu va permetre que el diable, a través dels seus científics, per dur a terme experiments infernals, el que va resultar, finalment, en la creació del dimoni conegut com l'home blanc, i més tard, encara més desastrosa, en la creació de la dona blanca. I es va decretar que aquestes criatures monstruoses han de governar la terra per un cert nombre d'anys-m'oblido quants mil, però, en qualsevol cas, el seu govern ara està arribant a la seva fi, i Déu, que mai havia aprovat la creació del blanc l'home en el primer lloc (que el coneix, de fet, que no sigui un home, sinó un diable), està ansiós per restablir l'estat de pau que la pujada de l'home blanc totalment destruïda. Hi ha, doncs, per definició, cap virtut en persones de raça blanca,

No hi ha res de nou en aquesta formulació sense pietat, excepte el explícit dels seus símbols i el candor de la seva odi. El seu to emocional és tan familiar per a mi com la meva pròpia pell; no és més que una altra forma de dir que els pecadors estaran obligats en l'Infern mil anys. Que els pecadors han sempre, pels negres americans, ha estat el blanc és una veritat que no necessiten mà d'obra, i cada americà del negre, per tant, corre el risc de tenir les portes de la paranoia a prop seu

. En una societat que és totalment hostil, i, per la seva naturalesa, sembla decidit a tallar baix, que ha tallat tants en el passat i redueix tants cada dia comença a ser gairebé impossible distingir un veritable des d'una lesions imaginària. Un pot deixar molt ràpidament per intentar aquesta distinció, i, el que és pitjor, en general es deixa d'intentar sense adonar-se que un ha fet. Tots els porters, per exemple, i tots els policies tenen per ara, per a mi, esdevenen exactament el mateix, i el meu estil amb ells està dissenyada simplement per intimidar ells abans que em poden intimidar. No hi ha dubte que sóc culpable d'alguna injustícia aquí, però és irreductible, ja que no puc córrer el risc d'assumir que la humanitat d'aquestes persones és més real per a ells que els seus uniformes. La majoria dels negres no poden arriscar-se a assumir que la humanitat de la gent blanca és més real per a ells que el seu color. I això ens porta, de manera imperceptible però,

inevitablement, a un estat d'ànim en el qual, havent après feia molt de temps a esperar el pitjor, a un li resulta molt fàcil creure el pitjor. La brutalitat amb què els negres són tractats en aquest co

untry simplement no pot ser exagerada, però, no estan disposats homes blancs poden ser sentir-ho. Al principi, i no les pot això ser exagerada, un negre no pot creure que la gent blanca li estan tractant a com ho fan; que no sap el que ha fet per merèixer-ho. I quan s'adona que el tracte concedit a ell no té res a veure amb el que ha fet, que l'intent dels blancs a ell, per destruir això és el que és, és totalment gratuïta, no és difícil per a ell pensi en blanc persones com dimonis. Per als horrors de la vida del negre americà no hi ha hagut gairebé cap idioma. La privacitat de la seva experiència, que només està començant a ser reconeguda en el llenguatge, i la qual és negada o ignorada en el discurs oficial i popular, d'aquí el llenguatge Negre-dóna credibilitat a qualsevol sistema que pretén aclarir-ho. I, de fet, la veritat sobre l'home negre, com una entitat històrica i com a ésser humà, s'ha ocultat d'ell, de manera deliberada i cruelment; el poder del món blanc es veu amenaçada cada vegada que un home negre es nega a acceptar la definició del món White

s. Així es fa tot el possible perquè l'home negre tallat cap avall, no només es va fer ahir, però es fa en l'actualitat. Qui, llavors, és a dir amb autoritat en l'arrel de tanta angoixa i és el mal? Per què, llavors, no és possible que una coses van començar amb l'home negre i que era perfecte, sobretot perquè aquest és, precisament, l'afirmació que els blancs tenen la PU

t endavant per si mateixos tots aquests anys? A més, ara és absolutament clar que els blancs són una minoria en el món-una minoria tan greus que ara es veuen més aviat com una invenció i que no poden tenir l'esperança de governar per més temps. Si això és així, per què no és possible també que van aconseguir el seu domini original pel sigil i l'astúcia i el vessament de sang i en contra de la voluntat del cel, i no, com afirmen, per la voluntat del cel? I si això és així, llavors l'espasa que han utilitzat tant de temps contra els altres poden ara, sense pietat, s'utilitzaran contra ells. testimonis celestes són molt difícil, per ser utilitzat per qualsevol que estigui més proper al cel en aquest moment. I la llegenda i la teologia, que estan dissenyats per santificar les nostres pors, crims, i aspiracions, també revelen com el que són.

Vaig dir, per fi, en resposta a alguna altra pregunta va rebotar, "Vaig sortir de l'església fa vint anys i no m'he unit a qualsevol cosa des de llavors." Va ser la meua manera de dir que no tenia la intenció d'unir-se al seu moviment, ja sigui.

"I el que estàs ara?", Va preguntar Elies.

Estava en una mena de compromís, perquè jo realment no podria dir-no podia permetre que em pressionarà a fer dient-que jo era cristià. "I? Ara? Res ". Això no va ser suficient. "Sóc un escriptor. M'agrada fer les coses sol. "Em vaig sentir dir això. Elías em va somriure. "No, de totes maneres," vaig dir, finalment, "pensar-hi molt."

Elies va dir, a la seva dreta: "Crec que el que ha de pensar en això tot l'acord", i amb això la taula d'acord. Però no hi havia res maliciós o condemnatori en ella. Tenia la sensació sufocant que sabien que pertanyia a ells, però sabia que no ho sabia, però, que rem

ained sense preparació, i que simplement estaven esperant, amb paciència i amb seguretat, per a mi per descobrir la veritat per a mi. Per la resta, on, després de tot, podria anar? Jo era negre, i per tant una part de l'islam, i seria salva de l'holocaust a l'espera del món blanc si ho faria o no. Els meus febles, enganyats escrúpols podrien aprofitar res en contra de la paraula de ferro del profeta.

Vaig sentir que estava de tornada a la casa del meu pare, com, de fet, en certa manera, jo era, i jo li va dir a Elies que no m'importa si la gent en blanc i negre casats, i que tenia molts amics blancs. No tindria cap opció, si es tractava d'ell, però a perir amb ells, perquè (em vaig dir, però no Elies), "M'encanta algunes persones i ells m'estimen i alguns d'ells són de color blanc, i ISN 't vull més important que el color? "

Elías mirat amb gran bondat i afecte, llàstima, com si estigués llegint el meu cor, i s'indica, amb escepticisme, que podria tenir amics blancs, o pensar que vaig fer, i que podria estar tractant de ser decent-ara-però el seu temps havia acabat. Va ser gairebé com si estigués dient: "Els van tenir la seva oportunitat, l'home, i que va ficar la pota!"

I vaig mirar al voltant de la taula. Sens dubte tenia cap evidència per donar-los que compensi l'autoritat d'Elías o l'evidència de la seva pròpia vida o la realitat dels carrers fora. Sí, sabia que dues o tres persones, blanca, als quals confiaria la meua vida, i sabia que alguns altres, blanca, que estaven lluitant tan dur com ells sabien, i amb gran esforç i la suor i el risc, per fer la món més humà. Però, com podria jo dir això? No es pot discutir amb l'experiència de les persones ni decisió o creença. Tota la meua evidència woul

d ser llançats fora dels tribunals com irrellevants per al cos principal de la caixa, per Podria citar úniques excepcions. El costat sud va demostrar la justícia de l'acusació; l'estat del món va demostrar la justícia de l'acusació. Tota la resta, que es remunta al llarg del temps registrat, no era més que una història d'aquestes excepcions que havien tractat de canviar el món i tenia

fracassat. Era això cert? Havien fracassat? Quant depenia del punt de vista! Per semblaria que una determinada categoria d'excepcions mai va deixar d'empitjorar, que el món categoria, precisament, per a qui el poder és més real que l'amor. I no obstant això, el poder és real, i moltes coses, incloent-hi, molt sovint, l'amor, no es pot aconseguir sense. En el camí eeri est possible, de sobte vaig tenir una idea del que els blancs han de passar per el sopar en una taula quan estan tractant de demostrar que els negres no són subhumans. Gairebé diria, després de tot, "Bé, pren la meua amiga Maria," i gairebé descendit a un catàleg d'aquestes virtuts que li va donar a Maria el dret d'estar viu. I en què esperança? Elías i els altres es sí amb el cap solemnement i dir, per fi, "Bé, està bé, però els altres!"

I vaig mirar de nou les cares joves al voltant de la taula, i va tornar a mirar Elies, que deia que no hi ha persones en la història sempre s'han respectat que no havien posseït les seves terres. I la taula va dir, "Sí, això és correcte." No podia negar la veritat d'aquesta afirmació. Per a tots els altres tenen, és a dir, una nació, amb una ubicació específica i una bandera d'equilibri, en aquests dies, el Jueu. És només "l'anomenat negre americà" que roman atrapat, desheretat, i menyspreat, en una nació que l'ha mantingut en captivitat durant gairebé quatre-cents anys i segueix sent

incapaç de reconèixer-lo com un ésser humà. I els musulmans negres, un

de llarg amb moltes persones que no són musulmans, ja no volen un reconeixement a contracor i pel que (si mai s'aconsegueix), de manera tardà. Un cop més, no es pot negar que aquest punt de vista és abundantment justificada per la història del negre nord-americà. És irriant fet d'haver estat tant de temps, el barret a la mà, esperant que els nord-americans a créixer prou com per adonar-se que no amenacen ells. D'altra banda, com és el negre americà ara per formar-se a si mateix en una nació independent? Per això, i no només des del punt de vista dels musulmans semblaria ser la seva única esperança de no perir en el recés d'Amèrica i ser totalment i per sempre oblidat, com si mai hagués existit en absolut i el seu part havien estat en va.

La intensitat d'Elías i l'aïllament amarg i el descontentament d'aquests joves i la desesperació dels carrers fora m'havia fet a albirar vagament el que ara pot semblar ser una fantasia, encara que, en una època tan fantàstic, jo dubtaria a dir amb precisió el que és una fantasia és. Diguem que els musulmans eren per aconseguir la possessió dels sis o set estats que diuen es deu als negres dels Estats Units com "pagament posterior" de mà d'obra esclava. És evident que els Estats Units mai es rendiria aquest territori, en una

termes ni el que sigui, llevat que li va ser impossible, per la raó que sigui, per mantenir-lo a menys, és a dir, els Estats Units es reduís com a potència mundial, exactament de la manera i en el mateix grau de velocitat, que Anglaterra té vist obligats a renunciar al seu imperi. (Simplement no és cert, i l'estat dels seus ex-colònies demostra això: que Anglaterra "sempre significava que anar.") Si els estats eren meridionals estats i els musulmans semblen afavorir aquest, llavors les fronteres d'un Amèrica hostil Amèrica seria aixecat, en efecte, que, per exemple, Maryland. De les fronteres nord-americanes sobre el mar, es podria situada davant d'una impotent Europa i l'altra cap a un Orient poc fiable i no blanc, i al Nord, després del Canadà, no hi hauria més que Alaska, que és una frontera russa. L'efecte d'això seria que les persones de raça blanca dels Estats Units i Canadà es trobarien abandonat en un continent hostil, amb la resta del món blanc, probablement, disposats i certament no pot venir a ajudar. Tot això no és, al meu entendre, el més imminent de possibilitats, però si jo fos un musulmà, això és la possibilitat que em trobava sostenint al centre de la meva ment, i conduir cap a. I si jo fos un musulmà, no dubtaria a tornar a utilitzar, o, de fet, per exacerbar el descontentament social i espiritual que regna aquí, doncs, en el pitjor dels casos, jo no faria més han contribuït a la destrucció d'una casa que odiava i que no importaria si jo perit, també. Un ha estat perint aquí tant de temps! Tot això no és, al meu entendre, el més imminent de possibilitats, però si jo fos un musulmà, això és la possibilitat que em trobava sostenint al centre de la meva ment, i conduir cap a. I si jo fos un musulmà, no dubtaria a tornar a utilitzar, o, de fet, per exacerbar el descontentament social i espiritual que regna aquí, doncs, en el pitjor dels casos, jo no faria més han contribuït a la destrucció d'una casa que odiava i que no importaria si jo perit, també. Un ha estat perint aquí tant de temps! Tot això no és, al meu entendre, el més imminent de possibilitats, però si jo fos un musulmà, això és la possibilitat que em trobava sostenint al centre de la meva ment, i conduir cap a. I si jo fos un musulmà, no dubtaria a tornar a utilitzar, o, de fet, per exacerbar el descontentament social i espiritual que regna aquí, doncs, en el pitjor dels casos, jo no faria més han contribuït a la destrucció d'una casa que odiava i que no importaria si jo perit, també. Un ha estat perint aquí tant de temps! Simplement hauria contribuït a la destrucció d'una casa que odiava, i no importaria si jo perit, també. Un ha estat perint aquí tant de temps! Simplement hauria contribuït a la destrucció d'una casa que odiava, i no importaria si jo perit, també. Un ha estat perint aquí tant de temps!

I el que estaven pensant en la taula? "He vingut", va dir Elías, "per donar-li una cosa que mai pot

ser tret de vosaltres." Com solemne es va convertir en la taula a continuació, i com de gran s'elevava una llum en les cares fosques! Aquest és el missatge que s'ha propagat a través de carrers i habitatges i a les presons, a través de les sales de narcòtics, i més enllà de la brutícia i el sadisme dels hospitals mentals a un poble de qui tot ha estat pres a

i, entre ells, més important, el seu sentit del seu propi valor. La gent no pot viure sense aquest sentit; faran el que sigui el que sigui per recuperar-la. Aquesta és la raó per la més perillosa creació de qualsevol societat és que l'home que no té res a perdre. No necessita deu d'aquests homes: un va a fer. I Elías, que ha d'imaginar, ha tingut res a perdre des del dia en que va veure córrer la sang del seu pare fos internada per, i esquixades, de manera que la llegenda explica

, A través de les fulles d'un arbre, sobre ell. Però tampoc ho van fer els altres homes al voltant de la taula tenen res a perdre. "Torna a la teva veritable religió," Elías ha escrit. "Desfer-se de les cadenes del mestre d'esclaus, el diable, i tornar a la cleda. Deixar de beure la seva alcohol, l'ús de la droga-protegir a les seves dones-i abandonar els porcs bruta "Em vaig recordar dels meus companys d'anys enrere, als passadissos, amb el seu vi i el seu whisky i les seves llàgrimes .; als passadissos encara, congelat a l'agulla; i el meu germà em deia una vegada: "Si Harlem no tenia tantes esglésies i addictes, no hi hauria sang que flueix en els carrers." Protegiu els seus dones: una cosa difícil de fer en una civilització sexual tan patètic que el blanc la masculinitat de l'home depèn d'una negació de la masculinitat dels negres. Protegir a les seves dones: en una civilització que castra el mascle i la femella abusos, i en la qual, per altra banda, el mascle es veu obligat a dependre de l'energia que guanya el pa de la femella. Protegir a les seves dones: a les dents de jactància de l'home blanc "Ens adonem que la gent que està fent un favor bombejant una mica de sang blanca en els seus fills," i mentre s'enfronta a l'escopeta del Sud i el Nord de Billy. Fa anys, solíem dir: "Sí, sóc negre, maledicció, i jo sóc bonica!" - en desafiament, en el buit. Però els reis i herois ara-ara-africans han entrat en el món, des del passat, el passat que ara es pot posar als usos de l'energia. I negre s'ha convertit en un bell color, no perquè s'estima, sinó perquè es tem. I aquesta urgència per part dels negres americans no ha de ser oblidat! Mentre miren els homes negres ris en altres llocs el mascle es veu obligat a dependre de l'energia que guanya el pa de la femella. Protegir a les seves dones: a les dents de jactància de l'home blanc "Ens adonem que la gent que està fent un favor bombejant una mica de sang blanca en els seus fills," i mentre s'enfronta a l'escopeta del Sud i el Nord de Billy. Fa anys, solíem dir: "Sí, sóc negre, maledicció, i jo sóc bonica!" - en desafiament, en el buit. Però els reis i herois ara-ara-africans han entrat en el món, des del passat, el passat que ara es pot posar als usos de l'energia. I negre s'ha convertit en un bell color, no perquè s'estima, sinó perquè es tem. I aquesta urgència per part dels negres americans no ha de ser oblidat! Mentre miren els homes negres ris en altres llocs el mascle es veu obligat a dependre de l'energia que guanya el pa de la femella. Protegir a les seves dones: a les dents de jactància de l'home blanc "Ens adonem que la gent que està fent un favor bombejant una mica de sang blanca en els seus fills," i mentre s'enfronta a l'escopeta del Sud i el Nord de Billy. Fa anys, solíem dir: "Sí, sóc negre, maledicció, i jo sóc bonica!" - en desafiament, en el buit. Però els reis i herois ara-ara-africans han entrat en el món, des del passat, el passat que ara es pot posar als usos de l'energia. I negre s'ha convertit en un bell color, no perquè s'estima, sinó perquè es tem. I aquesta urgència per part dels negres americans no ha de ser oblidat! Mentre miren els homes negres ris en altres llocs en les dents de jactància de l'home blanc "Ens adonem que la gent que està fent un favor bombejant una mica de sang blanca en els seus fills," i mentre s'enfronta a l'escopeta del Sud i el Nord de Billy. Fa anys, solíem dir: "Sí, sóc negre, maledicció, i jo sóc bonica!" - en desafiament, en el buit. Però els reis i herois

ara-ara-africans han entrat en el món, des del passat, el passat que ara es pot posar als usos de l'energia. I negre s'ha convertit en un bell color, no perquè s'estima, sinó perquè es tem. I aquesta urgència per part dels negres americans no ha de ser oblidat! Mentre miren els homes negres ris en altres llocs Però els reis i herois ara-ara-africans han entrat en el món, des del passat, el passat que ara es pot posar als usos de l'energia. I negre s'ha convertit en un bell color, no perquè s'estima, sinó perquè es tem. I aquesta urgència per part dels negres americans no ha de ser oblidat! Mentre miren els homes negres ris en altres llocs Però els reis i herois ara-ara-africans han entrat en el món, des del passat, el passat que ara es pot posar als usos de l'energia. I negre s'ha convertit en un bell color, no perquè s'estima, sinó perquè es tem. I aquesta urgència per part dels negres americans no ha de ser oblidat! Mentre miren els homes negres ris en altres llocs

I, la promesa va tendir, per fi, perquè puguin caminar per la terra amb l'autoritat amb què els homes blancs peu, protegit pel poder que els homes blancs deixaran de tenir, és suficient, i més que suficient, a les presons buides i llençar Déu des del Cel. Ja ha passat abans, moltes vegades, abans de la invenció de color, i l'esperança del cel sempre ha estat una metàfora per a l'assoliment d'aquest estat particular de gràcia. La cançó diu: "Sé que la meva bata em va a quedar bé. El vaig provar a les portes de l'infern".

Ja era hora de marxar, i que estava de peu a la sala d'estar, dir bona nit, amb tot amb curiositat i en gran mesura sense resoldre. No vaig poder evitar la sensació que havia fallat una prova, en els seus ulls i en la meua pròpia, o que havia fallat a escoltar un advertiment. Elías i em van donar la mà, i ell em va preguntar a on anava. On sigui que fos, m'agradaria ser manejat allà- "perquè, quan convidem a algú aquí", va dir, "tenim la responsabilitat de protegir-lo dels dimonis blancs fins que arribi on sigui que vagi." Jo era, de fet, , anar a prendre una copa amb diversos dimonis blancs a l'altra banda de la ciutat. Confesso que per una fracció d'un segon Vaig dubtar per donar la direcció de-la ki

nd de direcció que a Chicago, com en totes les ciutats d'Estats Units, es va identificar com una adreça de blanc pel valor de la seva ubicació. Però jo li vaig donar, i Elías i jo vaig sortir a l'escala, i un dels homes joves es va esvaïr per aconseguir el cotxe. Era molt estrany estar al costat de Elías per aquells pocs moments, davant els vius, violents, carrers tan problemàtics. Em sentia molt a prop seu, i realment desitjava ser capaç d'estimar i honrar com a testimoni, un aliat, i un pare. Vaig sentir que sabia alguna cosa del seu dolor i la seva fúria, i, sí, fins i tot la seva bellesa. No obstant això, precisament a causa de la realitat i la naturalesa d'aquests carrers, perquè del que ell concep com la seva responsabilitat i el que em va portar a ser el meu-estaríem sempre estranys i, possiblement, un dia, enemics. El cotxe va arribar -un brillant, metàl·lic, grollerament americana blau i Elías i vaig donar la mà i li vaig dir bona nit un cop més. Va entrar en la seva mansió i va tancar la porta.

El conductor i jo vam començar en el nostre camí a través fosca, la murmuració i, a aquesta hora, estranyament bell a Chicago, al llarg del llac. Vam tornar a la discussió de la terra. Com podíem-negres-per obtenir aquesta terra? He formulat aquesta fosca del nen que havia dit abans, a la taula, que les accions de l'home blanc li van demostrar ser un dimoni. Em va parlar primer dels temples musulmans que s'estan construint, o estaven a punt de ser construït, en diverses parts

s dels Estats Units, de la força de la següent musulmana, i de la quantitat de diners que és anualment a disposició dels negres, una mena com vint mil milions de dolars. "Això només demostra el fort que som", ha dit. No obstant això, persistia, amb cautela, i en termes una mica diferents, aquest vint milions de dòlars, o el que sigui, depèn de l'economia total dels Estats Units.

Què passa quan el negre ja no és una part d'aquesta economia? Deixant de banda el fet que perquè això succeeixi l'economia dels Estats Units s'han hagut de si radical i se sotmeten a certai

an sols canvis desastrosos, el poder adquisitiu del negre americà, òbviament, ja no serà la mateixa. Per tant, serà l'economia d'aquesta nació separada es basa? El noi em va donar un aspecte bastant estrany. Vaig dir precipitadament: "No estic dient que no es pot fer, només vull saber com s'ha de fer." Estava pensant, Perquè això passi, tot el seu marc de referència haurà de canviar, i que es veurà obligat a lliurar moltes coses que ara tot just se sap que té. No em vaig sentir que les coses que tenia en ment, com el munt de pseudo-elegant de la llauna en què estàvem muntar, tenien cap valor molt gran, però la vida seria molt diferent sense ells, i em va preguntar si havia pensat això.

Com es pot, però, el somni de poder a qualsevol altre terme que en els símbols del poder? El nen va poder veure que la llibertat depèn de la possessió de la terra; que estava convençut que, d'una manera o altra, els negres han d'assolir aquesta possessió. Mentrestant, podia caminar pels carrers i no temes res, perquè hi havia milions com ell, molt aviat, ara, al poder. Ell es va mantenir unit, en definitiva, per un somni, encara que és igual de bo recordar que alguns somnis es fan realitat i es va unir amb els seus "germans" sobre la base del seu color. Potser no es pot demanar més. La gent sempre semblen agrupar-se d'acord amb un principi que no té res a veure amb l'amor, un principi que els allibera de la responsabilitat personal.

No obstant això, que podria haver esperat que el moviment musulmà havia estat capaç d'inculcar a la població negra desmoralitzat un sentit més veritable i més individual del seu propi valor, de manera que els negres en els ghettos del Nord podria començar, en termes concrets, i al preu que sigui, a canviar la seva situació. No obstant això, per tal de canviar una situació que un ha primer que veure-ho pel que és:

en el present cas, a acceptar el fet, tot el que un fa amb ell a partir de llavors, que el negre ha estat format per aquesta nació, per bé o per mal, i no pertany a cap altre - i no a l'Àfrica, i certament no a Islam. La paradoxa i una paradoxa terrible és-és que el negre americà pot tenir futur en qualsevol lloc, en qualsevol continent, sempre que ell no està disposat a acceptar el seu passat. Per acceptar la pròpia del passat, no és la història

el mateix que s'ofega en ella; es tracta d'aprendre a usar-lo. Un passat inventat mai pot ser utilitzat; esquerdes de TI i s'ensorra sota les pressions de la vida com l'argila en una temporada de sequera. Com es pot utilitzar el passat del negre americà? El preu sense precedents i va exigir a aquesta hora assetjat de la història del món, és la transcendència de les realitats de color, de les nacions i dels altars.

"De tota manera," el noi va dir de sobte, després d'un llarg silenci, "les coses no tornarà a ser la forma en que solia ser. Jo sé que".

I així arribem a territori enemic, i em va deixar a la porta de l'enemic.

Ningú sembla saber on la Nació de l'Islam rep els seus diners. Una gran quantitat, per descomptat, és una contribució dels negres, però hi ha rumors en el sentit que la gent com el Birchites i certs milionaris del petroli de Texas mirada sobre el moviment. No tinc manera de saber si hi ha alguna veritat en els rumors, però, ja que aquestes persones fan un punt de mantenir les races separades tals, no em sorprendria que per aquest fum °

ERO era una mica de foc. En qualsevol cas, durant una manifestació musulmana recent, George Lincoln Rockwell, el cap del partit Nazi Nord-americà, va fer un punt de contribuir a uns vint dòlars a la causa, i ell i Malcolm X va decidir que, racialment parlant, de tota manera, que estaven en un acord complet. La glorificació d'una raça i la consegüent degradació de l'altra, o altres, sempre ha estat i sempre serà una recepta per a l'assassinat. No hi ha manera d'evitar això. Si un se li permet tractar qualsevol grup de persones amb sp

ecial desgràcia a causa de la seva raça o el color de la seva pell, no hi ha límit al que els obligarà a suportar, i, ja que tota la cursa ha estat acusat misteriosament, no hi ha raó per no tractar de destruir-arrel i branca. Això és precisament el que van intentar els nazis

. La seva única originalitat resideix en els mitjans que van utilitzar. Tot just és que val la pena intentar recordar quantes vegades el sol s'ha menyspreat la massacre dels innocents. Estic molt preocupat que els negres americans aconseguir la seva llibertat aquí als Estats Units. Però també em preocupa per la seva dignitat, per la salut de les seves ànimes, i ha de oposar-se a qualsevol intent de fer que els negres poden fer als altres el que s'ha fet a ells. Crec que sé-ho veiem al nostre voltant cada dia, el terreny erm espiritual a la qual que condueix de la carretera. És tan simple un fet i una que és tan difícil, pel que sembla, per comprendre: El que degrada als altres és degradar-se a si mateix. Això no és una declaració mística sinó un de més realista, que es demostra pels ulls de qualsevol Alabama xèrif i no m'agradaria veure els negres mai arriben a una situació tan miserable.

Ara bé, és molt poc probable que els negres mai s'elevà al poder en els Estats Units, pel fet que són només aproximadament un novè d'aquesta nació. No estan en la posició dels africans, que estan tractant de reclamar la seva terra i trencar el jou colonial i recuperar-se de l'experiència colonial. La situació és perillosa Negre d'una manera diferent, tant per al negre qua Negre i per al país del qual es forma de manera conflictiva i problemàtica una part. El negre americà és una creació única; que no té contrapartida en qualsevol lloc, i no hi ha predecessors. Els musulmans reaccionen a aquest fet quan es refereix a la Neg

ro com "l'anomenat negre americà" i substituint els noms heretats de l'esclavitud de la lletra "X" És un fet que cada americà del negre sent un nom que originalment pertanyia a l'home blanc, el moble que era. Em diuen Baldwin ja que es va vendre bé per la meva tribu africana o segrestat fora d'ell en les mans d'un blanc cristià anomenat Baldwin, que em va obligar a agenollar als peus de la creu. Estic, doncs, tant de forma visible i legalment el descendent d'esclaus en un país protestant blanc, i això és el que significa ser un negre americà, això és el que ell és, un pagà segrestat, que va ser venut com un animal i tractada com un, que una vegada va ser definit per la Constitució nord-americana com "tres cinquenes parts" d'un home, i que, d'acord amb la decisió de Dred Scott, no tenien drets que un home blanc estava obligat a respectar. I avui, cent

anys després de la seva emancipació tècnica, segueix sent, amb la possible excepció de l'Índia la criatura més menyspreat dels Estats Units al seu país. Ara, simplement no hi ha possibilitat d'un canvi real en la situació dels negres sense els canvis més radicals i de llarg abast en l'estructura

política i social dels Estats Units. I està clar que els nord-americans blancs no són sim

ply disposats per efectuar aquests canvis; que són, majoritàriament, de manera negligent han arribat a ser, no pot tan sols imaginar ells. Cal afegir que el mateix Negre ja no creu en la bona fe dels americans blancs-si, de fet, el que mai podria tenir. El que el negre ha descobert, i en l'àmbit internacional, és que el poder d'intimidat a la qual sempre ha tingut en privat, però fins ara només es podien manipular privada amb fins privats sovint, per als fins limitats sempre. I per tant, quan el país es parla d'un "nou" Negre, que l'ha vingut fent cada hora sobre l'hora durant dècades, no és realment referint a un canvi en el Negre, que, en qualsevol cas, és incapaç d'avaluar, però només a una nova dificultat per mantenir-lo en el seu lloc, al fet que es troba amb ell (de nou! una altra vegada!) de restricció d'una altra porta a la seva facilitat espiritual i social.

El formiga que un ésser humà pot fer per un altre, és sens dubte una de les coses més importants; per tant, el turment i la necessitat d'amor-i aquesta és l'enorme contribució que el negre ha fet a aquest país d'una altra manera sense forma i sense descobrir. En conseqüència, els americans blancs són en res més il·lús que en el cas que els negres mai podria haver imaginat que la gent blanca "donaria" ells qualsevol cosa. És estrany que la gent dóna. La majoria de la gent de guardar i protegir; suposen que són ells mateixos i el que s'identifiquen amb ells mateixos que es protegeixen i conserven, mentre que el que realment estan protegeixen i conserven és el seu sistema de realitat i del que suposen a si mateixos. Un pot donar res en absolut i sense donar-se un mateix-és a dir, posant en risc a si mateix. Si un no pot córrer el risc d'un mateix, llavors un és simplement incapaç de donar. I, després de tot, es pot donar la llibertat

Només mitjançant l'establiment d'una persona lliure. Això, en el cas dels negres, la república americana mai ha tornat prou madur com per fer-ho. "Formulisme" blancs nord-americans s'han acontentat amb gestos que ara es descriuen com ara dur, els americans blancs feliciten pel proscrit la segregació 1,954 decisió del Tribunal Suprem a les escoles; que suposen, tot i la quantitat de proves que té des Acumuladors

at per contra, que aquesta era la prova d'un canvi de cor o, com els agrada dir, el progrés. Potser. Tot depèn de com es llegeix la paraula "progrés". La majoria dels negres que conec no creuen que alguna vegada s'han fet d'aquesta immensa concessió, si no hagués estat per la competència de la Guerra Freda, i el fet que l'Àfrica alliberant clarament a si mateixa i per tant tenia, per raons polítiques, a ser cortejada pels descendents dels seus antics amos. Si hagués estat una qüestió d'amor o la justícia, la decisió 1954 segurament hauria passat abans; si no fos per les realitats del poder en aquesta època difícil, molt bé podria no haver ocorregut encara. Això sembla una forma molt dura de plantejar la qüestió-ingrata, per així dir-ho, però l'evidència que recolza aquesta forma de dir que no es refuta fàcilment. Jo mateix no crec que pugui ser refutada en absolut. En qualsevol cas, la naturalesa descurada i fàtua de bon americà serà mai pot ser invocada per fer front a problemes difícils Aquests han estat tractats, quan han estat tractats en tot, per necessitat, i en termes polítics, de totes maneres, la necessitat significa concessions fetes per tal de mantenir-se al cim. Crec que això és un fet, que no serveix per a res a negar, però, si es tracta d'un fet o no, això és el que les poblacions negres del món, inclosos els nord-americans negres, realment creuen. La paraula "independència" a l'Àfrica i la paraula "integració" aquí són gairebé igual de sentit; és a dir, Europa encara no ha sortit d'Àfrica, i aquí els homes negres no són encara lliure. I aquests dos últims estats són fets innegables, els fets relacionats, que contenen les conseqüències més greus per a tots nosaltres.

Això té molt a veure, per descomptat, amb la naturalesa d'aquest somni i amb el fet que nosaltres, els americans, de qualsevol color, no s'atreveixen a examinar-lo i estan lluny d'haver fet que sigui una realitat. Hi ha massa coses que no desitgen saber sobre nosaltres mateixos. Les persones no

són, per exemple, terriblement ansiós per ser igual (igual, després de tot, per què i per a qui?), Però que els agrada la idea de ser superior. I aquesta veritat humana té una força especial de molta aquí, on la identitat és gairebé impossible d'assolir i les persones estan constantment tractant de trobar els seus peus a les sorres movedisses d'estat. (Tingueu en compte la història de la mà d'obra en un país en què, espiritualment parlant, no hi ha treballadors, únics candidats per a la mà de la filla del cap.) D'altra banda, He conegut només molt poques persones, i la majoria d'aquests no eren nord-americans, que hi havia cap veritable desig de ser lliure. La llibertat és difícil de suportar. Pot ser objecte

cted que estic parlant de la llibertat política en termes espirituals, però les institucions polítiques de qualsevol nació sempre estan amenaçats i són en última instància, controlats per l'estat espiritual d'aquesta nació. Estem controlats aquí pel nostre confusió, molt més del que sabem, i per tant el somni americà s'ha convertit en una cosa molt més semblant a un malson, en els nivells privats, nacionals, i internacionals. En privat, no podem suportar les nostres vides i no s'atreveixen examinar-; a nivell nacional, ens

assumeix cap responsabilitat per (i cap orgull en) el que passa al nostre país; i, a nivell internacional, per a molts milions de persones, som un desastre absolut. Qui ho dubti aquesta última afirmació no té més que obrir les orelles, el seu cor, la seva ment, amb el testimoni de -per exemple- a qualsevol pagès cubà o qualsevol poeta espanyol, i preguntar-se què se sentiria sobre nosaltres si fos víctima de la nostra actuació a Cuba abans de Castro oa Espanya. Defensem la nostra curiositat paper a Espanya, fent referència a l'amenaça russa i la necessitat de protegir el món lliure. No se'ns ha ocorregut que, senzillament, hem estat hipnotitzats per Rússia, i que l'únic avantatge real a Rússia té el que considerem com una lluita entre l'est i l'oest és la història moral del món occidental. L'arma secreta de Rússia és el desconcert i la desesperació i la fam de milions de persones de l'existència tot just estem conscients. Els comunistes russos

no són en absolut preocupat per aquestes persones. Però la nostra ignorància i la indecisió han tingut l'efecte, si no del lliurament d'ells en mans russes, de submergint molt profundament a l'ombra de Rússia, de manera que l'efecte-i és difícil culpar, la més articulada entre ells, i el més oprimits, així, ens desconfiar encara més. El nostre poder i la nostra por al canvi ajuda s'uneixen a aquestes persones a la seva misèria i desconcert, i en la mesura que troben aquest estat intolerable estem amenaçats intolerablement. Per si troben el seu estat intolerable, sinó que estan massa oprimits per canviar-lo, t

escolta són simplement peons en mans de les potències més grans, que, en aquest context, estan sempre sense escrúpols, i quan, finalment, que fan canviar la seva situació, com a Cuba, ens veiem amenaçats més que mai, pel buit que té èxit tot agitacions violentes. Per descomptat, hem de saber ara que és una cosa per enderrocar un dictador o repel·lir un invasor i una altra molt diferent és realment per aconseguir una revolució. El temps i una vegada i una altra, les persones descobreixen que simplement han traït a si mateixos en mans d'un altre faraó, que, des que era n

ecesario per posar el país trencat junts, no deixarà anar. Potser, les persones que són els interrogants que són, i que tenen tan poc desig de carregar amb el pes de les seves vides, això és el que sempre passarà. Però en el fons del meu cor no crec això. Crec que la gent pot ser millor que això, i sé que la gent pot ser millor del que són. Som capaços de suportar una gran càrrega, una vegada que es descobreix que la càrrega és la realitat i arribar on la realitat és. De totes maneres, el punt aquí és que una

està vivint en una època de revolució, ho vulguem o no, i que els Estats Units és l'única nació occidental amb el poder i, com espero que suggereixi, l'experiència que pot ajudar a fer aquestes revolucions real i minimitzar el dany humà. Qualsevol intent que fem per oposar-se a aquests

esclats d'energia és equivalent a signar la nostra sentència de mort.

Darrere del que pensem que és l'amenaça russa rau el que no volem fer front, i el que els nord-americans blancs no enfrontem quan es consideren un negre: la realitat, el fet que la vida és tràgica. La vida és tragi

c simplement perquè la terra gira i el sol surt i es posa inexorablement, i un dia, per a cada un de nosaltres, el sol passarà a l'última, l'última vegada. Potser tota l'arrel del nostre problema, el problema humà, és que anem a sacrificar tota la bellesa de les nostres vides, anem a empresonar a nosaltres mateixos en tòtems, tabús, creus, sacrificis de sang, campanars, mesquites, races, exèrcits, banderes, nacions, en per negar el fet de la mort, que és l'únic fet que tenim. Em sembla que un ha de alegrar en el fet de la mort, ha de decidir, de fet, a guanyar-se la mort mitjançant la confrontació amb passió l'enigma de la vida. Una d'elles és responsable a la vida: És el petit far en què l'aterridora foscor de la que venim i al qual tornarem. Cal negociar aquest passatge com noblement com sigui possible, pel bé dels que vénen després de nosaltres. Però els americans blancs no creuen en la mort, i aquesta és la raó per la foscor de la meva pell pel intimida. I aquesta és també la raó per la presència dels negres en aquest país c

una de comportar la seva destrucció. És responsabilitat dels homes lliures per confiar i per celebrar el que és constant en néixer, la lluita i la mort són constants, i així és l'amor, encara que no sempre podem pensar tal aprehendre la naturalesa del canvi, per poder i disposat a canviar. Parlo del canvi no en la superfície sinó en la profunditat de canvi en el sentit de renovació. Però la renovació es fa impossible si se suposa que les coses siguin constants °

pel que no són la seguretat, per exemple, o diners, o poder. Un s'aferra a continuació, quimeres, de manera que un només pot ser lliurat, i tota l'esperança-la-tota possibilitat de llibertat desapareix. I a la destrucció em refereixo precisament l'abdicació pels nord-americans de qualsevol esforç realment ser lliure. El negre pot precipitar aquesta abdicació perquè els americans blancs tenen Mai, en tota la seva llarga història, ha estat capaç de mirar en ell com un home com ells. Aquest punt no té per què ser difícil; es demostra una vegada i una altra per la posició del Negre continua aquí, i la seva indescriptible lluita per derrotar a les estratagemes que blancs americans han utilitzat, i l'ús, per negar-li la seva humanitat. Amèrica podria haver utilitzat en altres formes de l'energia que els dos grups han gastat en aquest conflicte. Amèrica, de totes les nacions occidentals, ha estat el millor col·locat per demostrar la inutilitat i l'obsolescència del concepte de color. No obstant això, no s'ha atrevit a acceptar aquesta oportunitat, o fins i tot a concebre com una oportunitat. Els nord-americans blancs han pensat en ell com la seva vergonya, i han envejat aquests països europeus més civilitzats i elegants que van ser sense problemes per la presència dels homes negres a les costes. Això es deu al fet que els americans blancs han suposat "Europa" i "civilització" a ser sinònims-que no són i han estat desconfiats d'altres normes i altres fonts d'

vitalitat, especialment els produïts a la pròpia Amèrica, i han tractat de comportar-se en tots els assumptes, com si el que estava a l'est d'Europa també va ser a l'est per a ells. El que es tracta és que si nosaltres, que amb prou feines pot ser considerada com una nació blanca, persisteixen en pensar en nosaltres mateixos com un, ens condemnem, amb les nacions veritablement blanques, a l'esterilitat i la decadència, mentre que si podríem acceptar com som, podríem portar nova vida als Wes

èxits oreneta de mar, i les transformen. El preu d'aquesta transformació és la llibertat incondicional dels negres; no és exagerat dir que ell, que ha estat rebutjada tant de temps, ara ha de ser abraçat, i sense importar el que el risc psíquic o social. Ell és la figura clau al seu país, i el

futur d'Amèrica és precisament tan brillant o tan fosc com el seu. I el negre reconeix això, d'una manera negativa. D'aquí la pregunta: Realment vull ser integrat en una casa en flames?

Els nord-americans blancs els resulta tan difícil com la gent blanca en altres llocs ho fan a despullar-se de la idea que estan en possessió d'algun valor intrínsec que els negres necessiten o desitgen. I aquesta suposició, que, per exemple, fa que la solució al problema dels negres depèn de la velocitat amb què els negres acceptar i adoptar estàndards és blanc revelen en tot tipus de formes sorprenents, des de la garantia de Bobby Kennedy que un negre pot arribar a ser president en quaranta anys al to desafortunat de congratulat tèbia

ió amb la qual tants liberals enfront del seu Negre és igual. És el negre, per descomptat, que es presumeix que s'han convertit en igualtat d'un èxit que no només demostra el fet reconfortant que la perseverança no té color, sinó també corrobora aclaparadora sentit del seu propi valor de l'home blanc. Malauradament, aquest valor amb prou feines es pot corroborar en qualsevol altra forma; sens dubte hi ha prou poc en la vida pública o privada de l'home blanc que un ha desig d'imitar. Els homes blancs, en el fons dels seus cors, saben això. Per tant, una gran quantitat de l'energia que entra en el que anomenem el problema dels negres és produït per un profund desig de l'home blanc no ser jutjat per aquells que no són de raça blanca, de no ser vist com és, i al mateix temps una gran quantitat de l'angoixa blanca té les seves arrels en la mateixa profunda necessitat de l'home blanc que es veu com és, per a ser alliberat de la tirania del seu mirall. Tots nosaltres sabem, o no som capaços de reconèixer-ho, que els miralls només poden mentir, que la mort per ofegament és tot el que un espera allà.

És per aquesta raó que l'amor es busca tan desesperadament i tan hàbilment evitada. L'amor es treu les màscares que temem que no podem viure sense i sabem que no podem viure dins. Faig servir la paraula "amor" aquí no només en el sentit personal, sinó com un estat de ser, o un estat de gràcia, no en el sentit de ser infantil nord-americà va fer feliç, però en el dur i U

Niversal sentit de missió i atrevit i el creixement. I presentar, doncs, que les tensions racials que amenacen els nord-americans d'avui tenen poc a veure amb la veritable antipatia per contra, de fet, i estan involucrats només simbòlicament amb el color. Aquestes tensions tenen el seu origen en les mateixes profunditats com aquells d'on brolla l'amor, o l'assassinat. dels blancs no admesa, i pel que sembla, a ell, la por indescriptible-privades i anhels es projecten sobre el negre. L'única manera en què pot ser alliberat del poder tirànic del negre sobre ell és de donar el seu consentiment, en efecte, per convertir-se en negre a si mateix, per esdevenir un pa

ta que el sofriment i el ball país que ara mira amb melancolia des de les altures del seu poder solitària i, armats amb xecs de viatge espiritual, visites d'amagat a la nit. Com pot un aspecte, i molt menys adoptar, els valors d'un poble que no ho fan, en qualsevol nivell que sigui, viure de la manera que diuen que fan, o la forma en què diuen que hauria? No puc acceptar la proposició que l'afany de quatre-cents anys del negre americà hauria de resultar més que en la seva consecució del nivell actual de la civilització americana.

Estic molt lluny de convençut d'haver estat alliberat de la bruixot africà ha valgut la pena si estic ara per tal de donar suport a les contradiccions morals i l'aridesa espiritual de la meua vida esperada-a dependre de la psiquiatra nord-americana. És una ganga Em nego. Les persones de raça blanca tenen única cosa que els negres tenen, o haurien de voler, és poder, i ningú exerceix el poder per sempre. La gent blanca no pot, en la generalitat, de prendre com a models de com viure. Per contra, l'home blanc és el mateix en extrema necessitat de noves Stan

Dards, que l'alliberi de la seva confusió i el col·loquen de nou en comunió fecunda amb les

profunditats del seu propi ésser. I repeteixo: El preu de l'alliberament de les persones de raça blanca és l'alliberament dels negres de l'alliberament total, a les ciutats, als pobles, davant la llei, i en la ment. Per què, per exemple, sobretot sabent la família com jo-jo hauria de voler casar-se amb la seva germana és un gran misteri per a mi. No obstant això, la seva germana i que tenen tot el dret a casar-se si volem, i ningú té el dret a aturar-nos. Si ella no em pot aixecar al seu nivell, potser pugui aixecar la meua.

En resum, nosaltres, el blanc i el negre, profundament necessitem els uns als altres aquí si estem realment a convertir-se en una nació, si estem realment, és a dir, per aconseguir la nostra identitat, la nostra maduresa, com a homes i dones. Per crear una nació ha demostrat ser una tasca terriblement difícil; certament no hi ha necessitat ara

crear dos, un blanc i negre. Però els homes blancs amb poder molt més política que la que posseeix la Nació de l'Islam moviment han estat advocant exactament això, en efecte, per a les generacions. Si aquest sentiment és honorat quan cau dels llavis del senador Byrd, llavors no hi ha raó per la qual no ha de ser honorat quan cau dels llavis de Malcolm X. I qualsevol comitè del Congrés que vulguin investigar aquests últims han de

També estar disposats a investigar l'antiga. Estan expressant exactament els mateixos sentiments i representen exactament el mateix perill. No hi ha absolutament cap raó per suposar que els blancs estan més ben equipats per emmarcar les lleis per les quals he de ser governat del que sóc. És totalment inacceptable que jo no tenen veu en els assumptes polítics del meu propi país, perquè no sóc un pavelló d'Amèrica; Sóc un dels primers americans en arribar a aquestes costes.

El passat, el passat dels negres, de corda, el foc, la tortura, la castració, l'infanticidi, la violació; la mort i la humiliació; por per dia i de la nit, la por tan profund com la medulla de l'os; dubte que era digne de la vida, ja que tots al seu voltant ho va negar; dolor per les seves dones, als seus parents, als seus fills, que necessiten la seva protecció, i al que no podia protegir; la ràbia, l'odi i l'assassinat, l'odi als blancs tan profunda que sovint es va tornar contra ell i els seus, i va fer tot l'amor i la confiança, tota l'alegria impossible el passat, aquesta lluita sense fi d'aconseguir i revelar i confirmar una identitat humana, l'autoritat humana, però, conté, per tot el seu horror, cosa molt bonic. No em refereixo a ser sentimentals sobre el sofriment, prou és certament tan bo com un banquet, però les persones que no poden patir mai pot créixer, mai pot descobrir qui són.

n la vida que cap escola a la terra, i, de fet, cap església-pot ensenyar. Aconsegueix la seva pròpia autoritat, i que és inamovible. Això es deu al fet que, per tal de salvar la seva vida, es veu obligat a mirar més enllà de les aparences, a donar res per fet, en sentir el significat de les paraules. Si un sobreviu contínuament el pitjor que la vida pot portar, un amb el temps deixa de ser controlada per la por al que la vida pot

portar; el que porta s'ha de tenir. I en aquest nivell de l'experiència d'una amargor comença a ser agradables al paladar, i l'odi es torna massa pesada per portar un sac. L'aprehensió de la vida aquí de forma breu i inadequadament bosquejada ha estat l'experiència de generacions de negres, i això ajuda a explicar la forma en què han suportat i com han estat capaços de produir nens en edat d'escola bressol que pot caminar a través de les multituds per arribar a l'escola. Exigeix

gran força i gran astúcia contínuament a l'assalt la fortalesa poderosa i indiferent de la supremacia blanca, com els negres en aquest país han fet tant de temps. S'exigeix

una gran capacitat de recuperació espiritual no odiar l'enemic el peu està en el seu coll, i fins i tot un major miracle de la percepció i la caritat no ensenyar al seu fill a odi. Els nens negres i nenes que s'enfronten

torbes avui sortir d'una llarga línia d'aristòcrates -els improbables només aristòcrates genuïns aquest país ha produït. Jo dic "aquest país" a causa de la seva marc de referència era totalment americà. Van ser Hewing de la muntanya de la supremacia blanca de la pedra de la seva individualitat. Tinc un gran respecte per aquest exèrcit no reconegut dels homes i dones de raça negra que caminava per carrers secundaris i va entrar en portes posteriors, dient "Sí, senyor" i "No, Ma "

am "amb la finalitat d'adquirir un nou sostre per a l'escola, llibres nous, un nou laboratori de química, més llits dels dormitoris, més dormitoris. No els agradava dir "Sí, senyor" i "No, senyora", però el país no tenia pressa per educar els negres, aquests homes i dones de raça negra sabia que la feina que calia fer, i posar el seu orgull en les seves butxaques per tal de fer-ho. És molt difícil de creure que eren d'alguna manera inferior als homes i dones de raça blanca que van obrir les portes del darrere. És molt difícil creure que aquests homes i dones, la criança dels seus fills, menjar les seves verdures, plorant les seves malediccions, que plora les seves llàgrimes, cantant les seves cançons, de manera que el seu amor, en sortir el sol, com la posta de sol, eren de cap manera inferiors als homes i les dones blanques que s'arrossegaven sobre

compartir aquests esplendors després que el sol es va posar. Però cal evitar l'error Europea; no hem de suposar que, a causa de la situació, les formes, les percepcions de la gent negra difereixen tan radicalment dels dels blancs, que eren racialment superiors. Estic orgullós d'aquestes persones no pel seu color sinó per la seva intel·ligència i la seva força espiritual i la seva bellesa. El país ha d'estar orgullós d'ells, també, però, per desgràcia, no moltes persones en aquest país tan sols saben de la seva existència. I la raó d'això és que la ignorància d'un coneixement del paper exercit aquestes persones-i jugar a la vida nord-americana revelaria més sobre Amèrica per als americans que els nord-americans volen saber.

El negre americà té el gran avantatge de tenir mai va creure que la col·lecció de mites als quals els americans blancs s'aferren: que els seus avantpassats eren tots herois amants de la llibertat, que han nascut al país més gran que el món hagi vist mai, o que els nord-americans són invencibles en la batalla i sàvia en pau, que els nord-americans sempre han tractat amb honor amb els mexicans i els indis i tots els altres veïns o inferiors, que els homes nord-americans són més directa i viril del món, que les dones nord-americanes són purs. Els negres saben molt més sobre els americans blancs que això; gairebé pot dir-se, de fet, que saben dels americans blancs el que els pares o, de totes maneres, Mothe

RS-saber sobre els seus fills, i que molt sovint consideren als nord-americans blancs d'aquesta manera. I potser aquesta actitud, que va tenir lloc tot i el que saben i han suportat, ajuda a explicar per què els negres, en general, i fins fa poc, s'han deixat sentir tan poc odi. La tendència ha estat realment, en la mesura que això era possible, per acomiadar la gent blanca com les víctimes lleugerament bojós del seu propi rentat de cervell. Una observar la vida que van portar. Un no podia enganyar al respecte; 1 van observar les coses que van fer i les excuses que van donar a si mateixos, i si un home blanc estava realment en problemes, problemes de profunditat, va anar a la porta del negre que va venir. I un sentia que si un havia tingut avantatges mundanes d'aquest

home blanc, un mai hauria arribat a ser tan desconcertat i tan trist i tan irreflexivament cruel com ell. El ca Negre

mi l'home blanc d'un sostre o per cinc dòlars o per a una carta al jutge; l'home blanc al negre per a l'amor. Però no era sovint capaços de donar el que va venir a buscar. El preu era massa alt; que tenia molt a perdre. I el negre sabia això, també. Quan se sap això sobre un home, és impossible que un ho odien, però a menys que es converteix en un home arriba a ser igual, sinó que també és impossible que un ho estimen. Al final, un tendeix a evitar-ho, per la característica universal dels nens és assumir que tenen el monopoli dels problemes, i per tant el monopoli de vostè. (Pregunti a qualsevol Negre el que sap sobre les persones de raça blanca amb què treballi. I a continuació, demanar als blancs amb què treballi el que saben sobre ell.)

Com es pot utilitzar el passat negre americà? És molt possible que aquest passat sense fons s'aixecarà aviat a colpejar a tots nosaltres. Hi ha algunes guerres, per exemple (si qualsevol persona al món és encara prou boig com per anar a la guerra) que el negre americà no va a donar suport, però molts dels seus poden ser obligats-i hi ha un límit en el nombre de persones que qualsevol govern pot posar a la presó, i un límit rígid fet a la

pràctic d'un tal curs. Un projecte de llei ve en què temo Estats Units no està disposat a pagar. "El problema del segle XX," va escriure WEB Du Bois fa uns seixanta anys "és el problema de la línia de color." Un problema temorós i delicada, el que compromet, quan no és corrupte, tots els esforços dels Estats Units per construir una món millor, aquí, allà, o en qualsevol lloc. És per aquesta raó que tot blancs nord-americans pensen que creuen ara ha de ser reexaminat. El que no els agradaria veure de nou és la consolidació dels pobles sobre la base del seu color. Però mentre que en el lloc de l'oest en el color de valor del que fem, ho fem impossible que el gran brut per consolidar-se a si mateixos d'acord amb qualsevol altre principi. El color no és un ésser humà o una realitat personal; es tracta d'una realitat política. Però això és una distinció tan extremadament dur per fer que Occident no ha estat capaç de fer-ho encara. I al centre d'aquesta terrible tempesta, aquesta vasta confusió, es destaquen les persones de raça negra d'aquesta nació, que ara han de compartir el destí d'una nació que mai els ha acceptat, a la qual van ser portats en cadenes. Doncs bé, si això és així, un no té més remei que fer tot en el propi poder de canviar aquest destí, i sense importar el que el risc-desallotjament, empresonament, la tortura, la mort. Pel bé dels fills, per tal de minimitzar el projecte de llei que han de pagar, cal anar amb compte de no refugiar-se en qualsevol engany i el valor que es dona en el color de la pell és sempre ia tot arreu i per sempre una il·lusió. Sé que el que estic demanant és impossible. No obstant això, en el nostre temps, de la mateixa manera que en tot el temps, l'impossible és el mínim que es pot exigir-un és, al capdavant,

Quan era molt jove, i estava tractant amb els meus col·legues en aquests passadissos de vi i d'orina-tacat, alguna cosa en mi es preguntava, Què passarà amb tota aquesta bellesa? Per als negres, tot i que sóc conscient que alguns de nosaltres, blanc i negre, no ho saben, però, són molt boniques. I quan m'asseia a la taula de Elías i vaig veure el nadó, les dones i els homes, i

parlem sobre Déu-o-Allah 's venjança, em preguntava, quan es va aconseguir que la venjança, Què passarà amb tota aquesta bellesa, llavors? També vaig poder veure que la intransigència i la ignorància del món blanc podrien fer que la venjança inevitable, una venjança que en realitat no dependre, i no puc ser executat per qualsevol persona o organització, i que no es poden prevenir per cap força de policia o exèrcit: la venjança històrica, una venjança còsmica, basat en la llei que reconeixem quan diem: "Tot el que puja ha de baixar." i aquí estem, al centre de l'arc, atrapat en el

més cridaner, més valuós, i més improbable roda d'aigua del wo

RLD ha vist mai. Tot ara, hem de suposar, està a les nostres mans; no tenim dret a suposar el contrari. Si nosaltres, i ara em refereixo als blancs relativament conscients i els negres relativament conscients, que deuen, com a amants, insistir en, o crear, la consciència dels altres, no vacil·la en el nostre deure ara, podem ser capaços, grapat que som, per posar fi al malson racial, i aconseguir el nostre país, i canviar la història del món. Si ara no s'atreveixen a tot, el compliment d'aquesta profecia, re-creat a partir de la Bíblia en la cançó per un esclau, està sobre nosaltres: Déu va donar a Noè el signe arc de Sant Martí, No més aigua, el foc la propera vegada! □

Més: Els negres (afroamericans) GermanyJewsKennedyMuhammadNation de l'Islam

Mai es perdi una gran història de New Yorker nou. Inscriu-te l'edició d'aquesta setmana i obtenir un e-mail cada setmana amb les històries que han de llegir.

Les decisions preses pels homes blancs, que estan disposats a abandonar la seva humanitat per por dels homes i dones de raça negra, suggereixen el veritable horror de la condició perduda.

Quan pizza va arribar a 100.000 seguidors a Tumblr, que va publicar una foto d'una caixa de pizza, aletes de pollastre de menjar per emportar, i un refresc de taronja estès sobre el seu llit: "pizza i ales de pollastre 2 celebrar." Un fan va respondre: "FELICITATS GIRL! Vostè s'ho mereix" Un altre: "?!?! MARE DE DÉU 100K" Un usuari anònim no es va impressionar: "n'hi ha prou amb 100k causa ur url'Pero pizza tir que a baix:". Uh no vaig tenir 93k abans que arribés aquest url pel excusa o "

S'havia pres pizza més de dos anys per assolir aquesta fita. A finals de 2010 s'havia signat per Tumblr, el llavors de tres anys d'edat, xarxa social, i es fixa la URL IWantMyFairyTaleEnding.tumblr. Al principi, ella va publicar fotos de la majoria del partit vestits fotos-inconformista, va pensar. Eren el tipus d'imatges que es poden trobar sota l'etiqueta de Tumblr "estiuenc": piscina begudes, postes de sol, vestits d'estiu, palmeres, petites suculentes; una llista de compres de les coses que volia comprar, encara que només tenia els diners. Pizza també va escriure alguns divertits d'una sola línia, però d'altra banda que li agrada els acudits, d'alternar entre la moda i la comèdia. Ella va provar nous noms, nous personatges, canviant de direcció URL un parell de vegades; després d'un parell d'anys, es va anar all-broma. A la fi de 2012, s'havia acumulat 90.000 seguidors, un nombre respectable per a un Tumblr, un senyal que s'havia guanyat una certa quantitat de fama en el seu cercle: els adolescents que ha reblogueado seus acudits. Després va canviar el seu domini a pizza.tumblr, els seus seguidors van començar a cridar a la seva pizza, i els seus números va començar a pujar. Aquest mateix any, es va donar la volta 15.

L'estratègia de pizza era brillant: Quan un Tumblr aleatòria escriuria sobre "pizza" -ja sigui el menjar o ella mateixa; havia Reblog el càrrec al seu gran audiència. Un cop, quan un usuari va escriure "pel que és déu de pizza usuari tumblr o Beyonce," ella va desenterrar el lloc i li agrada que amb el comentari "M'agradaria confirmar que sóc alhora." Els usuaris sorprèn la rapidesa amb què va respondre, com vostè podria "convocar pizza." es feia semblar que tot ho sap, però no superior. Després d'Ellen DeGeneres una comanda de 20 grans pastissos als 2014 premis de

l'Acadèmia, la pizza es va precipitar fora de la línia "va fer o nois em veuen als Oscars." El missatge rebut gairebé 500.000 notes i se li agrada per John Green, autor de la falla en les nostres estrelles, amb el comentari "Et veies molt bé, la pizza. Felicitats per tot. T'estimo."

Un dels missatges més reeixits de pizza era "pares Josh Hutcherson probablement estan cridats hutcherdad Josh i hutchermom Josh." Es va rebre més de 419.000 notes. La broma va ser copiat com boig pels comptes d'humor a Facebook, Pinterest i Twitter. versió de @RelatableQuotes va reunir 2.958 retweets i 4.425 de favorits. @SoDamnTrue twitteó per 1.630 retweets i 2,879 favorits. Al juny de 2014, pizza tenia més d'1 milió de seguidors i va ser la major estrella del món de la comèdia adolescent Tumblr. Dos mesos més tard, s'havia anat seu bloc.

Tipus d'pizza.tumblr avui i obtindrà un missatge simple i inquietant: "No hi ha res aquí." L'1 milió van quedar enrere van començar a rumors: On era Pizza? Per què anar Pizza? Que va matar Pizza? usuaris de Tumblr van començar a unir les peces del misteri de la seva desaparició. Ells van escriure missatges tristos: "Trobo a faltar la pizza usuari tumblr * inseriu Titanic 'arribat b

ACK 'gif *. "Un bloc conspiració falsa va fer broma ella va renunciar després de sortir dels Illuminati a causa d'una baralla amb Beyoncé sobre'cómo respondre enginyosament missatges d'odi al anonimato.'Un rumor es va estendre el seu bloc es va acabar per ser racista. Un usuari de Reddit ha qualificat la mort del seu bloc "un dels majors escàndols que mai han succeït a Tumblr." La tardor passat, OfficialUnitedStates, un altre bloc humor amb un gran nombre de seguidors, va escriure, "I Miss pizza.tumblr ... de vegades a altes hores de la nit Em pregunto què tumblr seria com si es divertien va desaparèixer en la nit fa avui un any "

Cada xarxa de mitjans socials crea un tipus particular d'estrella adolescent: Els beneït amb picor d'inici d'hora se senten atrets per YouTube, el lloc de moda i aparentment rics a Instagram, els més carismàtics actors, ballarins, còmics i prosperen en la vinya. A Facebook, tots els enllaços que comparteixes i fotos que publiques és una declaració de la seva identitat. Tumblr és la xarxa social que, sobre la base dels meus informes, és vist per adolescents

s com el més cool. Un post comptar a partir de 2014: "Em va recollir unir-se a Tumblr i mantenir-se actiu en aquí perquè :. 1. No sóc prou atractiu per ser un Youtuber 2. No és bastant popular a Twitter 3. Facebook és mut" No li diu a la gent URL del seu Tumblr, no estan registrant les banalitats del seu dia que ni tan sols són vostè. En Tumblr, pot delectar-se en l'anonimat, dir el que vulgui sense por de que va en el seu registre permanent. Pot començar tantes Tumblrs com vulgui, una per cada porció de la seva personalitat, ja sigui gimnàstica fandom (com em vaig introduir en Tumblr) o Barack Obama-Harry Styles slashfic (existeix) o la identitat asexual (quan els seus sentiments d'atracció sexual s'esvairà una vegada que són correspostos). Un membre del personal de Tumblr em va assenyalar a un bloc anomenat Dolph Lundgren & His nips Acció,

Quan Tumblr va posar en marxa el 2007, el disseny simple de text, foto, cita, enllaç, xat, àudio, vídeo va ser el seu principal recurs: menys bloggy de Blogger, menys desconcertant que WordPress. plantilles de Tumblr eren més personalitzable que Facebook, de manera que és un bon lloc per posar la seva cartera, potser algunes entrades del diari. Però la característica definitiva de la cultura Tumblr es reblogging: Qualsevol usuari pot tornar a publicar el contingut de qualsevol

altre Tumblr i afegir els seus propis comentaris. Tots aquests gustos, reblogs, i els comentaris s'apilen en un registre de "notes" adjunts al missatge original a mesura que viatja a través de l'alimentació de la xarxa. Celebrant la brillantor d'una altra persona és part del contingut que ofereix, permetent la difusió tant per al creador i el relogger.

Per fer créixer un següent a Tumblr enllà de les persones que coneix, ha de publicar més de canvis en la seva vida personal, es necessita coses que ressonarà amb els estranys. La fama viral a Tumblr al començament del decenni de 2010 va ser un camí incert a la fortuna. El més comú va ser el fenomen de Tumblr-a llibre: El creador de cadells Hipster tancat un acord per a un llibre de cinc xifres en 2010. Mentre que altres xarxes socials com Facebook, Twitter i LinkedIn generen milers i milers de milions, Tumblr es va convertir progressivament en una la conversa es mou ràpidament es va centrar en els acudits, l'art i el sexe. La cultura de Tumblr va començar a ser dominat pels adolescents-estranys adolescents.

un auditori a les fosques amb 264 persones silencioses en els seients. a l'escenari, jo, assegut en un tamboret, il·luminat per un focus de llum, l'única llum en el teatre. Sostinc una foto del meu gat, a 10 persones aplaudeixen, dues o tres contenir fins fotocòpies de la mateixa foto, la resta no fer res, observant, esperant.

Quan vaig començar a informar sobre el món dels adolescents de Tumblr, el primer que volia explicar la comèdia de l'absurd de la pizza i d'altres Tumblrs com la seva dotzenes. Però aviat vaig descobrir un món secret ocult a la vista, una en què els adolescents, a través d'enginy i sort, havien caigut en un nou tipus de fama viral i la fortuna, per ser més intel·ligent que les xarxes d'Internet d'anuncis i trobar maneres de guanyar milers i fins i tot centenars de milers de dòlars dels seus acudits intencionadament poc ambiciosos.

Tumblr seu a Nova York és molt lluminós i una mica massa calenta, equipat amb enormes pantalles que mostren contingut per a adolescents viral i samarretes grogues commemoratius del temps de Taylor Swift portava una camisa broma Tumblr. Jo hi era per reunir-se amb Danielle Strle, de 34 anys d'edat, cap de la cultura i les tendències de Tumblr, el treball consisteix a esbrinar el que els adolescents estan fent. En un moment ella va obrir el seu ordinador portàtil per buscar alguns exemples i es va perdre en el contingut. "Aquests nens són tan avançats-tan, tan avançada", va dir en veu baixa a la seva pantalla. No només en la seva comèdia, però en la seva comprensió del negoci. "Els són els estrategs digitals més brillants", va dir. "Aquests adolescents són millors venedors que ningú en el joc en aquest moment."

"Aquests adolescents són millors venedors que qualsevol altra persona en el joc en aquest moment"

Tumblr adolescents tenen un avantatge que fa que siguin bons en l'estratègia digital: una intel·ligència emocional avançada. Strle em va posar en contacte amb Jason Wong, un estudiant universitari que ha estat en el lloc des que tenia 15. Es va convertir en el meu oracle Tumblr, i em fa una anàlisi en profunditat de l'economia Tumblr i el seu nucli emocional. Wong va començar asian.tumblr per fer front a la intimidació a la seva escola secundària de Florida. Wong va explicar que els adolescents realitzen alegria a Instagram, però confessen tristesa a Tumblr. El lloc, va dir,

és un "refugi segur dels seus amics locals. ... a Tumblr que expliquen les seves històries més personals. Comparteixen coses que normalment no compartir amb els seus amics locals, a causa del temor al judici. Això ha estat veritat per a totes les persones que he conegut".

En l'Edat -els foscos 1980, 90, o fins i tot la dècada de 2000-nens va haver d'esperar a que el campament estudiós estés entre la seva pròpia espècie. Wong em va dir que si ell és a les 4 am després d'un mal dia, pot anar en línia i parlar amb els seus amics australians; usuaris de Tumblr coneixen al seu públic és actiu en diverses zones horàries. usuaris poderosos envien una broma rebotant en tot el món.

"Cultura Tumblr ha desenvolupat durant els últims cinc anys com el noi rar intel·ligent a l'escola connectada amb tots els altres nens estranys intel·ligents de totes les altres escoles de tot el món", va dir Strle. Aquesta marca de Tumblr humor sovint se centra en el que penso de com micro-humiliacions, petits moments de dificultat social que poden sentir absolutament aclaparadora per a un adolescent fi

gurar la manera de ser una persona al món. nens anònims amb noms d'usuari enginyoses com Larsvontired o Baracknobama publicar incisives d'una sola línia que confessaven els seus moments més vulnerables de la mortificació social. De vegades aquestes frases enginyoses repartits per tots els continents, pessigat per milers d'altres adolescents que afegeixen els seus propis acudits, ja que Reblog l'original. Els millors ajustos s'estenen més enllà, li agrada una i altra vegada, que reapareix periòdicament a l'alimentació, desconnectat de temps. Alguns missatges es posen més d'un milió de notes-imaginen una broma xiuxiuejada a la classe de biologia aconseguir un riure d'una ciutat de la mida de San Francisco.

"Cada vegada més, la llengua franca és donada absurd", va explicar Strle, però que literalment el casual en minúscules i unpunctuated de missatges instantanis.

Una dècada de peces de tendència ha considerat la generació del mil·lenni per a ser narcisistes, però Tumblr humor per aquesta generació és autocrític i anti-aspiració: "Com catorze anys d'edat queden embarassades, ni tan sols puc aconseguir un màxim de cinc d'un noi," "quants contacte visual fins a la data", "que acabo de dir hola a algú i no em va sentir mai que estic tractant de nou." Hi ha més auto-odi que l'amor propi ("* mira en un mirall * de nou"), així com peticions de clemència de la presó socials ("t'agrada l'atenció? com s'atreveix. ¿com s'atreveix a ningú com ser estimat?"). Com que és un marginat social que pot fer un millor observador social de la bretxa entre el nostre veritable jo i la nostra imatge pública:

xat privat: no sé més. im amb l'esperança que algun dia sabré què fer. ho sento per queixar-se i gràcies per sempre escoltant a mi

Quan aquest article va aparèixer a la meua alimentació, el vaig enviar a diversos amics que usen un grup de xat a la feina: "Com saben?" Un amic en els mitjans de comunicació amb un Twitter després de desenes de milers respondre: "Aquesta observació adolescent està penetrant . "Vam

passar diversos minuts l'anàlisi de la broma. "La gent pensa que altres persones estan impressionats pel cinisme voicey a la plaça pública", ha afegit. "Però en privat, estem tots molt agradable i ansiós", la línia divisòria essencial entre els usuaris de Twitter i els usuaris de Tumblr.

Angoixa és un tema recurrent en aquestes Tumblrs, de manera que es enfilen l'estelladora però inútils ordres d'autoajuda. "Omple la teva cor d'abelles. Si algú trenca el cor, llavors han de fer front a les abelles "O:". Abans de culpar els altres, pensa: quin és l'1 constant en totes les seves relacions fallides? el seu amulet egipci que va maleir per què o fins i tot han de "El millor comentari social sobre l'obsessió de la cultura americana amb els cabells públic de la dona ha estat escrit per un noi a Tumblr .:

"Perquè sàpiguen, la catifa coincideix amb les cortines", va dir la medusa amb un gest de complicitat tan sexual que em va fer sentir com si hagués de fer pipí. Ella es va inclinar molt a prop de la meua cara sudoració i va continuar: "Estic completament cobert de petites serps aquí baix."

Els adolescents són lliures d'expressar la seva baixa autoestima a Tumblr, però tenen confiança en una cosa: Tothom va a robar els seus acudits. Un estudi realitzat per Priceconomics va trobar que Tumblr és la principal font de contingut viral de BuzzFeed. història més gran del lloc el 2015, una foto d'un vestit que semblava blau-i-negre o blanc-i-or-va ser trobat a Tumblr. El Washington Post ha escrit, "Tumblr podria ser la nova zona zero d'internet viral." Comentari recent sobre aquest fenomen des de dins Tumblr va rebre 275.000 notes en una setmana:

Els meus amics (no tenen tumblr): T han vist aquest meme lol, que estava en el "millor de tumblr pàgina de Facebook, tumblr és tan divertit

Em, 1 gremlin tumblr: haha

lol, sí, crec que he vist això abans lol

Em (el que em refereixo): ximples. Estic connectada amb l'ordinador central, connectat a la font primària. Per descomptat, han vist que meme, i tots de 5000 És variants, fa 3 mesos i mig. He vist l'ascens i la caiguda d'aquest meme, l'auge i caiguda, el drama, el dolor, la shitposting, oh Déu, el shitposting. He vist aquest meme en què és més crua, l'estat més actualitzat, unpasturised, més primari. No em insultis amb aquests rangs, tolls ranci, que se situen a la base mateixa de l'economia de degoteig meme.

adolescents tumblr diuen molts d'aquests acudits "relacionables." Això es deu en part a l'èxit de Zach Lilley i Jeremy Greenfield, amics de l'escola mitjana que volien entrar a la comèdia Internet tots eren estudiants de l'escola secundària. El 2011, van comprar ROFLnow i van crear comptes de xarxes socials, incloent un Tumblr, per promoure el lloc. Aviat es van adonar del seu Tumblr estava actuant millor que el lloc web que se suposava que promoure.

Lilley i Greenfield va créixer amb Internet com una joguina, competint amb amics per fer el vídeo més viral, pranking adults en un centre comercial a prop de les seves llars a Reading, Pennsylvania, quan no estaven prou gran per conduir. primer cop de YouTube Lilley estava registrant l'àudio del president Obama trucant a Kanye West un ruc per interrompre Taylor Swift en els 2009 Video Music Awards. Lilley em llegeixí la descripció del vídeo de YouTube en veu alta- "Obama demana Kanye West Jackass [REAL AUDIO]. Obama: Kanye West és un Jackass! Un ruc! Obama: Kanye West és un idiota "- i va murmurar, "Wow, jo ja estava tan meta'pensé que volia dir'meta', com en l'auto-referencial, sinó que es referia meta com metadades, com en l'optimització de motors de cerca .. Quan es va publicar el vídeo tenia 15 anys, i actualment compta amb més de 177.000 punts de vista.

Alguns nens es van assabentar de la cadena de YouTube a l'escola i no tothom era agradable sobre ell, de manera que mantenen en secret el seu projecte de Tumblr. Però la primera vegada que es fa amb més de \$ 50 en un dia amb un banner publicitari de Google AdSense, es van adonar de Tumblr podria ser una cosa. ROFLnow mai va fer més de \$ 20 en un dia; Lilley va fer al voltant de \$ 80 a la setmana de treball en un restaurant.

Lilley i Greenfield van llançar So-Relatable a Tumblr a finals de febrer de 2012. "Relatable" té un significat lleugerament diferent a l'Internet adolescent que al món dels adults, i fins i tot els seus proveïdors lluiten per descriure-ho. Lilley va cridar "un pensament, sentiment o idea que ressona amb els altres." D'acord amb els anys de la immersió, jo diria que és més sobre revelar vulnerabilitats. "Tumblr és un espai molt segur per fer aquestes observacions en el públic, on tothom pot veure, però ningú sap que ets tu," Strle em va dir quan vaig anar a Tumblr. Vaig veure això en la ràbia tranquil a la forma en què el seu estatus social pot ser determinat per les accions palesament estúpid, com les greus conseqüències per a les infraccions més petits a l'escola secundària:

Lilley i Greenfield no va encunyar el terme "fàcil identificar-se", sinó que ho va fer popular, ajudant a solidificar el seu significat a Internet. A Google Imatges recerca de "fàcil identificar-se" torna a centenars dels seus llocs, a més de molts pels imitadors, tot i que el blog So-Relatable ha desaparegut, com pizza, a través d'Internet. Després de llançar, van desembarcar 20.000 seguidors en el seu primer mes amb una fórmula simple: una sola relacionables liner- "Quan l'Internet deixa de funcionar durant 5 segons, també ho fa el meu cor" -framed per un pastís o un rectangle blanc. Convertir en una imatge i post.

Després d'unes setmanes, Greenfield va suggerir afegir GIF ("Aquest moment tots els diumenges, quan s'adona que hi ha escola demà" per sobre de la cara de Kanye West es canvia de un ampli

somriure a la malenconia) i els pals va començar voladura, "20.000 o 30.000 notes, i per aquell temps això era molt "Lilley i Greenfield es va graduar de l'escola secundària en l'estiu de 2012 .; Així que per la caiguda-Relatable tenia més de 200.000 seguidors i estava fent un parell de milers de dòlars al mes. A l'octubre, es van presentar com una S-corporació, tant Relatable Inc., i es van separar les accions 50-50.

Aviat, Lilley i Greenfield em van dir, que estaven rebent 15 milions de pàgines vistes al mes. Tenien més de 450.000 seguidors a So-Relatable i creixien diversos altres blocs. Era un enorme abast de dos adolescents d'una ciutat Rust Belt de 88.000 persones, i ho van fer, recurrent a l'essència del que fa el contingut compartible: Aquí es presenta la sensació que només pensava que vas sentir però en realitat és universal.

Vaig passar el dia amb ells al soterrani dels pares de Greenfield aquesta tardor. Les parets eren de color vermell brillant, i ens vam quedar en un sofà tou envoltant. M'esperava veure'ls treballar, però no tenien suficients llocs en cua per durar el dia, així que en comptes que només vam passar l'estona, que, igual que tants llocs de reunió quan tenia la seva edat, amb el temps degenerat en veure vídeos en línia. Excepte aquests vídeos van ser els que van fer com nens. Configurar el meu telèfon per gravar la conversa, descansant a la part superior d'una llauna de menjar per a gossos que pertanyen a Pomerània esponjós de Greenfield, còdols. "Dóna'm totes les xafarderies," jo vaig manar. En el seu lloc, em van donar els secrets per viralitat.

Lilley és alt i prim, amb els cabells arrissats de color marró fosc. Greenfield és més curt, amb ulleres i els cabells color mel. Tots dos portaven pols llisos. Estiu havia acabat, i hi havia una piscina al pati del darrere, però eren bastant pà·lid. Després d'estudiar els seus gestos i escoltar al·lusions repetides de Lilley al de les habilitats matemàtiques i superior Greenfield memòria que va ser breument una enginyeria mecatrònica important-vaig determinar que eren nerds. T

Hey fora enginyós i càlid i molt intel·ligent, i els va agradar immediatament, però eren nerds totals. Em va sorprendre, perquè els nerds es defineixen sovint per una incapacitat per llegir les interaccions socials i respondre d'una manera que els fa fresca, confiat-relacionables. Així que vaig preguntar suaument Greenfield com va ser capaç de fer aquestes observacions socials minuts que giren al voltant de les emocions complexes que s'expressa en les expressions facials subtils en què, potser, això no era el seu punt fort en la vida real. La seva resposta: la investigació per Internet.

"No m'identifico amb moltes de les coses que estava publicant sobre, però igual, que llegeix en línia que una gran quantitat de persones que estaven passant per això, així que estava com 'Oh, jo suposo que és una cosa fàcil identificar-se'", va dir Greenfield . No entenia per què algú podria estar nerviós davant de la policia per cap raó. No entenia queixes sobre substituïts mestres-aquells eren "acudits que evidentment no arribaria." Però si un sentiment desconegut es va esmentar en línia amb la suficient freqüència, Greenfield podria escriure sobre ella.

La investigació de la seva manera de Relatable juga el més interessant en un demogràfics: les nenes. A partir de la tardor passada, només el 10 per cent dels usuaris d'Internet utilitzen Tumblr,

segons el Centre d'Investigació Pew, però el 23 per cent de les adolescents ho fan, en comparació amb el 5 per cent dels adolescents homes. En un moment donat, Lilley i Greenfield van notar, el 65 per cent dels lectors So-Relatable era una dona. Greenfield va confessar que havia escrit molts missatges des del punt de vista d'una nena, els missatges que no es relacionen amb, i, quan va arribar nerviós com em van exigir repetidament específics, Lilley interromput: "Mai hem tingut un període." Període missatges fer molt bé. Lilley em va mostrar un post sobre una noia demanant a un amic per comprovar els seus pantalons al bany. "Això és, òbviament, una cosa que mai hem dit l'un a l'altre."

Lilley i Greenfield havien descobert una sèrie de trucs tant òbvies i no, alguna tècnica, alguns temàtica. Van trobar text convertit en una imatge van obtenir millors resultats quan la segona frase va ser el més llarg; un post amb una alta proporció de les notes als comentaris va ser un senyal d'una comunitat es preocupava molt per un subjecte; errors tipogràfics no eren sempre és dolent, perquè cal compartir un missatge de Facebook per comentar sobre ella, i la gent de llocs compartits errada-espantats per burlar-se del error. Lilley i Greenfield van interactuar amb els seguidors també. Quan es publiquen una recepta per a un aperitiu en un altre dels seus blocs, Lifhackable, lectors comentaria amb les fotos de la seva versió, i Lifhackable seria Reblog ells.

Havia vist fa uns missatges Lifhackable anys i va assumir que eren la sàtira. "Hacks Life" són consells simples per fer la seva vida una mica millor en les formes més petites, el tipus de trucs que són tan evidents que no es pot creure que no estigués fent ja ells, la recerca de les millors ofertes a eBay mitjançant la recerca d'errors ortogràfics anuncis, mantenint els cables d'alimentació netes, amb pinces per al cabell, de manera que "bomba de temps de soda" congelant Mentos en cubs de gel. (Aplicabilitat de la vida hackejar sovint depèn de la seva forma de vida.) Lilley i Greenfield havien associat amb un noi que havia conegut durant anys, Tom, per executar Lifhackable. Tom no era bo en això. Els seus talls de vida eren menys hacks que les opcions de vida pobra. En un lloc notòria, va suggerir que vostè podria fer un "bol de gelat personal" tallant un recipient pinta a la meitat verticalment.

Els clics ultratge eren tan poderosos, Lilley i Greenfield van decidir experimentar amb "atenció negativa." Els enemics són més lleials que els aficionats, de manera que van promoure els mals corts. Els pitjors talls portats a milers de seguidors, i així és com Lifhackable va construir la major part de la seva audiència. "Tom sabia el que estava passant, i el que llavors era més incentius perquè en realitat no ho fan bé la seva feina", va dir Lilley. "I en la succió, ell va tenir èxit."

A la seu de Tumblr, em vaig trobar en un concurs de URL adolescents name-dropping, de la mateixa manera les persones van caure bandes de rock independent a la universitat. Danielle Strle em va parlar de Cornputer; Havia de dir-li que havia anat Heckacute protegit per contrasenya. "Oh, Déu meu, saps Pizza?", Va dir Strle. "Sí. Oh, Déu meu, m'agrada la pizza, "vaig dir, 'Digues-me sobre Pizza' Strle inclinar: 'Ella és una espècie de polèmica'.

Hi havia estat tractant d'entrevistar la pizza per un any abans del seu blog ha desaparegut a l'agost de 2014. Es va prendre gairebé dos anys per fer-la parlar a mi. Sobre la base d'uns pals

sobre blogger meet-ups, sabia que era d'Austràlia, però res s'havia escrit sobre ella en els mitjans de comunicació d'Austràlia. La vaig enviar a "cartes d'admirador" a Tumblr, l'única opció en el moment, però bl populars

OGS té tones d'aquest tipus de missatges, i no va obtenir resposta. Li vaig enviar un missatge directe a Twitter, al que ella va respondre amb interès, i em va donar el seu correu electrònic, però després d'un intercanvi, ella es va quedar en silenci. Vaig preguntar Tumblr per intentar posar-se en contacte amb la pizza per mi. Sense resposta. He intentat posar-se en contacte amb altres nens a Tumblr al seu lloc, però no va respondre al meu tampoc. L'equip de relacions públiques de Tumblr es va acostar a ells per a mi també, però no hi ha resposta. Vaig començar a perdre l'esperança. I després, l'agost de 2015, Jason Wong em va donar un nou correu electrònic per a la pizza. ("Ella era com un déu als ulls de la gent", va dir.) Ella va respondre: "Moltes gràcies per posar-se en contacte amb mi i per estar interessat en el meu blog!", I va accedir a parlar.

Jess Miller és un recent graduat de l'escola secundària de 18 anys d'edat que viu a Melbourne, Austràlia. Els seus col·legues i admiradors li diuen Jess, però no puc evitar pensar en ella com pizza. Gairebé tota la seva vida adolescent s'ha viscut a Tumblr, i en els últims cinc anys, la seva fama es va estendre fora de línia. "Jo realment no crec que estava populars perquè el nombre de seguidors hi era, però realment no em vaig adonar del gran a l'audiència que tenia era fins que la gent em van reconèixer en públic", va dir. "Un dia estava a la biblioteca i algunes noies vaig entrar a l'habitació en què estava, va cridar 'Hey Pizza,' i després es va escapar."

Lilley finalment contractar uns pocs centenars de nens els Tumblrs combinat ascendiria a un estimat de 35 milions de la següent manera.

La mare de Miller, Jodie Arrowsmith, no sabia que estava en Tumblr durant els primers anys. "De fet, ella no li va dir a cap dels seus amics a l'escola," va dir Arrowsmith. "Era la seva pròpia cosa especial. El seu Tumblr era el seu petit lloc secret on ella podria anar i bloc i dir el que volia. "Però la gent va començar a trobar a terme. Arrowsmith és un agent de béns arrels, i una vegada, mentre que mostra una família d'una casa, es va referir als seus nens asseguts a casa a l'Internet tot el dia. filla dels clients era aproximadament 13, i va dir que tenia un Tumblr. "Li vaig dir que la meva filla estava Pizza," Arrowsmith va dir, "i la noia gairebé vaig començar a plorar."

A principis de 2014, quan tenia 16 anys, alguns usuaris de Tumblr desenterrades missatges Miller havia escrit quan tenia 13 anys en el qual s'utilitza la paraula "negre". Imatges de les antigues parades es va tornar viral. En un moment donat, segons Miller, va tenir 9.500 visitants concurrents al seu bloc i que va rebre més de 2.000 missatges d'enuig, alguns d'ells dient-li a matar-se. Quan li vaig preguntar sobre els missatges Miller, ella em va enviar un missatge de disculpa llarga:

ara entenc del tot de l'horrible i ignorant que eren i la total responsabilitat per ells. theres òbviament no hi ha excusa per fer servir aquesta paraula, i malgrat el fet que seria difícil per a un jove australià de 13 anys d'entendre la política racial americana, tothom, inclòs jo, sap que no és apropiat i estic tan frustrat i disgustat en els meus 13 anys d'edat, un mateix per pensar que era acceptable, sobretot ara després d'haver pres la història i vam tenir un semestre en els drets civils i l'esclavitud als Estats Units i tenir una millor comprensió dels problemes racials que eren i segueixen estant presents en Amèrica em fa encara més avergonyit de les meves accions

Encara hi ha rumors (falses) que suren al voltant que la pizza es va acabar per Tumblr per ser racista. Està clar que l'episodi va afectar profundament Miller. Un usuari anònim va deixar un missatge al seu nou bloc, Jess gats. "Estàs antiga de pizza usuari tumblr?" Ella va respondre: "Sí anteriorment tumblr de pizza d'usuari i en l'actualitat un tros d'escombraries XX".

Al novembre de 2012, Lilley i Greenfield van ser contactats per Dennis Hegstad. Després de 23 anys, Hegstad havia construït una audiència en MySpace mitjançant la publicació d'autofotos; prim i elegant i guapo, amb ,, pèl marró clar ombre recta llarga, que s'assembla a un gos afganès humà. S'havia construït la seva marca en línia malgrat el seu aspecte i sabor, produint més endavant un popular samarreta que diu, "petons cop no coc." Ell tenia connexions a la indústria de la música, i a l'octubre de 2013 es crearia Songsly, una plataforma on els músics podria pagar els creadors de vídeos virals per utilitzar les seves cançons.

Quan ell es va acostar a So-Relatable, Hegstad va tenir una gran audiència de Twitter, milions de seguidors en una dotzena de comptes. S'havia descobert la manera d'obtenir beneficis econòmics, però volia entrar a Tumblr. Així-Relatable estava tractant de construir la seva presència a Twitter, per la qual cosa va acordar intercanviar missatges promocionals amb Hegstad.

Tumblr adolescents han de ser complicats de fer diners, i tenen tàctiques intel·ligents per augmentar el trànsit i els seguidors i els ingressos, sovint ajudar els altres a joc Google AdSense. Per què joc d'AdSense? usuaris de Tumblr se'ls permet posar anuncis de pancarta en els seus llocs, però la majoria dels usuaris accedeixen a través de l'alimentació Tumblr quadre de comandament, on només els missatges patrocinats per Tumblr poden anar. Això vol dir que la majoria dels ulls, i els seguidors més dedicats, poques vegades o mai veure els anuncis de pancarta.

Tumblr sempre ha tingut una relació complicada amb els diners. El 2010, el seu fundador, David Karp, va dir: "Estem bastant oposada a la publicitat. Realment resulta nostres estómacs "Després, el 2011:". La fabricació dels diners fora de Tumblr seria molt fàcil'-he'd vomitar un anunci d'AdSense al tauler de cada usuari i fer que el sitio'tremendamente rentable'En abril de 2012 es va iniciar el contingut patrocinat que apareixen en els corrents dels usuaris. Tumblr era, en aquell moment, encara un unicorn; la possibilitat de fer diners era tan potent com un actiu de la presa real de la mateixa. El 2013, Yahoo va comprar Tumblr per \$ 1 mil milions i va començar un nou anunci de llançament, però després d'un any, la rendibilitat salvatge de Karp encara no s'havia materialitzat. Un ex executiu de Tumblr va dir a The New York Times que l'anonimat de Tumblr era un obstacle: "identitats del món real són valuosos per als anunciant. Tumblr no ha de".

D'alguna manera, Yahoo s'enfronta al mateix problema que els usuaris de Tumblr: No hi ha una gran quantitat de diners en anuncis de la bandera. Yahoo està experimentant disminució dels ingressos dels anuncis gràfics i la companyia està tractant de fer

compensa amb publicitat-anuncis nadius que s'assemblen als continguts creats per humans, però

es van fer realitat per a les marques. De la mateixa manera, alguns usuaris de Tumblr han tractat del seu propi tipus d'anunci als nadius recolzar productes que contenen enllaços a les botigues on es poden comprar ells. Tumblr no li agrada. Es considera que aquests missatges "spam" i acabarà un compte per publicar massa enllaços de publicitat d'afiliats, o qualsevol cosa que la societat consideri "no genuïns gestos socials."

Amb banderes d'AdSense, els usuaris se'ls paga quan un lector fa clic o veu un anunci. No obstant això, Google prohibeix "el frau de clics" -No es pot simplement fer clic en un anunci en el seu propi blog durant tot el dia i veure els diners entrar. Google té els robots que busquen. Així que els adolescents tenen esquemes per evadir els robots. hi ha

hi ha un grapat de grups de Facebook secretes i xats de múltiples usuaris per als usuaris de Tumblr amb recomptes-alta entre 10.000 i 100.000 seguidors o fins i tot més, amb noms com Wallflowers 2.0 i cabres. Allà s'organitzen per intercanviar favors, com van acordar promoure els missatges dels altres. Un "R4R" al grup de Facebook està oferint un intercanvi de reblogs, de manera que cada bloc s'exposa a un major nombre de seguidors. Un "r4c" significa que un usuari es Reblog un lloc per a algú que promet visitar el seu blog, actualitzar diverses vegades, feu clic a l'anunci, i després actualitza diverses vegades, però només si ets d'un país "premium" ja que Google paga més pels clics d'Irlanda, per exemple, que de les Filipines. Un anunci podria especificar "Si us plau, no hi ha llocs web cotxe / cites / roba!", Perquè aquests anuncis paguen menys per cada clic. El bloc ha de ser renovat fins a un anunci més ben pagat apareix,

Lilley i Greenfield van sentir l'agulló d'un mal canvi d'un parell de vegades, però la lliçó més gran que van venir amb Lifhackable. Tot i que havien explotat fracassos de Tom, que va aconseguir el millor d'ells al final. Lilley i Greenfield s'havien posat d'acord per dividir els ingressos per publicitat 50-50 amb Tom, però uns mesos més tard, es van adonar dels anuncis en el lloc havia estat reemplaçat amb imatges que promouen el canal YouTube de Tom Jusstom. "Com si mai es donaria compte de que tots els anuncis van canviar a ser sobre Tom i posar la seva cara en ells", va dir Greenfield. Ara Lifhackable, que un cop va fer \$ 1,963 en un sol dia-torna a dirigir al canal de YouTube.

Encara que Tom és maco, que no té un carisma fàcil i Jusstom no és molt popular. Els seus vídeos són sobre consells de cites, i junts el van veure a explicar el que cal fer quan un noi no et part posterior del text. "Hauria estat molt millor si no ens cargol acabat", va dir Lilley. Greenfield afegit, "Tenia una gran font d'ingressos i simplement el va tirar a les escombraries." Lilley estava disgustat per la idea d' "intentar construir una marca personal a costa de sacrificar el seu contingut." Els dos havien triat per construir el seu imperi, en no centrar-se en les seves pròpies personalitats.

"De Tumblr diferent perquè a ningú li importa el que sembla, que només es preocupen per el que es publica," Jess Miller em va dir. Les seves estrelles tenen sovint en la mesura que pujar, almenys socioeconòmica, ja que els seus seguidors. La mare de Wong no va poder pagar la seva quota de la universitat, així que utilitza Tumblr de pagar per ell mateix. També paga algunes de les factures de la seva mare. Quan li vaig preguntar si la seva mare aprovava la seva carrera Tumblr, Wong va dir que li diu: " 'Per què el nostre compte bancari no en sentit negatiu més? Per què tinc diners per

anar a la universitat? És millor no discutir, sinó simplement per mostrar resultats ".

Aquest tardor, Hegstad va donar Lilley i Greenfield alguns consells valuosos: El final de l'any és el moment més rendible per als anuncis de pancarta, i ell els va ensenyar com modificar el disseny del seu lloc i la visualització de l'anunci de la bandera. Bastant coses subtils, però fa milers de dòlars al mes següent. "Va fer un munt de coses que ens van ajudar, i ell mai estava posant un tros d'ell," va dir Lilley.

En un primer moment, Lilley i Greenfield només volien guanyar prou diners per pagar el seu camí a la conferència patrocinada per YouTube anual, VidCon, a Los Angeles, però la seva visió ampliada com So Relatable Inc. enlairar. Al gener de 2013, que va abandonar la universitat. D'acord amb els seus registres bancaris, de març de 2013, Google va pagar \$ 25.350,45. Era molts diners per a acudits d'Internet, una gran quantitat de diners per a dos 18 anys de Reading, Pennsilvània. Lilley havia volgut sortir de la seva ciutat natal durant anys i va proposar passar amb Hegstad a LA

Jo era escèptic sobre aquests números, de manera que vaig demanar Lilley i Greenfield a portar-me al seu banc i imprimir els seus registres. El caixer els coneixia, i li va preguntar si se'ls va escapar de Los Angeles. Van dir que mai va ploure. Més tard em van dir que ella sempre els demana que, tot i que havien estat a casa durant mesos. També els vaig demanar que em mostrés tres anys de declaracions d'impostos. Ho van fer també. Les onades impredecibles de viralitat realitzen els pagaments de Google pugen i baixen sobre la base de quantes persones han visitat el seu lloc- \$ 9.113,04 al maig de 2013, \$ 18.805,09 al juny.

Es va prendre uns mesos, però Lilley i Greenfield va decidir traslladar-se a la Costa Oest. Lilley fet tots els arranjaments amb Hegstad, que van accedir a ser el seu company de cambra. Greenfield després va admetre: "Jo en realitat no ho complia o mai tenen una sola conversa amb ell en línia fins al dia abans que signar el contracte d'arrendament."

En l'estiu de 2013, Lilley i Greenfield van mudar a un edifici d'un banc històric convertit en lofts d'art originals detalls deco al centre de Los Angeles; escenes de les pujades Dark Knight i Spiderman 2 havien estat filmades al vestíbul. Quan va veure per primera vegada a l'apartament, Lilley va pensar que finalment havia fet ella. "Se sentia com una cosa que podríem anomenar el nostre, una cosa que podria mostrar per tot el que fem, que és només en una pantalla."

El loft era de diversos nivells, amb escales al costat de la sala d'estar de pujar a les habitacions superiors. Hegstad tenia l'habitació en la part superior de l'escala "com si fos el rei de la selva." Lilley decorada hi

sala d's amb una etiqueta de la paret del cap de Notorious BIG i una lletra Tupac Shakur: "Vostè sap que la meva mare em deia / si no pot trobar una raó per viure / llavors millor trobes alguna cosa per morir-se." Lilley i Hegstad alhora estimat rap, i van jugar tot el dia, tan forta que es va fer ressò a través de les parets. "Eren com l'edat del meu germà petit," Hegstad em va dir més tard. "Ells estaven fresques. Semi-introvertida, però divertit. "

Als 19 anys, ni tampoc Lilley Greenfield tenien edat suficient per beure; que no van poder gaudir de la barra lliure de barril a l'oficina WeWork van llogar, i molt menys entrar en els clubs. En comptes van passar la seva off-ho

urs jugant jocs de vídeo i demanar menjar xinès. Hi havia parts a les golfes, al terrat, però la llista de convidats va ser selectiva -ja siguin les persones que van treballar amb o possiblement podrien treballar, ja que Hegstad, Greenfield va recordar, no ho va fer "associat amb la plebs." Lilley descobert Hegstad tenia una talent per a la creació de xarxes, molta gent va fer en els Àngels hi havia gent amable de la ciutat, amb certesa, però quan es va reunir Lilley altres persones en el seu negoci, igual que la gent en les parts del sostre, que sempre semblava voler alguna cosa. Un dels convidats era una estrella britànica YouTube que Lilley i Greenfield van trobar repel·lent.

Greenfield: Era com, "Wow, això és una gran vista. Vull anar i agafar a una noia aquí. Vull preparar una pantalla".

Greenfield: I llavors algú era com, "Però tots aquests veïns pot veure't." Perquè si vostè està a la nostra teulada, hi ha en qualsevol moment donat centenars de persones que es veuran. I és com, "No m'importa. Em Instal·lar una pantalla i difondre-".

Lilley: I per no parlar de la policia en els seus helicòpters. Això és un crim. Exposició.

Així Relatable-blocs i els seus associats tenien un bon estiu, i al setembre es va fer \$ 24.296,26 amb Google AdSense. Amb un trànsit en augment, Hegstad va suggerir que es mouen a DoubleClick, la xarxa de publicitat premium de Google, i el moviment va fer l'octubre la seva major pagament mensual fins avui: \$ 54.269,33. Lilley i les declaracions d'impostos de Greenfield van mostrar que fan \$ 249.000 aquest any. El tres d'ells va començar a pensar a construir una empresa que

connectaria marques als blocs Tumblr i eliminar l'intermediari, o millor encara, convertir-se en l'intermediari i prendre una reducció. ("Tothom que ha estat un editor ha tingut aquest pensament," va dir Lilley.) Seria una plataforma en què comptes de xarxes socials podrien trobar campanyes de publicitat per publicar al seu lloc, i que seria cobrar una part dels ingressos per la comoditat. Havien truqui a la companyia Exposély.

Però al final de 2013, el desastre: AdSense prohibit Lilley i Greenfield tal com estaven per un gran registre d'entrada Greenfield s'estima que va ser de \$ 50.000. Mesos més tard, una persona anònima que diu ser un empleat de Google registraria una suposada dir-ho tot en Pastebin, un lloc d'intercanvi de text utilitzat principalment pels codificadors, al·legant que AdSense prohibeix intencionadament persones just abans de grans xecs es deuen. (Molts blogs de tecnologia sospiten que la confessió és una falsificació.) Una demanda col·lectiva va ser presentada contra Google el 2014, i de negocis

Privilegiada ha assenyalat, "Google sovint es comporta de manera tan misteriosa que molts anunciants i els editors en realitat la benvinguda a la demanda: Pot ser que finalment llançar alguna llum sobre exactament com i per què Google s'inicia llocs web fora del seu vast \$ 60 mil

milions de anys un sistema de publicitat,". el cas d'acció de classe va ser acomiadat a principis de 2015,

igual que una demanda similar, en què Google ha cancel·lat el compte d'un lloc quan suposadament havia de \$ 535.000, després reinstal·lat, però no pagar els diners. "Va ser una gran crida d'atenció", va dir Lilley. "Se sentia com un lloc de treball, posant en un munt de treball, i que va aparèixer un dia i tirar tota la seva merda en una caixa i que són com 'fot el camp' i que ni tan sols va a dir per què estaves acomiadat".

Tot i així, van continuar amb Exposedly, de vegades treballant 60 hores a la setmana. La parella tot just es va aventurar fora de les golfes. Hegstad va contractar a un desenvolupador, Greenfield va treballar en el suport, mentre que Lilley va reclutar als bloggers de Tumblr, centrant-se en els usuaris amb els comptes més grans. A través de S

o-Relatable que s'havien trobat molts usuaris amb alts recomptes dels mateixos seguidors dels nens que estaven venent enllaços promocionals en els grups de Facebook. Lilley finalment contractar uns pocs centenars de nens, majoritàriament els blocs d'humor adolescent, la Tumblr combinat ascendiria a uns 35 milions de seguidors. Els seus reclutes inclouen el major bloc de comèdia per a adolescents de tot: Pizza.

Jess Miller va ser 16 a la primavera de 2014. Ella només havia capejat la controvèrsia racisme i ara tenia més de mig milió de seguidors. David Karp havia estat seguint durant un any. El seu nuvi es va iniciar un Tumblr amb el nom d'usuari Moistbottom, i mentre que en realitat no escriuen sobre la seva relació, que van ser objecte d'interès dels aficionats intensa. (Quan un usuari anònim va demanar Moistbottom, "fins a quin punt s'ha anat i Jess?", Va respondre, "A LA PLATJA.")

Lilley i Greenfield eren fans descarats de Miller; respectaven la seva estratègia social i van ser ràpids per recordar els seus millors llocs. Lilley li va enviar un missatge de Facebook el dia que va arribar a la costa oest: "estic a Los Angeles" Fins i tot abans de Exposedly, que havien tingut una relació comercial: Lilley i Greenfield li van pagar \$ 10 a Reblog tres llocs a la seva gran audiència. Miller era "molt just amb els seus preus", va dir Lilley. "Va ser com la compra de la seva popularitat,

però era real. "Quan Miller havia començat a fer diners fora del seu Tumblr, la seva mare va haver de crear el compte de PayPal per a ella perquè era menor de 18 anys, però el compte bancari era exclusivament de Miller. La seva mare em va dir en el seu bec de la seva filla estava fent \$ 2.800 a \$ 8.400 per setmana en dòlars nord-americans, més que ella mateixa es va obtenir com un agent de béns arrels Melbourne-zona.

En els missatges de Facebook, Lilley felicitar Miller a aconseguir noves fites. En xocar amb 800.000 seguidors, va escriure, "Estic a l'espera que li permet colpejar un milió, no si, sinó quan. segueix fent la seva cosa que obvi no em necessita dir que a tu només sóc vegades

. Volat com woah així que si "Miller era sempre atent:" gràcies !! . Jajaja i RLY espero tenir 1 molí perquè això seria una bogeria wow "A l'abril de 2014, va enviar un missatge Lilley Miller sobre una

nova manera de fer diners:" Me'n vaig a signar a la gent, li encantaria que vostè sigui un dels nostres primers editors en exposely! "

Exposely tenia un punt de venda important per als nens en una posició similar a So-Relatable: El seu compte de Google AdSense seria una manera per als adolescents que havien estat prohibits a seguir fent diners dels anuncis. Exposely va oferir als seus editors, tant de pagament per clic i pagament per conversió. L'esquema de pagament per clic va treballar com això: set Exposely fins a tres llocs de contingut escombraries sense sentit amb tobogan mostra-14 famosos que s'assemblen als anomenats matalassos Trending.ly, Styles.ly,

i Eats.ly. Hi havia anuncis a cada pàgina de la presentació de diapositives, i els nens serien publicar un parell de diapositives des del lloc en el seu Tumblrs, amb el títol correcte i text al llarg de les línies d'OMG això és tan divertit. Els anuncis, que realitza un seguiment Tumblr va enviar el trànsit i els adolescents van ser pagats el 75 per cent dels ingressos per publicitat per cada clic.

El programa de pagament per conversió podria fer més diners, però costarà als seus usuaris una cosa completament diferent. Hegstad té un compte en una xarxa de vendes d'un dipòsit d'oli de serp afiliat salut. La idea era crear un anunci imitant un lloc de Tumblr, i l'anunci podria incloure un enllaç a un lloc píndola de la dieta. Si una persona fa clic a l'anunci, es van desplaçar al lloc, i va comprar una ampolla de píndoles que contenen cetona de gerds sintètica, l'usuari de Tumblr que li agrada l'anunci obtindria \$ 18 després de Exposely va prendre un tall \$ 20.

cetona de gerds és un compost que dona els gerds seva característica olor i sabor. En la seva forma natural és molt car, i sovint és utilitzat per la indústria del perfum. cetona de gerds sintètic, però, és més barat de produir, i quan el Dr Oz aclamat la substància com

un miracle cremador de greix en l'any 2012, va començar un frenesí dels mitjans de gerds cetònics. Un estudi va indicar ratolins alimentats amb una dosi molt alta, mentre que en una dieta alta en greixos no guanyar tanta greix al fetge, però no hi ha proves que fa als humans prima. En 2013, una dona de 24 anys d'edat, fatalment sobredosi d'una versió feta per Forza les pastilles també tenen una gran quantitat de cafeïna.

Hegstad va trobar una manera de fer una pàgina de destinació de les pastilles per aprimar mirant el que feien els seus competidors. ("No m'agradaria dir clon i modificar", ha dit, "però això és una cosa d'un bon lloc per començar.") El resultat va ser una enorme conversió de velocitat-tan alt com 10 per cent, en presentar l'abans i el després de les fotos persones que afirmen haver perdut pes amb les píndoles, i un vídeo del Dr. Oz al·legant que cremen greix. (El metge celebritat es va reprendre a una audiència del Senat 2014 per enganyar al seu públic sobre l'eficàcia dels suplementes per baixar de pes "miracle".)

"El punt del vídeo va ser reforçar que això és una cosa real, això ha estat a la televisió, fins i tot," va dir Lilley. "Va ser una bogeria el molt que treballava", va dir, no de les pastilles, però de la pàgina de destinació.

Així que en Tumblr entre els pals sobre les tragèdies de la vida diària, com algú que camina a la part posterior de la seva sabata, van aparèixer aquests llocs de píndoles de dieta. Un usuari de Tumblr em va explicar que So-Relatable tenia un avantatge mitjançant la publicació d'aquests anuncis, a causa de els seus blocs tenia un tema de cotitzacions relacionables i talls vida. L'ajust va ser natural. "Vida Infinita: pot perdre 20 lliures al mes amb aquesta píndola màgica".

Lilley va escriure els anuncis de la píndola de dieta, i com amb tot el seu treball en Tumblr, que ho va fer molt bé. Va començar a llegir sobre David Ogilvy, "el pare de la publicitat", i va aprendre el millor anunci és sovint el que no sembla com un anunci. "La idea era fer un anunci que s'assembla a Wor

d de la boca d'un usuari company ", va dir. És fàcil fer cas omís d'un anunci de televisió per un estrany ", però si se li presenta d'una manera que ella és el seu company, ella és una persona similar a la seva, ni tan sols la coneix de la mateixa manera, però se sent diferent. És com sembla més genuí. "Vostè sap, més fàcil identificar-se.

"Hola sóc Bretanya i aquesta és la meva història de pèrdua de pes!" Lilley elaborat els seus testimonis des de la perspectiva d'una nena, afinant la còpia, assegurant-se que els salts de línia eren correctes. Els missatges van mostrar el díptic familiar d'una dona d'aspecte tímid i corbes a l'esquerra i feliç i prima a la dreta, i sota, un testimoni de lliures de fusió fora sense dolor i el sofriment.

" 'El meu millor amic em va recomanar que' va ser una de les meves contribucions més importants", va dir Lilley. I va llegir en el missatge: " 'He perdut 24 lliures en quatre setmanes amb exercici lleu i cap canvi en la dieta. Heus aquí com ho vaig fer :. Amb aquest suplement'-orgànica que no sona bé "però" 'Així és com ho vaig fer: amb aquest suplement orgànic meu millor amic recommended'-simplement em semblava més real que sona i ... simplement fa que sembli que en el fons de la ment d'algú que se'ls va ocórrer, a més, el meu millor amic podria haver recomanat a mi. "

esquema de píndola de la dieta de Exposedy es va posar en marxa a l'abril de 2014, i va funcionar-va funcionar com un boig. Trending.ly té gairebé 7 milions de visites a aquest mes, i amb els anuncis de píndoles de dieta, de vegades es va aconseguir una taxa de conversió de prop de 10 per cent. Un cop, a través de tots els seus blocs, Exposedy va fer \$ 24.000 en un sol dia.

Els adolescents Tumblr va encantar. Lilley em va mostrar missatges preguntant quan els agradaria aconseguir els diners que pagament per clic era mensual, pagament per conversió va ser setmanal, sovint de fer els càlculs per assegurar-se que es van pagar per a totes les conversions. Un nen va enviar un missatge Lilley, "Estic molt orgullosa de tu i de tot el seu treball dur." Lilley hagut d'explicar a Miller va haver de omplir un impost sobre la formació "hem de tenir tots omplir un out agrada córrer nostre negoci legítimament . i aquestes coses "Però tenia bones notícies:

'comprovar el seu saldo tho :)' Ella va respondre: 'Ets la millor persona del MÓN SENCER TJANK, GRÀCIES, GRÀCIES :))))))'

Després, al juny de 2014, pizza va arribar a una fita sense precedents per a un adolescent Tumblr: "pizza va aconseguir 1 milió de seguidors a l'actualitat. Sóc petit i feble ", va escriure un usuari de Tumblr. "Tothom comprar pizza d'avui per celebrar la pizza hola jess

tting 1 milió de seguidors! ", va dir un altre. "HEY BIG FELICITATS !! Jo sabia que ho faria J OMG MILIÓ Com se sent, "Lilley li va dir. Miller va respondre: "GRÀCIES !! I se sent tan bé com wow 1 milió de persones?!?! J "Lilley va contestar, 'Si, això és increïble ... Heres el proper milió ... MEREIXES TOT ... Per cert vulgui aconseguir un altre acord Reblog va?'

Aquest mateix mes, Lilley va escriure un altre usuari de Tumblr, "en uns mesos em aposto a que farem de mili. Ens van donar una xec més gran mai de Adsense ve per Exposedly, 160K que ve. Això és per a tothom que va registrar rev en accions, incloent nosaltres, però encara ". Per Lilley, del'mili'no vi. Al juliol de 2014, Exposedly va ser prohibit d'AdSense també.

Va ser el mes que que va passar. El 19 d'agost, pocs dies abans de complir els vint anys, Lilley intentat connectar-se a So-Relatable però no va poder. Greenfield va comprovar el lloc, que redirigit a una pàgina d'error: "No hi ha res aquí. El que estava buscant actualment no existeixen en aquesta direcció. "Havien estat acabades, els seus blocs revocats per Tumblr per violar els termes de servei.

Tumblr simplement s'havia dissolt els llocs d'alguns dels seus usuaris adolescents més populars, s'estima que 30 milions segueix desaparegut. Incloent la pizza. Els blocs que havien portat alleujament d'incessant agonia de l'escola secundària i després miraculosament es van obrir creadors adolescents més diners del que podrien haver imaginat, van ser esborrats Internet, a excepció de fragments reblogueado en altres llocs. El dia abans, si haguessin tingut un pensament divertit, que podria compartir-ho amb mig milió de persones. I ara, res.

Durant tres dies, Jess Miller va quedar al llit, commocionat. El meu bloc s'ha anat. Durant la següent setmana, els adolescents acabats van crear un enorme grup de xat de Facebook; seus milers de missatges estan plens d'angoixa i de la negació i el penediment: "Es van dur les nostres vides" i "El pitjor és que tot estava arrencat de sota de nosaltres." Un usuari sentit parlar d'un altre usuari que té el seu bloc volta per al·legant que tenia càncer; un altre va dir que estaven relacionats amb un advocat; i poc a poc els missatges revelen la dinàmica social cruels d'alta

de 2K12 i ser tan feliç

Miller va ser convidat al xat, però com era sovint el cas, ella es va parlar molt més del que realment parlava. Altres nens prohibits enganxats missatges de Tumblr de Miller-enemics quan un

usuari va escriure "Com s'esborren pizza?" Una altra van respondre "no ho fan recerca

benediccions de ions ". Al xat de grup, els nens estaven confosos per la intensitat de l'emoció Miller inspirat. "No entenc per què tantes persones la van seguir si l'odiava ..." Un altre va respondre, "Imfao seus blocs han anat i PPL r segueix parlant d'ella tan famosa." Imitadors van agafar URL com iwaspizza.tumblr; centenars de persones twittejar en ella, preguntant on havia anat.

Lilley i Greenfield s'havien estès, sense saber-ho, el verí que mataria a un gran sector de la Tumblr món dels adolescents. Lilley havia dit als seus amics que estaven fora de perill ("vaig cagar que li diu que els nois"), però va perdre els seus comptes, també, i no hi hauria utilitzat els anuncis si sabia que seria aconseguir els va prohibir. Després de tot, Tumblr publicar anuncis per a les píndoles de dieta també, Lilley em va enviar una captura de pantalla d'una sola entre diverses ampolles era un que conté cetones de gerds. (Un portaveu Tumblr va reconèixer que l'anunci "sembla ser una violació de les nostres polítiques de publicitat," i era possiblement part d'una xarxa publicitària que és "ja no està en vigor a Tumblr.")

Això no ha canviat la ment dels usuaris de Tumblr sobre prohibides. "Fins i tot els adolescents en línia amb més experiència i en ocasions poden ser víctimes de la spammer moderna", va dir Danielle Strle quan li vaig preguntar sobre la Gran terminació. Ella va reconèixer això és en part perquè és més difícil obtenir beneficis econòmics de la fama a Tumblr que en altres xarxes socials. "És més fàcil per ser temptat per les coses que promet la major quantitat de diners o el més canvi del seu abast. Crec que eren potser insuficient per les opcions potser més professionals que prometen menys pagament. "(Al gener de 2015, Tumblr va llançar Creatrs xarxa, on l'empresa paga als artistes de Tumblr per crear anuncis per a marques com Converse i Tresemmé.) Els usuaris poden posar el pancarta els anuncis que desitgen a la seva pàgina, va dir. "Quan es creua la línia és si estan abusant dels mecanismes virals de Tumblr."

A més de "no genuïns gestos socials", Tumblr acaba blogs de "correu no desitjat o d'una filial de comercialització" i "mitjans enganyosos per generar trànsit / ingressos". Lilley va argumentar que Twitter no prohibeix la gent per twittejar anuncis de píndoles de dieta, però el seu molts, molts correus electrònics a Tumblr han portat enlloc. "Els mai van pensar que era una violació, en primer lloc," un blogger em va dir. "Ningú va tractar de ser astut. Tot el que van veure eren els diners, no la seguretat del seu bloc, que era un valor potencial de més del que van fer ".

Dos mesos després de l'acabament dels adolescents de Tumblr, Fast Company va publicar un article glopada de Dennis Hegstad i el seu imperi. "No és només twittejant per diversió; que està twittejant per a grans quantitats de diners i està guanyant ", va escriure la revista. "En el model de Hegstad, els clients paguen una quota pels serveis que inclouen la comercialització de l'afiliat, la generació de plom, i la distribució de continguts. En altres paraules, aconseguir les mercaderies al davant de la classe correcta dels globus oculars. Les campanyes poden arribar fins a sis xifres. "Per tant, moltes de les fonts d'ingressos de Exposedly havien desaparegut. Una campanya restant venia ulleres les lents suposadament treballat com un filtre d'Instagram.

Lilley i Greenfield va dir Hegstad els havia promès l'equitat en Exposedly i Hegstad van confirmar que havien parlat tant l'equitat com a socis esdevenir, però el futur de la companyia era incert. Exposedly encara existeix, i Hegstad apareix com el fundador al seu lloc web, però el dia que vaig parlar amb ell el lloc era a baix-el seu certificat de seguretat havia expirat. Hegstad acordar Exposedly va ser el motiu aparent es van acabar diversos blocs i que els usuaris associats amb el lloc encara estaven en risc. "Molts dels blocs de Tumblr que utilitzaven fa Exposedly un any que no l'han utilitzat en gairebé un any han perdut els seus blocs."

Al febrer de 2015, Lilley i Greenfield van abandonar el loft al centre de LA i van tornar a la lectura. D'acord amb les seves declaracions d'impostos, la parella va fer només \$ 72.000 el 2014, un terç dels ingressos de l'any anterior. Amb AdSense ni tampoc Exposedly per convertir clics en diners en efectiu, no hi havia prou diners per pagar la vida a Los Angeles

De tornada a Pennsylvania, Lilley i Greenfield treballat per reconstruir però va mantenir colpejar més parets. Es van unir a un programa de màrqueting d'afiliació amb Minyona, que ofereix un servei en el qual els usuaris poden enviar una pregunta i un ésser humà Minyona respondrà en temps real. Al juny, Minyona cancel·lat els comptes de So-Relatable mentre que un gran pagament era degut. Lilley em va mostrar correus electrònics que va intercanviar amb l'interventor de Minyona. "Desafortunadament, el programa no ha estat rendible per a nosaltres, de manera que ara hem de fer alguns canvis difícils. Això vol dir que estarem ajornant indefinidament el pagament programat per al 7 de juny ", va escriure el 5 de juny de Greenfield es va queixar: 'Com pot no ser rendible si no paguen a ningú?' Lilley no sabeu què fer ara. algorismes de Facebook fan que sigui difícil aconseguir el seu contingut davant de més del 10 per cent de les persones que agraden de les seves pàgines.

Quan vaig visitar Lilley i Greenfield al setembre passat, que guanyaven al voltant de \$ 8.000 al mes la publicació d'anuncis per a les enquestes en els seus blocs restants, que estava bé, però volien més. Hores després que m'allunyava de la casa familiar Greenfield, Tumblr acabat un altre dels seus llocs, NowYouKno, per la qual cosa es va tornar la seva atenció a la pel·lícula, que tenia 185.000 seguidors, aviat va ser acabat, també. Així eren VinesNow, per la qual Veritable, i ListHacks. Ara que estan construint llocs de WordPress en lloc de Tumblrs: MightyFacts i RelatableCards. (Lema: "Les cartes que li fan Consentiu") WordPress els dóna més llibertat, però els llocs no han aconseguit molta tracció.

Lilley es realitza amb les píndoles de dieta. Mai pensava fer en el primer lloc. Encara se sent responsable de la fi de la pizza, i ell encara no pot creure que s'hagi anat. "Jess. Encara no puc embolicar el meu cap al voltant d'ella, mai ", va dir. "A ella li agradava alguna cosa meva a Instagram, l'altre dia, i jo estava com, maledicció. Ella va perdre tota ella ".

En certa manera, Miller és millor; És més jove que ella, després de tot, una interpolació de Tumblr Tumblr va tornar adolescent. Es va graduar de l'escola secundària al novembre passat i va ser acceptat en un programa de la universitat per estudiar el comerç i les arts. Greenfield i Lilley deixar la universitat com a estudiants de primer any per fer una carrera fora de les seves Tumblrs-que és

l'única manera que saben com fer diners.

En informar d'aquesta història, vaig anar a un sopar amb un grup de persones que es guanyen la vida escrivint a Internet. La conversa va girar al voltant dels adolescents; el consens va ser que els nens moderns són ximplers i avorrits. "Les nenes en aquests dies no es mantenen els diaris", va dir una dona. "Crec que això vol dir que no tenen vida interior." Que aviat partirà per a una festa d'aniversari trentena no va ser una coincidència, vostè no ha de témer als adolescents si es pot viure en la negació de la seva pròpia obsolescència que s'acosta.

Després d'haver passat diversos anys entre els adolescents que han donat lliurement al descobert els seus acudits, els seus missatges de Facebook, i els seus pensaments més profunds, crec que hi ha tres fases de la comprensió dels adolescents. Al principi detesten els adolescents, ja que no sap res sobre ells i pensa que són idiotes, per sota de tu. A continuació et agrada als adolescents perquè a esbrinar que són més intel·ligents que tu, i fas les paus amb la mort de la seva rellevància cultural, perquè vostè sap que va a estar en bones mans. Finalment, es reconeix la forma dels adults es convertiran, corromputs pels diners i la vanitat i l'arrogància de la mateixa manera que tots els altres. I vostè veurà a si mateix en elles perquè són relacionables: Aquest moment s'adona que els adolescents són com tu.

Llegir MoreCulture, Tumblr, adolescents, tecnologia, internet, mitjans socials, de negocis, portada, revista, març de 2016, funció

informes essencial, la interpretació i l'opinió sobre la política i la cultura. No es perdi la nostra última.

Els ferrocarrils han anat disminuint des de la dècada de 1950. Sempre hi havia hagut competència per al viatger (i, encara menys marcada, per a la càrrega). Des de la dècada de 1890 els tramvies i autobusos tirats per cavalls, seguit d'una generació més tard per la variant elèctrica o dièsel o gasolina, eren més barats de fer i executar que els trens. Camions (camions), el successor del cavall i el carro-eren sempre competitiva en el curt termini. Amb els motors dièsel que ara podrien cobrir llargues distàncies. I ara havia avions i, sobretot, hi havia cotxes: aquest últim cada vegada més barates, més ràpid, més segur, més fiable tots els anys.

Fins i tot per sobre de les distàncies més llargues per als que va ser concebut originalment, el ferrocarril estava en desavantatge: els costos en la seva posada en marxa i manteniment de la topografia, la construcció de túnels, estendre les vies, la construcció de les estacions i el material rodant, el canvi a dièsel, la instal·lació de l'electrificació van ser majors que les dels seus competidors i mai va tenir èxit en pagar-les. cotxes fabricats en sèrie, per contra, eren barates de construir i els camins en què corrien van ser subvencionats pels contribuents. Per estar segur, que porten a un alt cost social fix, en particular per al medi ambient; però que només es pagaria en una data futura. Per sobre de tot, els cotxes representen la possibilitat de viatjar un cop més privada. Els viatges en tren, en el que eren cada vegada més trens de planta oberta els administradors van haver de omplir-los amb la finalitat d'assolir l'equilibri, era decididament transport públic.

Davant d'aquests obstacles, el ferrocarril es va reunir després de la Segona Guerra Mundial per un altre repte. La ciutat moderna va néixer dels viatges amb tren. La possibilitat de col·locar a milions de persones en les proximitats d'un amb l'altre, o en cas contrari transportar distàncies considerables des de casa a la feina i viceversa, era la consecució dels ferrocarrils. Però en succionar la gent del camp a la ciutat i el drenatge de la zona rural de les comunitats i pobles i els treballadors, el tren havia començat a destruir la seva pròpia raó de ser: el moviment de persones entre les ciutats i dels districtes rurals remotes als centres urbans. El principal facilitador de la urbanització, que va ser víctima d'ella. Ara que la immensa majoria dels desplaçaments no electives eren o molt llarg o molt curt, que tenia més sentit per a les persones que es comprometen en avions o automòbils. Encara hi havia un lloc per al curt termini, sovint aturar trens de rodalies i, almenys a Europa, de mitjana distància expressa. Però això va ser tot. Inclús transport de càrrega es veu amenaçada pels serveis de transport per carretera barates, subscrits per l'Estat en forma d'autopistes finançats amb fons públics. Tota la resta era un cas perdut.

I així ferrocarrils van disminuir. Les empreses privades, en la qual encara existien, van anar a la fallida. En molts casos, es va fer càrrec de les empreses públiques de nova formació amb fons públics. Els governs tracten ferrocarril com lamentable si és inevitable càrrega per a l'erari públic, restringint la seva inversió de capital i el tancament de línies "no rendibles".

Què tan "inexorable" aquest procés va haver de ser variat d'un lloc a un altre. "Les forces del mercat" estaven en el seu ferrocarrils més implacable -i per tant més amenaçats a Amèrica del Nord, on les companyies ferroviàries redueixen les seves ofertes al mínim en els anys posteriors a 1960, ja Gran Bretanya, on en 1964 una comissió nacional amb el Dr Richard Beeching retallat un extraordinari nombre de línies i serveis rurals i sucursals per tal de mantenir la "viabilitat" econòmica dels ferrocarrils britànics. En ambdós països, el resultat no va ser feliç: ferrocarrils fallida dels Estats Units eren de fet "nacionalitzades" en la dècada de 1970. Vint anys més tard, els ferrocarrils de la Gran Bretanya, en mans del sector públic des de 1948, es van vendre sense contemplacions fora a aquest tipus d'empreses privades com estaven disposats a licitar per les rutes i serveis més rendibles.

A l'Europa continental, tot i alguns tancaments i reduccions dels serveis, una cultura de la provisió pública i una menor taxa de creixement d'automòbils conserven la major part de la infraestructura ferroviària. En la major part de la resta del món, la pobresa i l'endarreriment ajudat a preservar el tren com l'única forma possible de comunicació de masses. A tot arreu, però, els ferrocarrils-els precursors i els emblemes d'una època de la inversió pública i civil víctima orgull va caure a una doble pèrdua de fe en els beneficis: autojustificatorios dels serveis públics, ara desplaçats per consideracions de rendibilitat i competència; i en la representació física d'esforç col·lectiu a través del disseny urbà, l'espai públic, i la confiança de l'arquitectura.

Les implicacions d'aquests canvis podrien ser vistos, més cruament, en la destinació de les estacions. Entre 1955 i 1975 una barreja de moda antihistoricista i auto-interès social va veure la destrucció d'un notable nombre d'estacions terminals -precisament aquells edificis i espais que hi havia afirmat més ostentosa lloc central del recorregut del carril en el món modern. En

alguns casos-Euston (Londres), la Gare du Midi (Brussel·les), Penn Station (Nova York), l'edifici que va ser demolit va haver de ser substituït en una forma o una altra, ja que el nucli de l'estació de persones- funció de moviment seguia sent important. En altres casos-la de trens de Anhalter a Berlín, per exemple, una estructura clàssica va ser simplement eliminat i res previst per a la seva substitució. En molts d'aquests canvis, l'estació real es va traslladar sota terra i fora de la vista, mentre que l'edifici no és visible ja espera a servir a qualsevol cívica edificat propòsit va ser demolit i reemplaçat per un centre comercial anònima o edifici d'oficines o centre de recreació; o els tres. Penn Estació-o la seva gairebé contemporani, el monstruosament anònima estació de Montparnasse a París, és potser el cas més notori en point.¹

El vandalisme urbà de l'edat no es limita a les estacions de ferrocarril, és clar, però ells (juntament amb els serveis que utilitzen per proporcionar, com ara hotels, restaurants, o sales de cinema) eren, de llarg, la seva víctima més prominent. I una víctima simbòlicament apropiada, també: una relíquia de baix rendiment insensibles al mercat d'alts valors moderns. Cal assenyalar, però, que el mateix viatge en tren no es va reduir, almenys en quantitat: fins i tot les parades de trens van perdre el seu encant i la seva posició pública simbòlica, el nombre de persones que utilitzen realment els van seguir augmentant. Això va ser, per descomptat, especialment el cas en terres pobres, plens de gent on havia de ser no hi ha alternatives realistes-Índia el millor exemple, però de cap manera l'únic.

De fet, tot i la manca d'inversió i un grau de promiscuïtat socials entre persones de diferents que les fa poc atractiu per als nous professionals del país, els ferrocarrils i estacions de l'Índia, igual que les de gran part del món no occidental (per exemple, la Xina, Malàisia, o fins i tot la Rússia europea), probablement tindrà un futur segur. Els països que no es van beneficiar de la pujada del motor de combustió interna en l'era del petroli barat de mitjans del segle XX els resultaria prohibitivament car per reproduir l'experiència nord-americana o britànica al segle XXI.

El futur dels ferrocarrils, un tema mòrbida ombrívol fins fa molt poc, és d'interès més que passatger. També és força prometedora. Les inseguretats estètiques de les primeres dècades de la Segona Guerra Mundial després de la "nova" brutalisme que van afavorir i ajudar a accelerar la destrucció de molts dels grans èxits de l'arquitectura pública del segle XIX i urbanisme-han passat. Ja no estem avergonyits pel rococó o excessos neo-gòtic o de Belles Arts de les grans estacions de ferrocarril de l'era industrial i podem veure aquest tipus d'edificis en lloc ja que els seus dissenyadors i contemporanis els van veure: com les catedrals de la seva edat, ha de ser preservada per seu bé i pel nostre. L'estació del Nord i l'estació d'Orsay a París; Gran Estació Central de Nova York i Union Station a St. Louis; St Pancras a Londres; Estació Keleti a Budapest;

Aquestes estacions, en molts casos, són més viu i més important per les seves comunitats que ho han estat en cap moment des de la dècada de 1930. És cert, pot ser que mai més seran apreciats completament en el paper que van ser dissenyats per a servir-com portals d'entrada dràstics en les ciutats modernes, si més no perquè la majoria de les persones que els utilitzen es connecten des del tub d'entrenar, de parada de taxis sota terra per escales mecàniques plataforma, i mai fins i tot veure l'edifici des de l'exterior o des de la distància, ja que estava destinat a ser vist. Però milions ho fan ús d'ells. La ciutat moderna és ara tan gran, tan vast i tan ple de gent i car-que fins i tot el millor de taló han recorregut al transport públic, un cop més, ni que sigui per anar a la feina. Més

que en qualsevol moment des de finals de la dècada de 1940, les nostres ciutats depenen per a la seva supervivència al tren.

El cost del petroli-efectiva estancada des de la dècada de 1950 fins a la dècada de 1990 (tenint en compte les fluctuacions impulsat per la crisi) -és ara en constant augment i probablement mai tornar a caure al nivell en el qual es converteix en econòmicament viable de nou els viatges sense restriccions cotxe. La lògica del barri, indiscutible amb el petroli a \$ 1 per galó, per tant es col·loca en qüestió. El transport aeri, ineludible per als viatges de llarg recorregut, ara és incòmode i car en distàncies mitjanes, ja Europa Occidental i Japó el tren és alhora més agradable i una alternativa més ràpida. Els avantatges ambientals del tren modern són ara molt considerable, tant tècnica com políticament. Un sistema de tren de propulsió elèctrica, igual que el seu company de tren lleuger o tramvia dins de les ciutats, es pot executar en qualsevol font de combustible convertible ja sigui convencional o innovadora, de l'energia nuclear a l'energia solar.

No és per casualitat que la inversió en infraestructura pública en els viatges per ferrocarril ha estat creixent durant les últimes dues dècades a tot arreu a Europa Occidental i en gran part d'Àsia i Amèrica Llatina (excepte a l'Àfrica, on les inversions és de totes maneres segueix sent insignificant, i els EUA, on el concepte de finançament públic de qualsevol tipus queda greument subestimat). En anys molt recents edificis ferroviaris ja no estan enterrats en voltes subterrànies fosques, la seva funció i identitat sense glòria ocults sota d'un calaix d'edificis d'oficines. Les noves estacions finançats amb fons públics a Lió, Sevilla, Chur (Suïssa), Kowloon, o Londres Waterloo Internacional afirmen i celebren la seva prominència restaurada, tant arquitectònica i civil, i són cada vegada més la feina dels arquitectes principals innovadors com Santiago Calatrava o Rem Koolhaas.

Per què aquest ressorgiment inesperat? L'explicació es pot posar en la forma d'una hipòtesi: és possible (i en molts llocs avui en dia activament en estudi) imaginar la política pública que ordena una reducció constant en l'ús dels vehicles particulars no necessària i camions. És possible, però difícil de visualitzar, que el transport aeri podria arribar a ser tan costós i / o poc atractiu que el seu atractiu per a les persones que realitzen viatges no essencials disminuirà constantment. Però simplement no és possible imaginar qualsevol moderna, xollada economia basada en l'urbà concebible de les seves subterrànies, els seus tramvies, el seu tren lleuger i xarxes suburbanes, les seves connexions ferroviàries i els seus enllaços interurbans.

Ja no veiem el món modern a través de la imatge del tren, però seguim vivint en el món dels trens compostos. Per a qualsevol viatge de menys de deu milles o entre 150 i 500 milles en qualsevol país amb una xarxa ferroviària en funcionament, el tren és la forma més ràpida de viatjar, així com, tenint en compte tots els costos, en el més barat i menys destructiva. El que pensàvem que era tard modernitat-món posterior a la de trens de cotxes i avions, resulta que, com tantes altres coses sobre les dècades 1950-1990, que ha estat un parèntesi: impulsat, en aquest cas, per la il·lusió de combustible perennement barat i el culte operadora de la privatització. Els atractius d'una volta al càlcul "social" s'estan tornant tan clar per als planificadors moderns com en el passat, per molt diferents raons, als nostres predecessors victorians. El que va ser, durant un temps, passat de moda s'ha convertit una vegada més molt modern.

El ferrocarril i la vida moderna

Des de la invenció dels trens, ja causa d'això, els viatges ha estat el símbol i símptoma de la modernitat: els trens, juntament amb les bicicletes, autobusos, automòbils, motocicletes i avions han estat explotades en l'art i el comerç com el signe i la prova de la presència d'una societat en l'avantguarda del canvi i la innovació. En la majoria de casos, però, la invocació d'una forma particular de transport com l'emblema de la novetat i contemporaneïtat era una cosa d'una sola vegada. Les bicicletes eren "nou" només una vegada, en la dècada de 1890. Motos eren "nou" en la dècada de 1920, per als feixistes i Bright Young Things (des que han estat suggestivament "retro"). Cotxes (com avions) eren "nou" en la dècada de Edwardian i una altra, breument, en la dècada de 1950; des de llavors, i en altres ocasions s'han fet sinònim de moltes qualitats-fiabilitat, la prosperitat, el consum conspicu, la llibertat, però no la "modernitat" per se.

Els britànics i irlandesos Lleons-la crema d'Anglaterra, Welsh, li-seleccionat de rugbi d'Irlanda i d'Escòcia capitanejat; durant la seva gira de Nova Zelanda de 2005, i els nois van udolar quan el cap va donar el seu portret a una Alf no creure per rebre la felicitació del primer ministre britànic, Tony Blair. Aquest prenent el pèl, llavors ☐

Relevant Books

[[DOWNLOAD](#)] - Pdf A Companion to Nietzsche free pdf

[[DOWNLOAD](#)] - Download Free My Pre-School Flip Chart

[[DOWNLOAD](#)] - Pdf Tarascon Pocket Pharmacopoeia 2014 Deluxe Lab-Coat Edition

[[DOWNLOAD](#)] - Download ebook Scenes in the life of st. Peter, a course of lects pdf

[[DOWNLOAD](#)] - Ebook Gaining Ground: The David and Mallory Anderson Trilogy: Volume 3 pdf
